

Marius Grinbergas

Kalnai. Slidės. Lietuviai

Pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo žaidynių istorija

UDK ???..?-?
Gr-???

RĖMĖJAI:

Širdingai dėkojame už visapusišką paramą šios knygos leidybai:

Dianai ir Edmundui Petrauskams, Stasiui Grigui, Vidai ir Edmundui Stumbriams, Emilijai Banionytei, Eglei Pumputytei, Pauliui Augūnui, Lietuvos kalnų slidinėjimo federacijai, Vandai ir Egidijui Baškiams, Vitalijui Stepuliui, Ignui Grigarui, Andriui Grigarui, Jonui Sokui, Romualdai Stankevičiui, Irenai Mišeikienei, Mindaugui Švabui, Dianai Žymančienei, Miroslovui Urbonavičiui, Adomui Janulioniui, Jurgiui Janulioniui, Sauliui Sidarui, Algirdui Šėkui, Vytautui Matuliauskui, Liucijui Laužikui, Arūnui Kepežėnui, Jurgitai Grigalaitytei.

Knygoje panaudotos nuotraukos:

Stasio Petkaus, Algimanto Kepežėno, Antano Varankos, Alfredo Pliadžio, Gedimino Talučio

ISBN xxxx-xxx-xx-x

© Marius Grinbergas, 2015
© PLKSMA, 2015
© Leidykla „Homo liber“, 2015

2. ISTORIJA

2.1. Kalnų slidinėjimas Lietuvoje: istoriniai žingsniai

Kalnų slidinėjimas Lietuvoje gimtadienį gali švęsti ne vieną kartą, nors tikslios datos, kada pirmasis lietuvis su slidėmis nuo kalno nuskriejo vadindamas save kalnų slidininku, nėra. Mat nuo kalnų leisdavosi ir lygumų slidinėjimo mėgėjai.

Lietuvos kalnų slidinėjimo federacijos leidinyje „Kalnų slidinėjimas“ (1991 m.) apžvelgti pirmieji dabar jau tūkstančius entuziastų skaičiuojančios sporto šakos žingsniai mūsų šalyje:

„1933 m. K. Avižonis išleido knygelę „Pašliužos“, kurioje nagrinėjama lenktynių ir kai kurie kalnų slidinėjimo elementai. 1933 m. Kaune organizuoti pirmieji 45 dienų slidinėjimo kursai karininkams. Tais pačiais metais įsikūrė Slidžių komitetas, vadovaujamas didelio sporto entuziasto Mačiūno.

1934 m. įsteigtuose aukštųjų mokyklų kursuose programon įtraukiamas ir slidinėjimo mokymas. Slidinėjimo mokoma kursuose Zarasuose. Dėstė Algirdas Vokietaitis, kuris studijuodamas Austrijoje išmoko kalnų slidinėjimo ir grįžęs į Lietuvą patirtį perdavė kursų lankytojams.

Apie slidinėjimo techniką rašė ir J. Vabalas knygoje „Fizinis lavinimas“ (1940 m.).

1934 m. buvo surengti slidinėjimo mokymo kursai Kaune, Zarasuose, Utenoje, Telšiuose, Pakenėžyje.

Pirmosios oficialios slidinėjimo varžybos Lietuvoje įvyko 1935 m. Kaune, Panemunėje. Programoje buvo dvi rungtys: 10 km lenktynės ir nusileidimas nuo kalno.

Mokytis slidinėjimo į užsienį keliauja sporto specialistai A. Šimanas, A. Pacevičius, J. Vabalas, A. Naujokas ir kt. Paminėtini K. Daugėlos straipsniai „Slidininko pasiruošimas“, „Sisteminis slidžių kursas“, kuriuose aiškinama ir kalnų slidinėjimo technika.

Jau tada daugelyje pasaulio šalių buvo įrengta daug kalnų slidinėjimo bazių, trasų, keltų. 1935 m. kūno kultūros žurnale „Fiziškas lavinimas“ (Nr. 4) Keblys rašė, kad Italijoje yra daug žiemos sporto centrų: „Norėdami bent kiek geriau pažinti tą italų sportinį judėjimą, turime nuvažiuoti kurio nors sekmadienio vakarą prie kurios nors Alpių stoties sutikti traukinio... Paspila iš traukinio vyrų ir moterų su slidėmis ant pečių – kaip koks miškas... Ir tai ne kokie „profesionalai“ slidininkai žygiuoja, o visi, kas tik gali ir turi noro: tarnautojai, darbininkai, inteligentai ir kt. [...] Buvo Italijoje rengta 689

vietose slidžių rungtynės, dalyvavo 2800 įsispecializavusių konkurentų.“

Lietuvoje pirmosios kalnų slidinėjimo varžybos buvo surengtos 1937 m. Kalnų slidinėjimo veteranas A. Naujokas prisimena, kad Kaune „į Dainų slėnį susirinko 14 vyrų. Slalomo varžybas laimėjo Algirdas Vokietaitis, o aš buvau antras“. A. Naujokas tuo metu buvo ką tik grįžęs iš Šveicarijos, Davos Dorf miesto, kur dvi savaites Alpių kalnuose mokėsi kalnų slidinėjimo trenerio darbo metodikos. Taigi, Lietuvoje atsirado kvalifikuotas kalnų slidinėjimo specialistas, kuris daugelį dešimtmečių puoselėjo kalnų slidinėjimą Lietuvoje.

1939 m. pradedamos organizuoti didesnio masto slidinėjimo varžybos, Pabaltijo studentų pirmenybės, Lietuvos slidinėjimo pirmenybės. Vilnių grąžinus Lietuvai, savaitgaliais Kauno slidininkai važiuodavo slidinėti nuo Vilniaus kalnelių.

1941 m. Vilniuje, Sapieginės kalvose, buvo surengtos slalomo varžybos.

Nors ir labai sudėtingomis sąlygomis, 1945 m. vasario 23–25 d. Vilniuje A. Naujokas suorganizavo Respublikos slidinėjimo varžybas, jų programoje buvo ir slalomo rungtis. Iš vyrų pajėgiausias buvo vilnietis A. Kelmas, moterų slalomą laimėjo S. Vietrinienė.

Slidinėjimo specialistai rengiami Kauno kūno kultūros institute. Pirmasis Slidinėjimo katedros vedėjas A. Naujokas pasakojo: „Tuo metu vienas iš įskaitinių reikalavimų studentams buvo kalnų slidinėjimo elementai.“

Vilniaus Sapieginė tapo mėgstamiausia slidininkų vieta.

Kalnų slidininkų meistriškumas pamažu kyla. Daug metų Lietuvos čempionu buvo O. Gaidamovičius, kuris vėliau mokė daugelį jaunų slidininkų kalnų slidinėjimo gudrybių.

2014 m. sausio 1-ąją Anapilin iškeliavęs O. Gaidamovičius buvo ne tik kalnų slidininkas ir treneris, bet ir motociklininkas, kalnų slidinėjimo, vandens slidinėjimo treneris.

Jis net 13 kartų tapo Lietuvos slidinėjimo slalomo čempionu (1949, 1951–1953, 1955, 1960, 1963–1969), dukart vicečempionu (1956, 1958), 4 kartus Lietuvos motociklų sporto čempionas: 125 ccm motociklu – kroso 64 km (1954), 100 km (1951), daugiadienių 780 km lenktynių (1959), 150 ccm motociklu – 100 km kroso (1953).

Pirmas Lietuvoje vandens slidžių sporto treneris, šios sporto šakos organizatorius ir propaguotojas (nuo 1965). Iki 1978 m. jo treniruojami Lietuvos vandens slidininkai tapo SSRS sporto meistras (I. Lažinskas, 1975, V. Gvazdauskaitė, 1976), kandidatais į SSRS sporto meistrus (L. Lažinskienė, L. Sribikienė, J. Šulcaitė, S. Sidaras, V. Lukošienka, A. Zubrys, L. Bobinas, T. Milašius, A. Vološčenka ir kt.), daugkartiniais Lietuvos vandens slidinėjimo čempionais ir prizininkais, sąjunginių varžybų laimėtojais ir prizininkais. Jo treniruojama komanda 6 kartus tapo Lietuvos vandens slidinėjimo čempione.

Žiemos laikotarpiu minėti auklėtiniai, vadovaujami trenerio, kultivavo kalnų slidinėjimą ir yra tapę Lietuvos čempionais ir prizininkais.

1954 m. per Lietuvos čempionatą pajėgiausias buvo V. Liaugminas, kuris dirbdamas Vilniaus pedagoginiame institute mokė Vilniaus studentus slidinėti, su jais išvykdavo į Kolos pusiasalį, Karpatų kalnus. Taip buvo sukurta studentų slidinėjimo mokykla, kurios mokiniai visam laikui pamėgo slidinėjimą ir dabar su juo nesiskiria. V. Liaugminas 1960 m. „Sporto“ laikraštyje rašo, kad slalomas turi ateitį, reikia didesnės sporto draugijų pagalbos ir dažniau rengti varžybas. V. Liaugminas dar daug būtų nuveikęs puoselėdamas kalnų slidinėjimą Lietuvoje, bet nutiko skaudi nelaimė. 1960 m. vasarą prie Nemenčinės, važiuojant motociklu prietemoje, katastrofoje nutrūko šio puikaus žmogaus ir gero pedagogo gyvybė. Jo mokinys R. Milašius daug metų startavo įvairiose varžybose, buvo Lietuvos čempionu, prisimena savo trenerį:

„Aš laimingas, kad mano septyni gyvenimo metai buvo glaudžiai susieti su puikiu treneriu, nuostabiu draugu, tauriu žmogumi. Tai prasidėjo 1953 m. rudenį. Būdamas Vilniaus universiteto pirmakursis, panorau slidinėti, potraukį šiam sportui jaučiau nuo vaikystės. Tada likimas mane ir suvedė su Viktoru Liaugminu. Jis ir tapo mano pirmuoju treneriu. Tikiu, kad visi, kam teko su juo bendrauti, patvirtins, jog tai buvo neeilinė asmenybė. Jis buvo ne tik geras savo specialybės žinovas, bet ir nerimstantis naujovių ieškotojas, treniruočių metodikos tobulintojas. Sakyčiau, kartais jo mintys ir idėjos aplenkėdavo laiką. Štai jis buvo sugalvojęs, kaip pratęsti kalnų slidinėjimo sezoną Lietuvoje. Jis svajavo vasarą nedidelį šlaitą padengti šepčiais (panašiais į rūbų valymo) ir sudrėkintu paviršiumi slidinėti. Žinoma, svajonė ir liko svajone, bet po gero dešimtmečio tokios dirbtinės plastmasinių šepčių dangos buvo pradėtos taikyti praktikoje. Tiesa, ne pas mus, bet užsienyje. Dabar dažnai vartojamas terminas „žaidžiantis treneris“. Viktoras Liaugminas taip pat ne tik treniravo kitus, bet ir pats aktyviai dalyvavo kalnų slidinėjimo bei

šuočių su slidėmis varžybose. Ne kartą yra iškovojęs ir Lietuvos čempiono titulus. Jo treniruotės būdavo turiningos ir įdomios, retai kada baigdavosi treniruotei skirtu laiku. Po jų labai dažnai prasidėdavo diskusijos, aptarimai ne tik sportininkų, bet ir gyvenimiškų reikalų. Viktoras buvo nepaprastai muzikalus žmogus, ir muzika bei daina dar labiau mus artino. Ir jeigu ne ta lemtingoji 1960 m. birželio 27-oji, išplėšusi iš mūsų tarpo Viktorą Liaugminą, šiandien kalnų slidinėjimo sportas gal galėtų lygiuotis su alpinizmu ar kitomis sporto šakomis, kurioms Lietuvoje vystytis sąlygų nėra, tačiau tai nereikia, kad nėra tam atsidavusių ir gabių žmonių.“

Kalnų slidinėjimą mėgo Lietuvos alpinistai, kai kurie iš jų yra dirbę kalnų slidinėjimo instruktoriais-mokytojais (A. Varanka, D. Makauskas, A. Kepežėnas ir kt.).

Šeštajame dešimtmetyje moterų, dalyvaujančių kalnų slidinėjimo varžybose, buvo nedaug: E. Gaidamavičienė, V. Majers, L. Kuprevičiūtė, A. Kolesnikova, A. Junevičiūtė, B. Žitkevičiūtė, I. Valskytė, A. Kreivienė ir kt.

A. Kreivienė vėliau daug metų treniravo Kauno kalnų slidininkus. Daug vaikų išmoko slidinėti ir dalyvavo įvairiose varžybose. Vieniems ji buvo „mokytoja“, „treneris“, kitiems – „teta“, „mama“. A. Kreivienė prisimena savo darbą:

„Apie 1960 m., dirbdama Kauno XXII vidurinėje mokykloje, įkūriau kalnų slidinėjimo būrelį, treniravomės Ažuolyne, Dainų slėnyje su paprastomis slidėmis ir batais. Vaikams reikėjo inventoriaus. Nebuvo nei slidžių, nei pinigų joms pirkti. Vargais negalais įsigijome 20 porų medinių slidžių. Vietiniai vaikai sakėdavo: teta, priimkit ir mus treniruotis. Kiti pradėjo vadinti trenere. Po kiek laiko suorganizavau ir pravedžiau moksleivių kalnų slidinėjimo Kauno m. varžybas. 25 metus tempiau malonų, vaikų džiaugsmo pripildytą, bet man nelengvą vežimą, nes dirbau viena, nieko už tai negaudama ir nereikalaudama. Tas visuomeninis darbas – tai duoklė vaikams ir kalnų slidinėjimui. 1980 m. subūriau jau suaugusius kalnų slidininkus bei vaikų tėvus ir nutarėm įkurti Kauno miesto kalnų slidinėjimo federaciją, pirmininku išsirinkome V. Menkevičių.“

Tačiau kalnų slidinėjimas, kaip neperspektyvi sporto šaka „sajunginiams“ medaliams, taškams (tai buvo labai madinga), sporto organizacijų nebuvo remiama, trūko kokybiško inventoriaus, apmokamų trenerių, nerengiamos varžybos.

Beveik viso aštunto dešimtmečio laikotarpio varžybų protokolų nerasta, tik 1979–1980 m. sezonas prasidėjo nauju kalnų slidinėjimo atgimimu. Atgijo Kauno, Vilniaus kalnų slidinėjimo federacijos.

Į Vilnių iš Baltarusijos vedęs vilnietę atvyksta

1. IŽANGA

2. ISTORIJA

3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

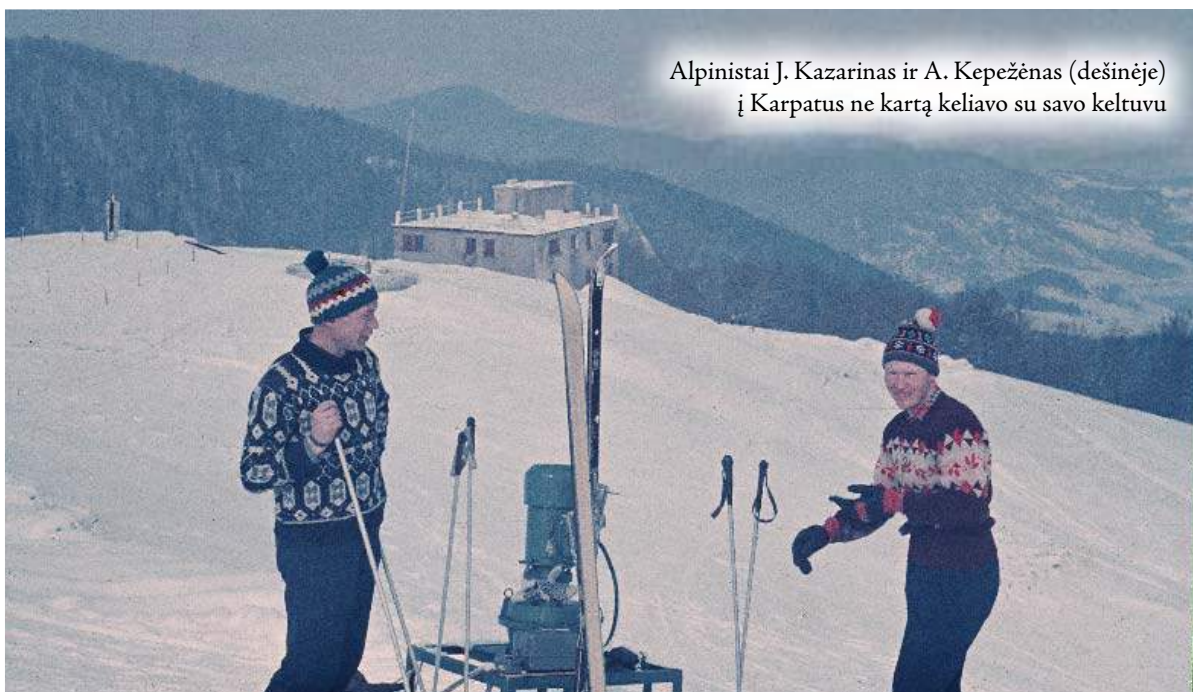
7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

5

Vienas kalnų slidinėjimo pradininkų Lietuvoje
A. Naujokas (ketvirtas iš kairės)

Alpinistai J. Kazarinas ir A. Kepežėnas (dešinėje)
į Karpatas ne kartą keliavo su savo keltuvu

Vilniuje kalnų slidininkų grupę subūrė iš Užkarpatės į Lietuvą persikėlęs S. Milčevičius (viduryje)

kalnų slidinėjimo specialistas J. Dementjevas. Jis suvaidino didžiulį vaidmenį rengdamas jaunus slidininkus, tapusius ilgamečiais Lietuvos kalnų slidinėjimo lyderiais (R. Seliukas, R. Stankevičius, P. Augūnas, D. Jonkutė). 1982 m. J. Dementjevo grupės sportininkai jau gynė Lietuvos garbę SSRS tautų spartakiadoje.

Į Kauną iš Karpatų atvažiuoja studijuoti vengrai Stefanas ir Ferencas Milčevičiai, kurie patys startuoja varžybose ir moko kitus. Vėliau Stefanas persikelia dirbti į Vilnių, apie jį susiburia jaunų slidininkų būrelis. Kurį laiką Kaune vaikų būrelį treniravo A. Orlovas. Įkuriama respublikinė kalnų slidinėjimo komisija, kuri 1983 m. tapo federacija. Federacijos pirmininkais buvo J. Viščiakas (1983–1986), A. Vidūnas (1986–1989 m.). Trenerių tarybos pirmininkas – A. Kepežėnas.

A. Kepežėnas ne tik organizavo federacijos trenerių tarybos darbą, bet ir pats globojo kalnų slidininkus, organizavo mokomąsias stovyklas, treniravo slidininkus. Pedagoginiame institute mokėsi ir A. Kepežėno treniruotos lankė R. Stankevičius, P. Augūnas, M. Urbonavičius, A. Santackas, D. Jonkutė, R. Skernevičiūtė.

1980 m. vyko Lietuvos kalnų slidinėjimo kvalifikacinės varžybos. Pasižymėjo A. Kabelytė ir F. Milčevičius. Tokios varžybos vyko kasmet iki 1984 m., o 1985 m. jau buvo surengtas Lietuvos čempio-

natas, nugalėtojai gavo ne tik diplomus, bet ir medalius. Kalnų slidinėjimo varžybos įtraukiamos į VII žiemos spartakiados programą, varžybos vyko trijose amžiaus grupėse, dalyvavo 70 sportininkų. 1983 m., po šešiolikos metų pertraukos, į aukštųjų mokyklų varžybų programą vėl įtraukiamas kalnų slidinėjimas.

1986 m. sausio 31–vasario 2 d. Vilniuje prie Šilo kalno susirinko Lietuvos kalnų slidininkai dalyvauti VIII žiemos spartakiadoje. Šiose varžybose aiškiai išryškėjo Lietuvos rinktinės lyderiai D. Jonkutė ir R. Stankevičius. Jie neblogai pasirodė ir tarprespublikinėse varžybose. Kalnų slidinėjimo geografija plečiasi, varžybose startuoja Panevėžio, Klaipėdos, Šiaulių slidininkai. Statoma daug naujų keltuvų (nors jie labai primityvūs, bet daug padeda slidininkams).

1987 m. surengiamos naujo tipo varžybos – Lietuvos kalnų slidinėjimo taurei laimėti, Vilniaus pedagoginio universiteto „Šviesos“ klubo taurei laimėti, „Lietuvos buities chemijos susivienijimo“ taurei laimėti.

1988 m. žiema nelepino kalnų slidininkų. Pirmosios respublikinės varžybos įvyko tik kovo pradžioje, dalyvavo aukštųjų mokyklų studentai. Po savaitės vyko kalnų slidinėjimo taurės varžybos.

1989–1990 m. žiemos nuliūdino slidininkus, beveik nebuvo sniego, nevyko varžybos.

Respublikinių varžybų nugalėtojai ir prizinininkai

TRENERIS TAPO ŠVENTIKU

Lietuvos kalnų slidinėjimo atgimimo šaukliu sovietmečiu neabejotinai galima vadinti Jurijų Dementjevą. Iš Kazachstano kilęs, o vėliau Baltarusijoje gyvenęs rusas į Lietuvą atsikėlė vedęs vilnietę.

Jis buvo vienas geriausių SSRS kalnų slidininkų. 1973-iaisiais J. Dementjevas patyrė sunkią traumą, tačiau po aštuonių mėnesių vėl atsistojo ant kojų ir 1974 m. dalyvavo SSRS Tautų spartakiadoje atstovaudamas Baltarusijos rinktinei. Po šių varžybų baigė sportininko karjerą.

Kai Lietuvos kalnų slidinėjimo entuziastai sužinojo, kokio lygio specialistas atvyko, jų pastangomis J. Dementjevas gavo trenerio etatą ir 1979 m. Vilniuje subūrė jaunimo grupę.

Jo auklėtiniai netruko tapti vienais Lietuvos kalnų slidinėjimo lyderių ir daug metų neužleido pozicijų. Tiesa, pats J. Dementjevas, padirbęs vos kelerius metus, pasitraukė iš trenerio darbo. To priežastis – spaudoje pasirodę straipsniai apie jo nesąžiningus poelgius darbe.

„Padariau labai didelių, tiesiog neatleistinų klaidų. Esu labai dėkingas amžinatilsį žurnalistei Romai Grinbergienei. Ji daug prisidėjo, kad tapčiau treneriu Lietuvoje, bet ir labai laiku paviešino mano klaidas. Neži-

nau, kas galėjo nutikti, jei manęs nebūtų sustabdę. O juk turėjau neįtikėtinais geras darbo sąlygas. Mums nieko netrūko, važinėjome į stovyklas po visą SSRS, jau po trejų metų darbo mano auklėtiniai dalyvavo SSRS čempionatuose, Tautų spartakiadose. Tačiau aš juos išdaviau“, – praėjus daug metų krintosi J. Dementjevas. Tiksliau, tėvas Georgijus. Nes būtent tokiu vardu į jį dabar kreipiamasi Mikniškių stačiatikių bendruomenėje.

Kas turėjo įvykti, kad kalnų slidinėjimo treneris, turintis žmoną, dukterį, tapo šventiku?

„Taip nusprendė Dievas. Kai palikau trenerio darbą, keletą metų padirbėjau mokytoju, o vėliau draugai mane pakvietė į gamybą. Dažnai susitikdavau su kalnų slidinėjimo bendruomenės nariais. Mano uošviai buvo labai religingi, dažnai lankėsi cerkvėje. Pradėjau užeidinėti į šventyklą ir aš. Po truputį artėjau prie Dievo. Šeima mane palaikė. O 1999 m. rugpjūčio 28 d. arkivyskupas metropolitas Chrizostomas mane išventino. Tada man buvo 52-eji“, – pasakojo tėvas Georgijus.

Jo dokumentuose likę senieji vardas ir pavardė – Jurijus Dementjevas. Ir jis iki šiol nepraleidžia progos paslidinėti, turi savo slides. „Eidamas kartais klupteliu. O slidinėjdamas – ne. Įgūdžių nepradau“, – juokiasi dja-konas.

J. Dementjevas (trečias iš dešinės) su auklėtiniais

Kalnų slidininkai sprendė organizacines problemas, norėjo išsivaduoti nuo diktato iš viršaus, buvo nutarta pertvarkyti kalnų slidinėjimo vystymo struktūrą. 1990 m. birželio 7 d. buvo įkurta savanoriška visuomeninė organizacija, jungianti kalnų slidininkus sportininkus, slidininkus mėgėjus ir kitus asmenis bei organizacijas, suinteresuotas kalnų slidinėjimo plėtojimu ir populiarinimu Lietuvoje, – Lietuvos kalnų slidinėjimo federacija (LKSF). Pirmininku išrinktas Vilniaus pedagoginio universiteto docentas A. Kepežėnas.

1990 m. žiemą į Lietuvą buvo atvykęs ilgametis Šiaurės Amerikos lietuvių fizinio auklėjimo ir sporto sąjungos (ŠALFASS) slidinėjimo komisijos pirmininkas V. Čiurlionis tartis, kad į IV Pasaulio lietuvių sporto žaidynių programą būtų įtrauktas ir kalnų slidinėjimas. Lietuvos tautinis olimpinis komitetas šiai idėjai pritarė. Grupė Lietuvos slidininkų ir rėmėjų Australijos lietuvių kvietimu lankėsi šioje šalyje ir dalyvavo varžybose.“

2.2. Pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo žaidynės. Pirmieji ūgliai.

„Truputį delsiau su šiuo laišku, nes norėjau iš mūsų slidininkų išgirsti asmeninius išpūdžius. Jie grįžo labai patenkinti, nors apgailestavo, kad vienintelę treniruotės dieną sulijo. Mes trys, Algimantas, Dailius ir aš, turėtumėme irgi būti patenkinti po tiek pastangų, kurios atnešė puikių vaisių. Nuostabu ir džiugu, kad tiek gerų kalnų slidininkų Lietuvoje. Tai aiškiai liudija varžybose pasiekti rezultatai. Nebūtų Algimantas Algimantu, kad „nekaltų“ ateities varžybų planų. Tikrasis generolas. Manau, kad jie pasiseks. Jūsų entuziazmas slidinėjimui ir šiltas slidininkų priėmimas subūrė mus į vieną draugišką ratą ir ateičiai.“

Taip savo laiške Algimantui Kepežėnui ir Dailiui Mišeikiui 1991 m. rugpjūčio 13 d. rašė Vytenis Čiurlionis. Nuo IV pasaulio lietuvių sporto žaidynių kalnų slidinėjimo varžybų dar nebuvo praėjęs nė mėnuo. Tada šie trys kalnų slidinėjimo entuziatai tikriausiai net patys netikėjo, kad jų pasėtas daigas, pirmuosius ūglius išleides Elbruso šlaite, išsikeros šešiuose žemynuose ir pasieks net Afriką ir Antarktidą.

Kalnų slidinėjimas pasaulio lietuvių žaidynėse nebuvo naujiena. Tačiau kalnų slidininkus drąsiai galima pavadinti pionieriais, nes būtent jie pirmieji startavo 1978 m. Toronte surengtose Pirmosiose pasaulio lietuvių sporto žaidynėse.

Idėja suburti sportuojančius išeivijos lietuvius kilo tuomečiam Šiaurės Amerikos lietuvių fizinio lavinimo ir sporto sąjungos (ŠALFASS) pirmininkui Pranui Berneckui. „Pagalvojau, kad tokios žaidynės pajvairintų išeivijos sporto klubų gyvenimą,

pristabdytų juose prasidėjusią krizę, pasitarnautų lietuvybei. Pasitariau su Vincu Ignaičiu, Jonu Karpriu (tėvu), Jonu Nešukaičiu, Kaziu Sapočkinu, kitais torontiškiais. Jie pripažino: reikalas vertas dėmesio. Tačiau daug kas iš pradžių žiūrėjo į tą idėją skeptiškai“, – P. Bernecką cituoja Roma Grinbergienė knygoje nuo „Lietuvos iki Lietuvos“.

1976 m. pavasarį, per kasmet vykstančias ŠALFASS žaidynes Toronte, sporto veikėjų susirinkimas svarstė pasaulio lietuvių žaidynių idėją, tačiau nepriėmė jokio sprendimo. Sutarta dar pagalvoti. Tų pačių metų lapkričio mėnesį Prano Bernecko vadovaujama Centro valdyba pateikė ŠALFASS suvažiavimui visą PLSŽ ruošimo planą ir preliminarį sąmatą, kurioje figūravo nemenkos sumos – 50 000–70 000 dolerių. ŠALFASS tiek pinigų neturėjo. Visgi P. Bernecko komandai pavyko įtikinti suvažiavimą, kad žaidynes reikia rengti, nes artėja jubiliejiniai 1978 m. – Lietuvos nepriklausomybės paskelbimo 60-metis ir Pirmosios tautinės olimpiados 40-metis.

Vėliau nuspręsta, kad pirmosios PLSŽ prsidės 1978 m. birželio mėnesį. Todėl kalnų slidininkai užbėgo visiems už akių ir savo varžybas surengė vasario 25–26 d. Ontarijo valstijos *Moonstone Ski Resort* trasose. Daugiausia medalių šiose varžybose pelnė Raimundas Dičius ir Vida Kijauskaitė.

Iš Toronto estafetę perėmė Čikaga. Antrųjų pasaulio lietuvių sporto žaidynių organizacinio komiteto vadovo naštą ant pečių užsikrovė tuometis ŠALFASS centro valdybos pirmininkas Valdas Adamkus.

V. Čiurlionis (antras iš dešinės) viešnagės Lietuvoje metu susitinka su kalnų slidinėjimo bendruomene

V. Čiurlionis (viduryje) su Lietuvos kalnų slidinėjimo federacijos atstovais D. Mišeikiu (kairėje) ir A. Vidūnu

1983 m. vykusių žaidynių programoje taip pat buvo kalnų slidinėjimo rungtis. Šios sporto šakos varžyboms vadovavo V. Čiurlionis. Apie tris dešimtis kalnų slidininkų, kaip ir pirmosiose žaidynėse, nelaukdami vasaros, jau žiemą išsidalijo medalius Niujorko valstijoje. Geriausiai čia sekėsi D. Steponavičiui ir V. Kijauskaitei.

Beje, nei pirmosiose, nei antrosiose PLSŽ Lietuvos sportininkai nedalyvavo. Juos nuo išeivijos sporto šventės skyrė geležinė uždanga.

Išsidalijus antrųjų žaidynių medalius, dar niekas nežinojo, kad išeivijos kalnų slidininkams kito susibūrimo reikės laukti net iki 1991-ųjų, nes 1988 m. Australijoje vykusiosiose trečiosiose PLSŽ, kuriose pirmą kartą dalyvavo ir sportininkai iš Lietuvos, kalnų slidinėjimui vietos neatsirado. Tiesa, dar iki ketvirtųjų PLSŽ A. Kepežėnas, D. Mišeikis, Alis Vidūnas ir keli geriausi šalies kalnų slidininkai aplankė Australiją, kur buvo pakviesti į tradicines vietos lietuvių varžybas.

Nedaug trūko, kad ir ketvirtosios PLSŽ, pirmą kartą rengtos Lietuvoje, būtų palikusios kalnų slidininkus nuošalyje. Likus mažiau nei metams iki šių žaidynių, kalnų slidinėjimas dar nebuvo įtrauktas į jų programą. Bet tada likimas suvedė draugėn tris žmones, kuriems kalnai pasirodė neatskiriami nuo pasaulio lietuvių sporto šventės.

A. Kepežėnas neslepia – Lietuvos kalnų slidininkus įkvėpė V. Čiurlionis. Išeivijos šviesuolis dar Amerikoje susipažino su žmogumi, pažinojusiu D. Mišeikį. V. Čiurlionis, 1990 m. atvykęs į Lietuvą, iškart susirado tuometį Lietuvos kalnų slidinėjimo federacijos sekretorių ir abu nuskubėjo pas A. Kepežėną. „Po pokalbių apie gyvenimą, politiką ir sportą abipus Atlanto, Vytenis paklausė: o kodėl į žaidynes neįtraukus kalnų slidinėjimo? Juk pasaulyje yra tiek slidinijančių lietuvių“, – prisiminė A. Kepežėnas.

Ilgai svarstyti, ar verta, neprireikė. Vyrai nedelsdami kreipėsi į šalies sporto vadovus. V. Čiur-

lionio įkvėpti A. Kepežėnas ir D. Mišeikis bei jų bendražygiai sugebėjo įtikinti IV PLSŽ žaidynių organizatorius, kad kalnų slidinėjimas privalo būti įtrauktas į žaidynes. Tačiau reikėjo skubiai sugalvoti, kur vasarą rasti snieguotus kalnus, nes užsienio lietuviai nebūtų spėję atvykti į Lietuvą žiemą – jiems keliones pro tuomet dar tik besiveriančius geležinės uždangos vartus reikėjo planuoti iš anksto. Be to, keliauti per Atlantą ar iš Australijos dukart per metus galėjo sau leisti labai mažai išeivių.

Išeitis buvo rasta – Kaukazas. Kalnai, kuriuose A. Kepežėnas jautėsi kaip namuose. Nieko nelaikdami A. Kepežėnas, jo bičiulis, kiekvieną Kaukazo kampelį pažįstantis keliautojas, alpinistas, kalnų slidininkas Antanas „Tonis“ Varanka, D. Mišeikis, V. Čiurlionis nusipirko kelialapius ir patraukė į Sovietų Sąjungos gilumą, prie Elbruso. Ten įsikūrė turistinėje bazėje „Itkol“, puikiai paslidinėjo ir kartu įrodė V. Čiurlioniui, kad jo idėją surengti IV PLSŽ kalnų slidinėjimo varžybas puikiai galima įgyvendinti ant aukščiausio Europos kalno šlaitų.

Kai jau buvo aišku, jog IV PLSŽ pirmieji pradės kalnų slidininkai, A. Kepežėnas ir D. Mišeikis pasinaudojo V. Čiurlionio kvietimu ir 1991-ųjų pavasarį perskrido Atlantą, kur susitiko su Šiaurės Amerikos lietuviais viename geriausių JAV kalnų slidinėjimo kurortų Kolorado valstijoje, Veile. Ten tuo metu dirbo net aštuoni lietuvių kilmės instruktoriai. Trys iš jų – broliai Romas, Arvinas ir Valteris Kasparačiai – jau anksčiau bendravo su LKSF, siuntinėjo mokomąją medžiagą.

Galutinai suderinę žaidynių datas, Lietuvos kalnų slidinėjimo federacijos vadovai grįžo į Lietuvą ir paniro į darbus rengtis svečių sutiktuvėms, geriausių Lietuvos kalnų slidininkų atrankai ir visų jų saugiam nuvežimui ir parvežimui į tada dar ramų Kaukazą iš jau neramios Lietuvos.

V. Čiurlionį sveikina A. Kreivienė

Žvalgyba Elbruse rengiantis pirmosioms pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo žaidynėms. Iš kairės: A. Varanka, A. Kepežėnas, V. Čiurlionis ir D. Mišeikis

Pirmoji išvyka į Australiją: Melburno lietuvių bendruomenės atstovui R. Dagiui albumą apie Lietuvą įteikia A. Kepežėnas (dešinėje)

1. IŽANGA

2. ISTORIJA

3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

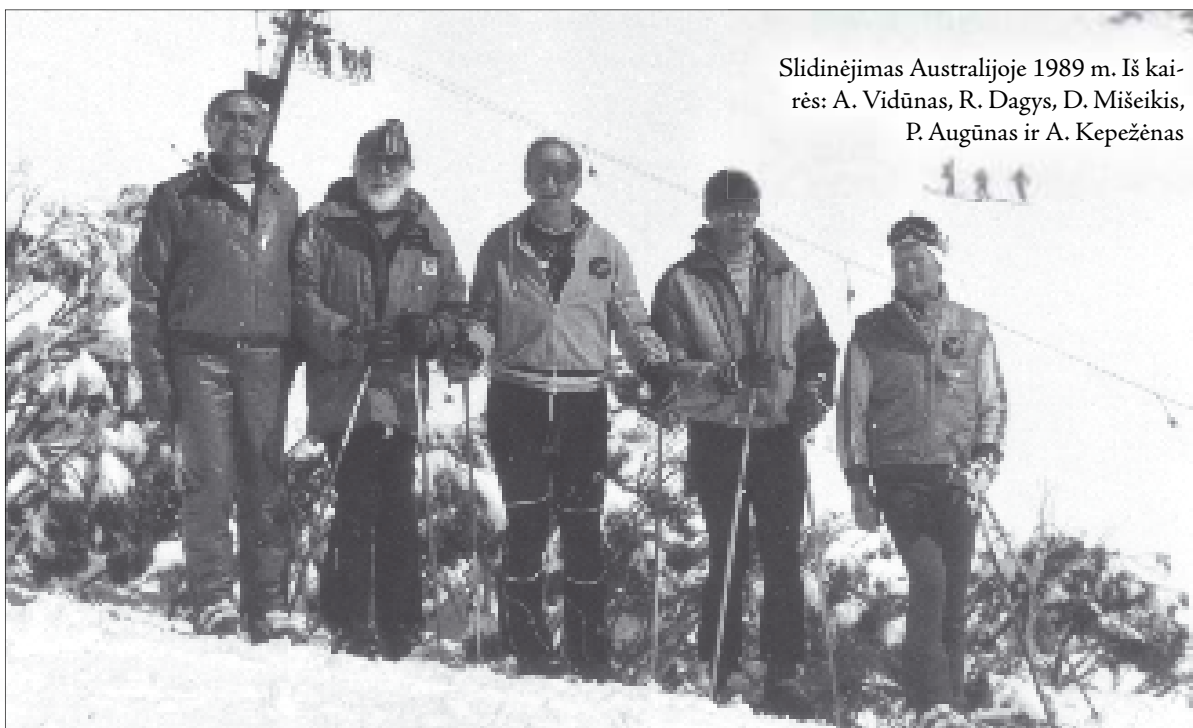
7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

11

Susitikimai Melburne: Lietuvos kalnų slidininkai svečiuojasi pas Australijos lietuvių

Slidinėjimas Australijoje 1989 m. Iš kairės: A. Vidūnas, R. Dagys, D. Mišeikis, P. Augūnas ir A. Kepežėnas

1. IŽANGA

2. ISTORIJA

3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

12

R. Dagys ir A. Kepežėnas Buller kalno viršūnėje Australijoje

Amerikos lietuviai slidinėja Klivlende

Australijos ir Lietuvos kalnų slidininkai kalnuose netoli Melburno

1990 m. JAV pirmą kartą viešėjo Lietuvos kalnų slidinėjimo federacijos atstovai A. Kepežėnas (dešinėje) ir D. Mišėikis (trečias iš dešinės). Juos į JAV pakvietė V. Čiurlionis (penktas iš dešinės)

3. PIRMOSIOS ŽAIDYNĖS

3.1. Elbrusas. Kabarda-Balkarija (SSRS Rusijos Federacijos respublika). 1991 m. liepos 24–25 d.

Daina „Kalėdų naktį tylią“, vynas „Izabella“, pusšimtis žmonių nedideliame viešbučio kambaryje, pokalbiai iki išnaktų – tų akimirkų niekas, kas 1991 m. liepos 22–25 d. praleido už kelių kilometrų nuo Elbruso kalno esančiame viešbutyje „Itkol“, tikriausiai niekada nepamirš. Nepamirš to vienybės jausmo ir tos drąsos keliauti į Sovietų Sąjungos gilumą, kai vos prieš metus nepriklausomybę paskelbusioje Lietuvoje dar važinėjo tankai, traiskę žmones Sausio 13-ąją, siautėjo kruvinasis OMON'as, kai jauni vyrai dar gaudavo šaukimus į sovietinę kariuomenę ir buvo verčiami paklusti okupantų nurodymams.

Nemažai išeivijos lietuvių neslėpė – jie bijo keliauti į tolimąjį Kaukazą. Ką ten į Kaukazą, kai kurie nusprendė, kad dar anksti skristi į Lietuvą, nes iš raudonųjų pančių besivaduojančioje šalyje sunku tikėtis visiško saugumo. Visi šiuos žmones suprato ir nesmerkė. Tik vėliau grįžusieji iš IV Pasaulio lietuvių sporto žaidynių (PLSŽ) savo pasakojimais kėlė likusiųjų namie pavydą.

„Tik po kelionės iš Algimanto sužinojau, kiek teko rizikuoti. Gal jei tą riziką būtume pasvėrę prieš išvažiavimą... Žinote, amerikiečiai nėra tokie drąsūs“, – atviravo vienas JAV delegacijos vadovų IV PLSŽ Algis Šėkas, pats negalėjęs keliauti į Kaukazą.

Buvo ir kalbų apie tai, kad nepatriotiška nutraukus visus sportinius ryšius su Sovietų Sąjunga į lietuvių žaidynes rinktis šios imperijos teritorijoje. Šias kalbas nutildė A. Kepežėno pranešimas. Jis paaiškino, kad Kabardoje-Balkarijoje, kur stūkso Elbrusas, gyvena dvi tautos – kabardinai ir balkarai. Stalino laikais dauguma jų buvo ištremti iš savo gimtinės ir tik nedaugelis į ją grįžo. Todėl, teigė A. Kepežėnas, lietuvių žaidynės suartins panašiai likimo nuskriaustas tautas.

1991 m. liepos 22 d. į Vilniaus oro uostą susirinko beveik pusantro šimto žmonių. Aplinkiniai gūžčiojo pečiais ir klausinėjo – kam vasarą slidės? Išgirdę atsakymą nesistebėdavo, tik palinkėdavo geros kloties. Į tolimąjį Kaukazą vieni keliavo užsakytu lėktuvu, kiti – reisiniu.

Iš viso kelionei ryžosi 22 išeivijos kalnų slidininkai iš Australijos, JAV, Kanados. O vienam net

nerieikėjo skristi lėktuvu – Jonas Barčas į žaidynes atvyko iš Tirnauso, esančio toje pačioje Kabardoje-Balkarijoje.

Vieni turėjo sovietinius pasus, išeiviai – Australijos, JAV ar Kanados su Lietuvos vizomis. Jos galiojo tik Lietuvoje, o ne SSRS. Tad kelionė į Kaukazą išeivijos atstovams buvo lyg avantiūra – o kas, jei tos vizos būtų kam nors užkliuvusios? Neužkliuvo, nes skridusius užsakytu lėktuvu kalnų slidininkus tikrino paviršutiniškai – tais laikais saugumo lygis oro uostuose nė iš tolo neprilygo dabartiniam. Žinoma, pasieniečiai vartė pasus, gal ir atkreipė dėmesį į pažeidimus, tačiau nei Grozne, kuriame lėktuvas buvo nusileidęs pasipildyti degalų, nei Mineraliniuose Vandenyse, iš kurių žaidynių dalyviai autobusu pasiekė Elbruso apylinkes, didesnių problemų nekilo. Bevartančius pasus pareigūnus A. Kepežėnas užliūliuodavo kalbomis apie didelę sporto šventę, svečius iš užsienio. Visi šiaip ne taip „užsimerkė“.

Varžybų akimirka

Neužkliuvo net Adomas Janulionis, kurio „pabėgimas“ iš Vilniaus atsimenamas su šypsena, nors tada juokinga nebuvo. Ypač Adomui, rizikavusiam tikrai smarkiai. Šaukimą į Raudonąją armiją gavęs vaikiną jau neturėjo sovietinio paso. Be dokumento jo nenorėjo išleisti iš oro uosto. Beveik visi kiti keliauninkai jau buvo sulipę į lėktuvą, o A. Janulionis dar trypčiojo prie vartų. Galiausiai sportininkas pareiškė, jog niekur neskris, tik pasiims iš lėktuvo savo kuprinę ir slides. Pareigūnai praleido kalnų slidininką ir iki lėktuvo jį nuvežė vežimėliu, skirtu tempti bagažo vagonėlius. Adomas įlipo į lėktuvą ir „... nebeišlipo iki pat Kaukazo. Žinoma, gavęs geranoriškai nusiteikusių pilotų leidimą. „Pasiimti daiktų“ išėjusio ir pradingusio keleivio labai neieškojo ir oro uosto darbuotojai – atšilimo nuotaikos tada jautėsi visur.

Beje, užsakomojo reiso bilietai keleiviams nekainavo. Visas išlaidas padengė kelinininkai – kalnų slidinėjimo entuziastas, vėliau Vilniaus meru tapęs Alis Vidūnas ir jo bičiulis, būsimasis susisiekimo ministras Gintaras Striaukas. Jų pastangomis Lietuvos kalnų slidinėjimo federacija gavo finansinę paramą, kurios užteko užsakomajam reisui. Nesklandumų išvengti padėjo ir tuo metu oro uosto antžeminei daliai vadovavęs Vilniaus oro uosto direktoriaus pavaduotojas Mindaugas Bajerčius. Jis pats skrido kartu su žaidynių dalyviais.

Lietuvos pasiuntiniai įsikūrė viešbutyje „Itkol“. Iš čia iki Elbruso, stūksančio maždaug už 10 km, žaidynių dalyvius vežiojo užsakytas autobusas.

Lietuvius visur sutiko puikiai, nes slidinėjimo bazei ir viešbučiui vadovavo tos pačios Zalichanovų šeimos atstovai – brolis ir sesuo. Kai likus metams iki žaidynių A. Kepežėnas, D. Mišeikis ir V. Čiurlionis atvyko į Kaukazą ir atėjo pas Zalichanovą į kabinetą susipažinti, šis iškart padovanojo svečiams keltuvų bilietus. O kai atvykėliai paklausė, kiek kai-

nuos surengti PLSŽ ant Elbruso, kaukazietis bal-karas nukirto: „Nieko, nes mes turtingesni už jus.“

Lietuvių pinigai kalnų vaikams nelabai rūpėjo. Bet lietuviai nusprendė, jog svetingumas irgi turi ribas, todėl į žaidynes atvyko ne tuščiomis. „Pripirkome ir nusivežėme nemenką kiekį spirito – dalijome jį kaukaziečiams negailėdami. Keltai sukosi, varžybos įvyko“, – juokėsi A. Kepežėnas. Jis neslėpė – žaidynės Kaukaze buvo savotiška avantiūra, nes kai kurie organizaciniai klausimai buvo sprendžiami spontaniškai. Štai kad ir vietos varžyboms parinkimas. A. Kepežėnas prisimena: „Lipdami greitai radome griovį su sniegu, pasakiau – viskas, čia. Vienas kelionės organizatorių Aleksas Orlovas norėjo kilti dar aukščiau, bet apsistojome čia, nes laiko nebuvo daug.“

Pirmąją varžybų dieną pliaupė lietus. Atrodė, kad kalnų dievai atvykėliams norėjo parodyti, jog lyja ne tik Lietuvoje. Laimė, įdienesius išsigiedrijo. Bet baimindamiesi naujo pliūpsnio iš dangaus, varžybų organizatoriai nutarė vietoj planuotos slalomo milžino rungties surengti slalomo varžybas – joms užtenka trumpesnės trasos. Slalomo trasos startas buvo įrengtas 3800 m aukštyje virš jūros lygio. 350 m ilgio distancijoje stovėjo 18 vartų. Ne visiems pavyko juos įveikti, tačiau teisėjai nugriuvusiems leido startuoti antrą kartą. Nemažai žaidynių dalyvių buvo nepratę slidinėti ant tokio stataus šlaito, tad kai kuriems teko finišuoti ir ariant nosimi sniegą ar čiuožiant ant nugaros.

Stipriausiems kalnų slidininkams, startavusiems pabaigoje, teko ilgokai palūkėti savo eilės, todėl trasoje reikėjo kovoti ne tik su laiku ir varžovais, bet ir įveikti gilius griovius, kuriuos išrausė prieš juos trasa nusileidę dalyviai. Visgi meistriskumas padėjo nugalėti visas kliūtis. Itin atkakli kova užvirė bendrojoje vyrų įskaitoje. Nugalėjo Lietuvos atstovas Jurijus Sadauskas. Jis patyrusį JAV kalnų slidinėjimo trenerį, buvusį sportininką Rai-

mondą Dičių, susumavus abiejų nusileidimų laiką, aplenkė viena šimtąją sekundės dalimi! Moterų varžybose taip pat netrūko intrigos. Bet pergalę iškovojusi Diana Jonkutė (dabar Žymančienė) įrodė, kad pelnytai buvo laikoma favorite.

Diana buvo greičiausia tarp moterų ir slalomo milžino rungtyje. O tarp vyrų nugalėtojo titulas atiteko R. Dičiui, lenktyniavusiam vyrų 30–44 metų amžiaus grupėje. Stipriausios vyrų grupės – 17–29 metų amžiaus – lenktynės pateikė staigmeną. Dagartinis įvairių varžybų prizininkas Tauras Macijauskas Kaukaze nebuvo minimas tarp favoritų. Bet neaukštas, smulkus kaunietis savo amžiaus grupėje aplenkė visus konkurentus. Kalnų

slidininkai greitai rado atsakymą į klausimą, kas lėmė Tauro pergalę, – dėl lengvo svorio ir nedidelio ūgio (buvo mažiausias tarp savo grupės slidininkų) T. Macijauskas nuslydo šlaito paviršiumi, o sunkesni sportininkai susmegdavo į minkštą vasaros sniegą.

Australijos lietuvių fizinio auklėjimo sąjungos (ALFAS) valdyba bei Melburno „Neringos“ slidininkų klubas įsteigė dvi taures geriausiems žaidynių slidininkams. Šie trofėjai, kuriuos iš Australijos atvežė Judita ir Raimundas Dagiai, įteikti D. Jonkutei ir R. Dičiui. Geriausiems žaidynių kalnų slidininkams atiteko ir Lietuvos kalnų slidinėjimo federacijos taurės.

Žaidynių atidarymas. Varžybų organizatoriai (iš dešinės): A. Orlovas, L. Lažinskienė, A. Vidunas, R. Naujokas, A. Kepežėnas ir R. Glazauskas.

Žaidynių atidarymas: varžybų dalyviai

ELBRUSAS

Elbrusas („viršūnės dvynės“) – kalnas Kaukazo kalnuose Rusijoje, netoli sienos su Gruzija. Elbruso viršūnė, kurios aukštis siekia 5642 m, laikoma aukščiausiu kalnu Europoje. Rytinė viršūnė yra šiek tiek žemesnė – 5621 m.

◆ Istorija

1813 m. Rusijos akademikas Vikentijus Višneviskis pirmasis nustatė Elbruso aukštį – 5421 m. Pirmasis sėkmingas kopimas į vieną iš kalno viršūnių įvyko 1829 m., šiai ekspedicijai vadovavo generolas Georgijus Emanuelis. Ekspedicija buvo mokslinio pobūdžio, ją sudarė 650 karių, 350 lengvosios pėstinijos kazokų, taip pat vietiniai gidai.

Patirties stoka ir prasta alpinistinė įranga daugumą dalyvių privertė pasukti atgal, toliau kopė vos keturi žmonės. 5300 km aukštyje jėgų pritrūko dar trys ekspedicijos dalyviai.

Pirmasis rytinę Elbruso viršūnę 1829 m. liepos 10 d. apie 11 val. pasiekė Šiaurės Kaukazo tautos karachajų atstovas Chilaras Chačirovas. Šis įvykis buvo pažymėtas fejerverku iš stovyklavietės – generolas G. Emanuelis šį įkopimą stebėjo pro teleskopą.

Stovyklos vietoje ant vieno iš akmenų buvo iškaltas atminimo užrašas. Jį XX a. atsitiktinai atrado sovietų alpinistai – užrašas ilgiau nei 100 metų buvo apaugęs kerpėmis.

Pirmasis sėkmingas kopimas į vakaruose esančią aukščiausią viršūnę įvyko 1874 m. Į kalnus kopė grupė Didžiosios Britanijos alpinistų.

Pirmuoju žmogumi, pabuvojusiu abiejose kalnų viršūnėse, laikomas rusų karinis topografas Andrejus Pastuchovas, 1860 m. užkopęs į vakarų viršūnę ir po šešerių metų užkariavęs rytinę. Jis taip pat sudarė pirmąjį Elbruso kalnų viršūnių žemėlapi.

Ankstyvaisiais Sovietų Sąjungos laikais alpinizmas tapo labai populiarus masinis sportas, ant kalno plūsdavo daugybė alpinizmo mėgėjų. 1936 m. kovo 17 d. itin įsiminė 33 nepatyrusiems komjaunuoliams, bandžiu siems įkopti į kalną, – keturi jų paslydo ant ledo ir nukritę žuvo.

Per Antrąjį pasaulinį karą, nuo 1942 m. rugpjūčio iki 1943 m. sausio, kalno apylinkės buvo okupavęs vermachtas – 10 000 gebirgsjėgerių (kalnų pėstininkų karių). Abejotini šaltiniai pasakoja, jog sovietų pilotui buvo įteiktas medalis už alpinizmo trobelės – viešbučio „Prijut 11“, kurį buvo užėmę vokiečiai, bombardavimą. Laimė, pilotas nepataikė, tad viešbutis išliko neapgadintas.

1998 m. rugpjūčio 16 d. grupelė alpinistų viešbutuke „Prijut 11“ gamino maistą. Nors jame tilpo 120

lankytojų, virtuvė tebuvo viena – maža, ankšta, su viena keturių žiedų dujine virykle. Dėl šios priežasties alpinistai naudojosį sava virykle. Šiai užsilepsnojus, alpinistai staigiai griebė konteinerį, kuriame manė esant vandenį. Deja, konteinerio skystis buvo kuras. Kilo gaisras. Jo metu žmonės patyrė nedidelių sužalojimų, tik vienas alpinistas, iškritęs pro langą, sunkiai susižeidė. Taigi, 59 metus sėkmingai tarnavusiam „Prijut 11“ viešbutukui atėjo galas – liko tik pagrindinės metalinės konstrukcijos skeletas. Beje, viešbutis dabar vėl atstatytas.

◆ Įdomesni faktai

- Antikoje Elbruso kalnas buvo vadinamas Strobilus. Manyta, kad prie jo buvo prikaltas vienas iš graikų dievų (titanų) vaikų Prometėjas.
- Geriausiai iš visų lietuvių, 1991 m. susirinkusių ant dvigalvio milžino Elbruso, kalną pažinojo tuometis Lietuvos kalnų slidinėjimo federacijos pirmininkas, dabartinis PLKSMA prezidentas Algimantas Kepežėnas. Dar 1971 m. jis su dviem bendražygiais įkopė į žemesniąją (5621 m virš jūros lygio) rytinę viršūnę, o žemyn apledėjusiais šlaitais nusileido slidėmis. Elbrusas neoficialiai vadinamas aukščiausiu Europos kalnu. Neoficialiai todėl, kad Europos ribos ne visuose žemėlapiuose pasiekia šį miegantį ugnikalnį.
- 1974 m. trys standartiniai UAZ automobiliai per bandomąjį važiavimą pasiekė Elbruso ledyną, esantį 4000 m aukštyje.
- Pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo žaidynių dalyviai Elbruso viršūnių nešturmavo, bet keletą vietinių buvo užvežę iki aukštuminio viešbučio „Prijut 11“, esančio 4200 m aukštyje.
- Visi PLKSŽ dalyviai buvo įsikūrę „Itkol“ viešbutyje, esančiame netoli Terskolo kaimo. Varžybos vyko ant Elbruso pietinio šlaito, daugiau nei trijų kilometrų aukštyje virš jūros lygio.

◆ Įdomesni skaičiai

- Keltuvų skaičius – 3
- Aukščiausias keltuvas – 3810 m
- Visų nuolydžių ilgis – 23 km
- Šlaitų skaičius – 6

◆ Dabartis

Elbruso slidinėjimo kurortas – puiki viena norintiems atsipalaiduoti ir puikiai praleisti laiką kalnuose. Slidinėjimas čia nepriklauso nuo metų laiko, slidinėti galima tiek žiemą, tiek vasarą. Turizmo rinkai tarnauja daugybė viešbučių Terskole ir Čegete. Ant paties Elbruso – vos dvi kalnų trobelės. Veikia nedidelė Kaukazo prekybininkų parduotuvėlė.

Jau pasibaigus žaidynėms ne tik Kaukaze, bet ir Lietuvoje R. Dičiui atiteko dar vienas titulas. Lai kraščio „Sportas“ skaitytojai išrinko jį į IV PLSŽ senjorų. Beje, senjorės titulas atiteko taip pat kalnų slidinėjimo varžybose tarp bendraamžių net du sidabro medalius pelniusiai Angonitai Grincevičiūtei-Wallis.

Varžybos buvo svarbiausia kelionės į Kaukazą dalis. Bet ar įdomiausia? Tikriausiai dauguma dalyvių pasakytų neigiamai.

Puikiai visą atmosferą apibūdina po žaidynių A. Grincevičiūtės-Wallis ištarti žodžiai: „Norėčiau vėl sugrįžti į Elbrusą, bet tik su lietuviais – vėl dainuoti lietuviškas dainas, šokti. Kažkas ne-

1. ISTORIJA

2. PIRMOSIOS ŽAIDYNĖS

3. KITOS ŽAIDYNĖS

4. ŽMONĖS

5. PRO MEMORIA

6. KELIONĖS

7. REZULTATAI

17

Varžybų akimirka

Žaidynių dalyviai ant kalno
keliaudavo autobusu

Varžybų akimirkos

paprasto, kai pilnas kalnas lietuvių ir girdi tik lietuvišką šneką.“

Tomis dienomis patirti išpūdžiai įstrigo ir R. Dičiui. Jis „Sporto“ korespondentei Marytei Marcinkevičiūtei susižavėjęs pasakojo: „Tai buvo tikrai nuostabu. Dainavom, šokom, vakarojom, leidomės nuo kalnų. Kartu leidom laiką – buvo daug džiaugsmo. Buvau ne svečias, bet savas – Lietuvos kalnų slidininkų šeimos narys. Visas problemas sprendėme kartu.“

Dainos aidėjo ir ant kalno, ir viešbutyje „Itkol“. Ir dieną, ir naktį. Tikriausiai buvo pasiektas jei ne pasaulio, tai bent Kaukazo rekordas – standartiname viešbučio kambaryje vakarojo pusšimtis žmonių. Visiems buvo linksma, visi ragavo legendiniu tapusį vyną „Izabella“, nors ir be vyno žmonės svaigo nuo galimybės atvirai bendrauti, dainuoti, šokti. O Tomo Augulio daina „Kalėdų naktį tylią“ nuskambėjo ne dešimtį, o šimtus kartų – ji tapo žaidynių Kaukaze himnu.

Iš rankų į rankasėjo starto numeriai – vyko savotiškos rungtynės, kuris daugiau surinks parašų ant savo numerio.

Nors vakaronės truko iki paryčių, žaidynių dalyviai spėjo ir futbolą greta viešbučio pažaisti, ir po kalnus pasivaikščioti.

Visi kartu valgė „Itkol“ viešbutyje, niekas neskundė, jei kam ir nebuvo skanu ar sotu. Išėivijos atstovams Kūno kultūros ir sporto departamentas net buvo skyręs dienpinigius – maždaug po 500 rublių. Tada tai buvo nemenki pinigai. Tačiau kelionės organizatoriai parūpino nemokamą maitinimą. Tad užsienio lietuviams teko pasukti galvą, kur dėti tuos rublius. Galiausiai atidavė savo giminiams.

Be to, iš užjūrių atvykę lietuviai surinko kelis šimtus dolerių ir padovanojo juos Lietuvos kalnų slidinėjimo federacijai. Grįžę į gimtinę federacijos vadovai pardavė tuomet labai brangus dolerius. „Šie pinigai tapo pradiniu federacijos kapitalu“, – praėjus daugiau nei dviem dešimtmečiams po žaidynių Kaukaze prisiminė A. Kepežėnas.

Laikas prie Elbruso prabėgo labai greitai. Visi vėl sėdo į autobusus ir išriedėjo į Mineralinių Vandenių oro uostą. O iš ten parsiskrido į Lietuvą, kur dar vyko paskutiniai pasirengimo IV Pasaulio lietuvių sporto žaidynėms darbai.

Praėjus vos dienai po kelionės, liepos 27-ąją, kalnų slidininkai – Elbruso laimingieji buvo su medaliais ant kaklo – vėl susibūrė draugėn ir kartu su kitais žaidynių dalyviais nuo Rotušės žygiavo Kauno gatvėmis į Ažuolyno stadioną, kur olimpinis čempionas Modestas Paulauskas uždegė olimpinę ugnį.

Atsisveikino kalnų slidinėjimo mėgėjai irgi neilgam – iki PLSŽ uždarymo. Vienų laukė atostogos, kitų darbai, o trečių, daugiausia išėivijos lietuvių, kitų sporto šakų varžybos. Štai A. Grencėvičiūtė-Wallis dalyvavo stalo teniso turnyre Alytuje, garsaus istoriko Adolfo Šapokos vaikaičiai Vitas ir Liana Šipeliai su savo tėvu Vitoliu, trise skrieję nuo Elbruso šlaitų, Lietuvoje turėjo savo reikalų: Liana žaidė krepšinį Kaune, o Vitas buriavo Kuršių mariose. Pirmą kartą Lietuvoje viešėjo ir Lianos ir Vito mama, A. Šapokos duktė Aldona Šapokaitė-Šipelienė, buvusi Toronto „Aušros“ lietuvių sporto klubo krepšininke ir pirmininke.

Tačiau prabėgus keturioms dienoms nuo žaidynių atidarymo trenkė baisesnė už perkūną žinia, krauju, skausmu ir ašaromis užliejusi visą Lietuvą. Naktį iš liepos 30-osios į 31-ąją Medininkų pasienio poste buvo sušaudyti septyni Lietuvos muitininkai ir policininkai. Tik vieninteliam Tomui Šernui, taip pat suvarpytam kulų, pavyko išgyventi.

PLSŽ varžybos nutrūko, jų dalyviai susirinko į Vilnių palydėti į paskutinę kelionę sovietinio OMON'o žmogžudžių aukų.

JAV delegacijos vadovas Valdas Adamkus nusiuntė telegramą JAV ambasadoriui Sovietų Sąjungoje, prašydamas informuoti apie kruvinus įvykius Medininkuose tuo metu Maskvoje viešėjusį JAV prezidentą George'ą Bushą.

„Esame liudininkai barbariško nusikaltimo prieš žmoniją, ir tai yra neleistinas žmogaus teisių išniekinimas“, – rašė V. Adamkus. JAV olimpinės rinktinės narys ieties metikas Tomas Pukštys pareiškė: „Tai baisu. Aš sukrėstas. Dėl savęs nebijau, tik dėl kitų. Jeigu tik galėčiau padėti, nieko nebijčiau. Sportui man reikia sveikatos, bet ir ją paaukočiau.“

Panašiai nusiteikę buvo visi žaidynių dalyviai. Ryžtas ir pasipiktinimas nustelbė baimę. Niekas nenorėjo keliauti namo. „Ir liepos 31-osios vakarą žaidynių organizacinis komitetas nutarė: varžybas reikia tęsti – okupantų pykčiui ir žuvusiųjų garbei“, – knygoje „Nuo Lietuvos iki Lietuvos“ rašė Roma Grinbergienė.

Rugpjūčio 4-ąją kalnų slidininkai vėl buvo drauge ir koja kojon žengė Kalnų parke vykusiame iškilmingame žaidynių uždaryme. Lietuviai vieni su kitais atsisveikino iki žiemos, o su išėiviais – iki... Tada dar nebuvo aišku, kada vėl susitiks Kaukaze bendražygiais, bičiuliais ar net gerais draugais tapę kalnų slidinėjimo entuziastai. Nors niekas neabejojo – tradicija tęsis.

1. ISTORIJA

2. PIRMOSIOS ŽAIDYNĖS

3. KITOS ŽAIDYNĖS

4. ŽMONĖS

5. PRO MEMORIA

6. KELIONĖS

7. REZULTATAI

19

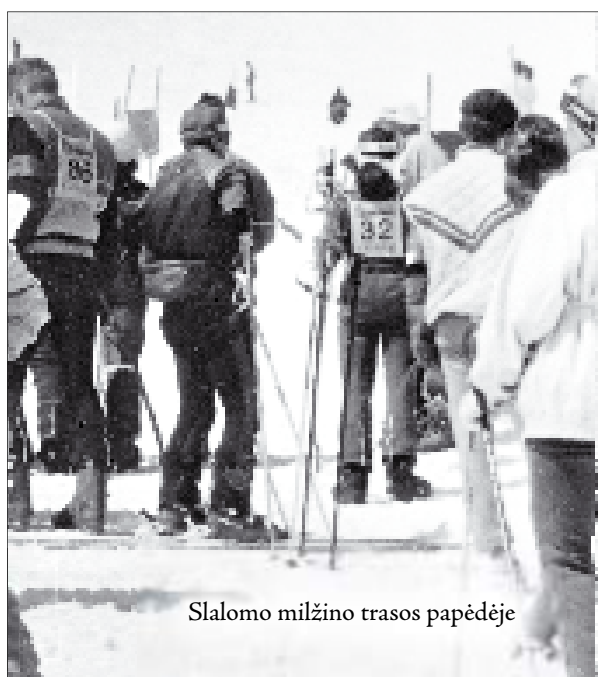
Startuoja LKSF prezidentas A. Kepežėnas

Trasoje – alpinistas V. Stepulis

Belaukiant starto

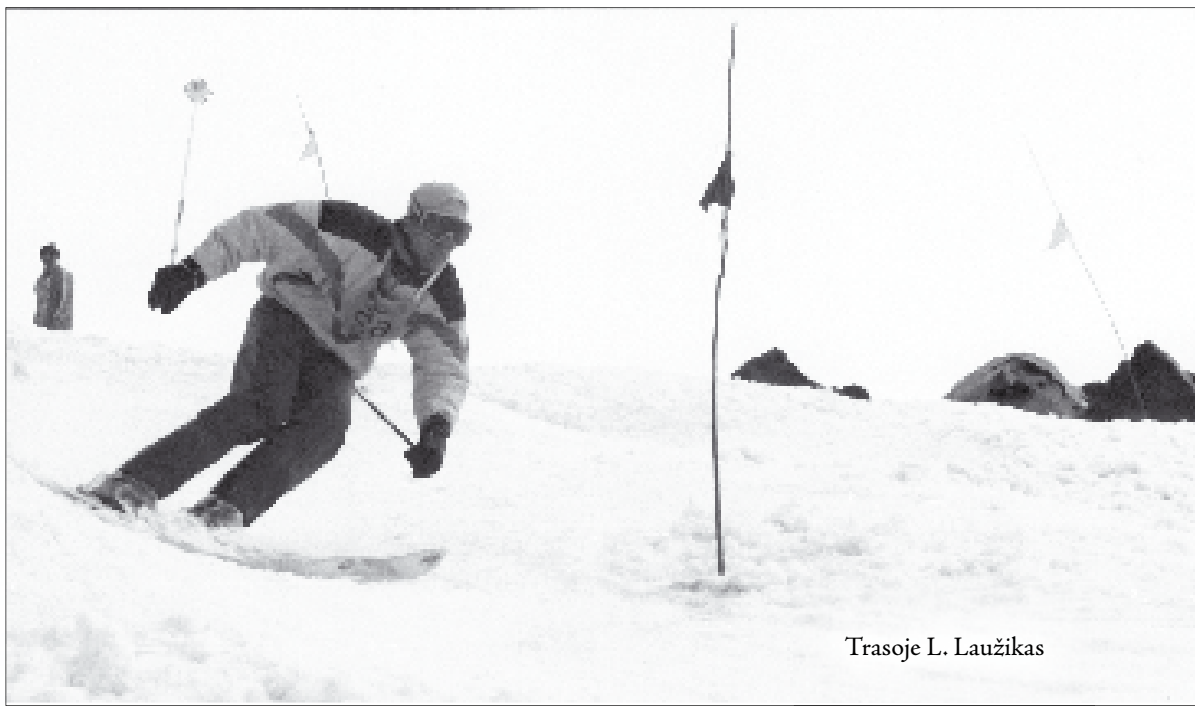
Slalomo milžino trasos papėdėje

Slalomo trasoje – absoliutus varžybų nugalėtojas Amerikos lietuvis R. Dičius

Startuoja Australijos lietuvė A. Wallis

Trasoje L. Laužikas

1. ISTORIJA

2. PIRMOSIOS ŽAIDYNĖS

3. KITOS ŽAIDYNĖS

4. ŽMONĖS

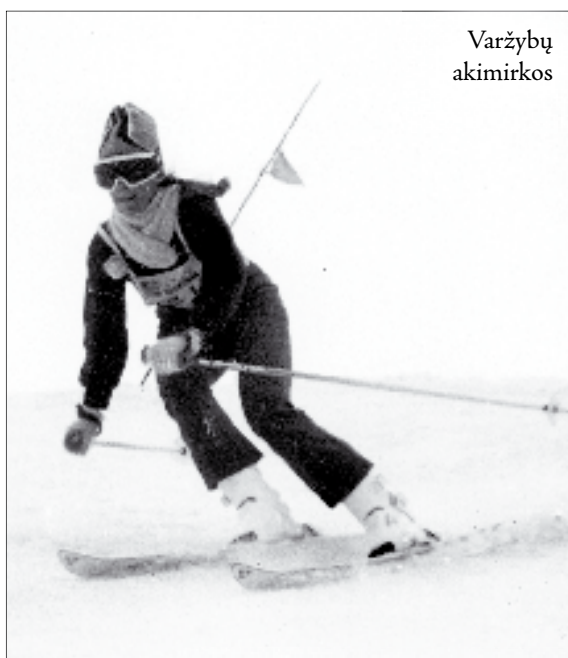
5. PRO MEMORIA

6. KELIONĖS

7. REZULTATAI

Varžybų
akimirkos

Varžybų prizininkai (iš kairės):
E. Menkevičiūtė, T. Macijauskas,
J. Sadauskas, N. Makarskaitė

Varžybų akimirkos

1. ISTORIJA

2. PIRMOSIOS ŽAIDYNĖS

3. KITOS ŽAIDYNĖS

4. ŽMONĖS

5. PRO MEMORIA

6. KELIONĖS

7. REZULTATAI

1. ISTORIJA

2. PIRMOSIOS ŽAIDYNĖS

3. KITOS ŽAIDYNĖS

4. ŽMONĖS

5. PRO MEMORIA

6. KELIONĖS

7. REZULTATAI

23

Trasoje R. Kuliavas

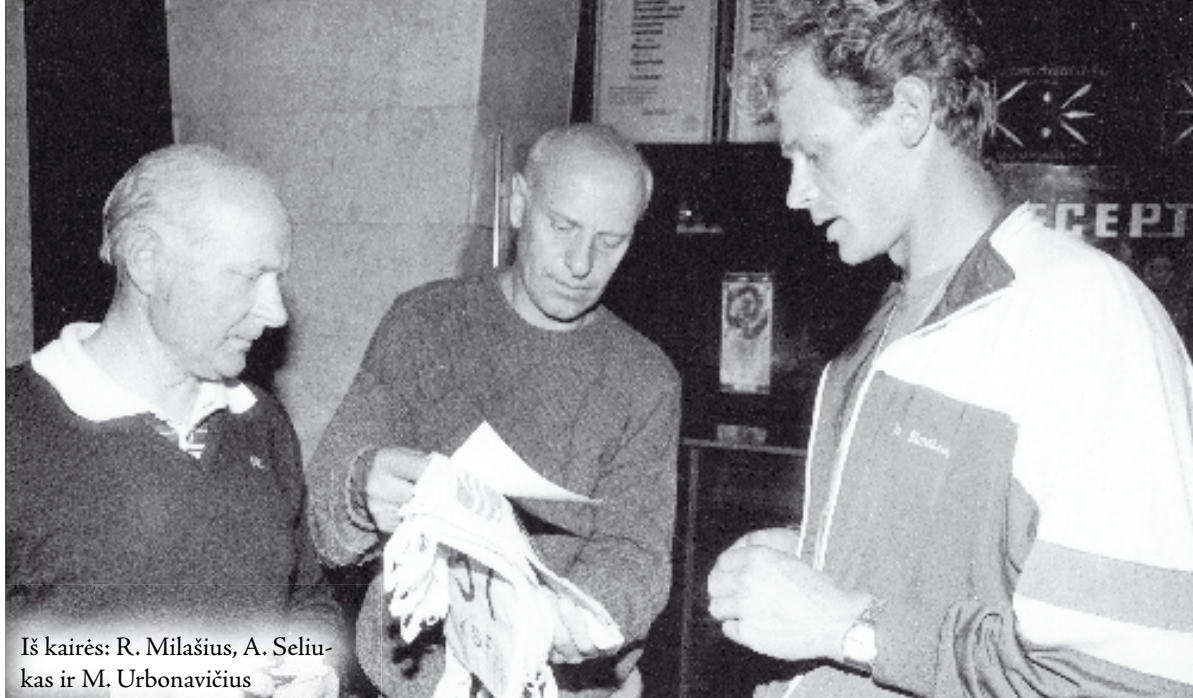

Pokalbiai po finišo

Į kalną kyla R. Dagys

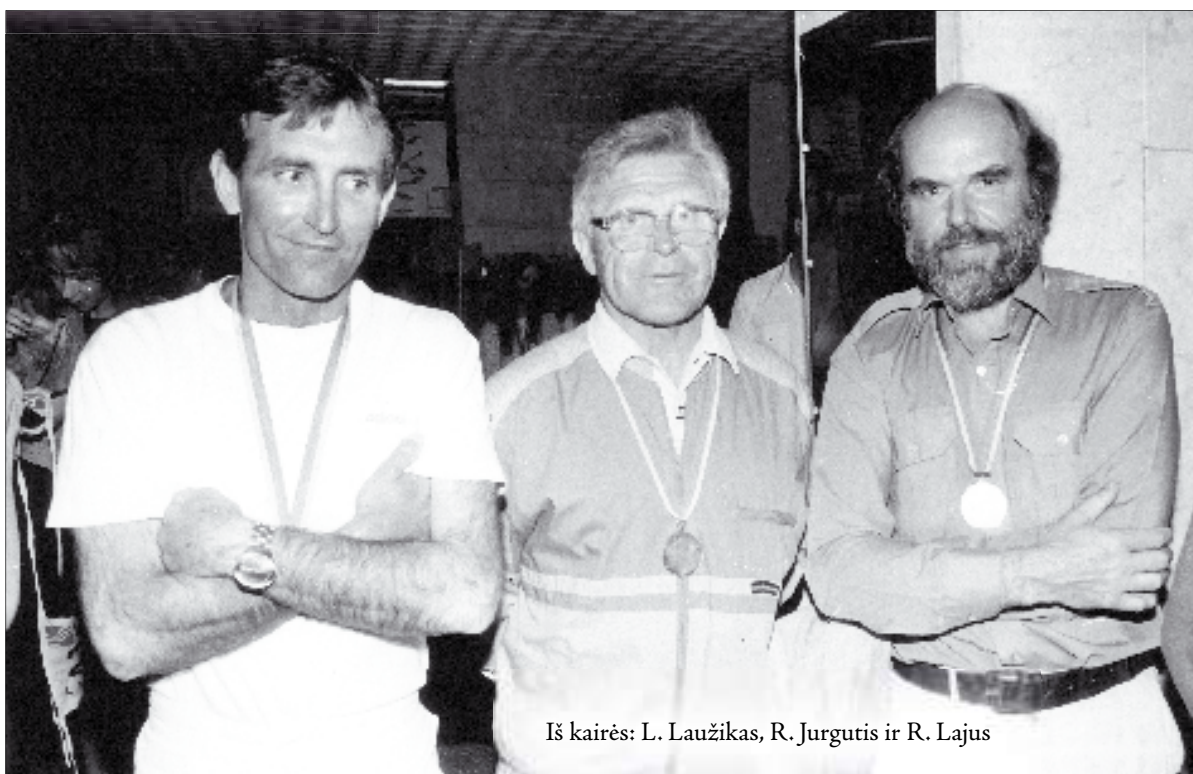

Iš kairės: R. Milašius, A. Seliukas ir M. Urbonavičius

Iš kairės: R. Lajus, A. Juodikis, A. Paltūkis ir S. Sidaras

Iš kairės: L. Laužikas, R. Jurgutis ir R. Lajus

1. ISTORIJA

2. PIRMOSIOS ŽAIDYNĖS

3. KITOS ŽAIDYNĖS

4. ŽMONĖS

5. PRO MEMORIA

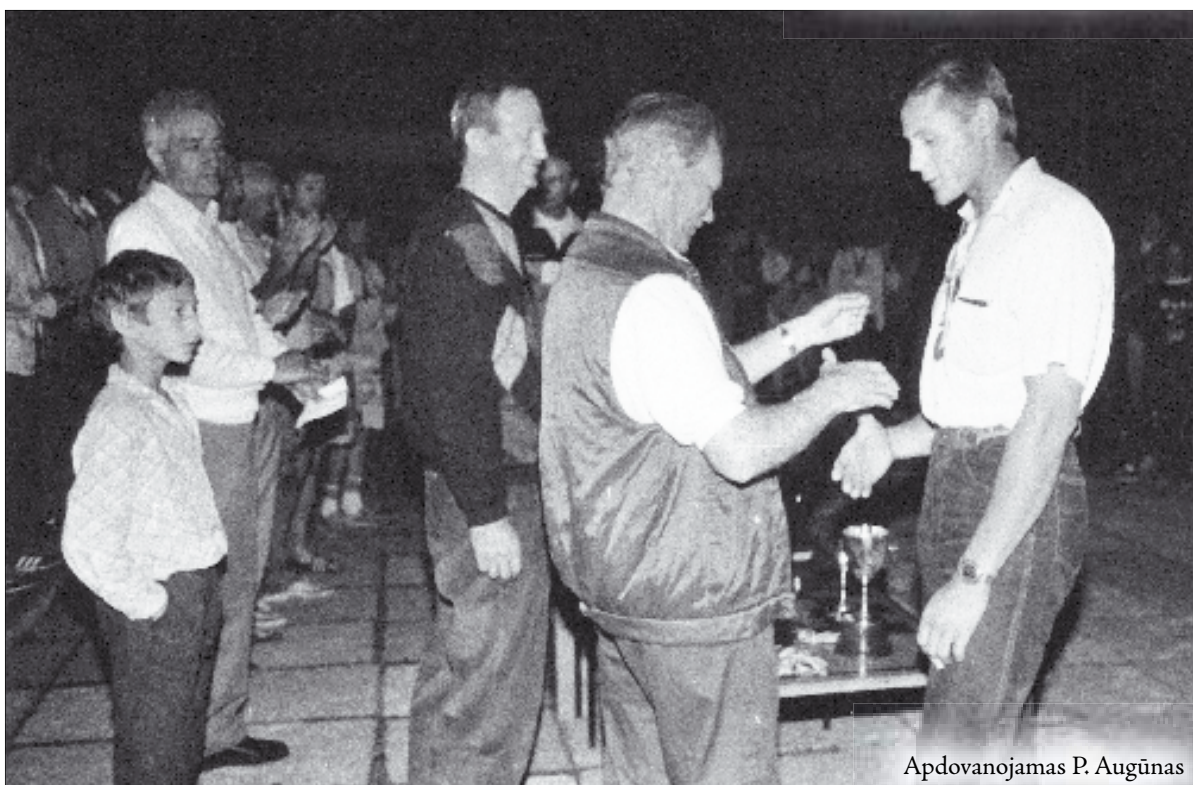
6. KELIONĖS

7. REZULTATAI

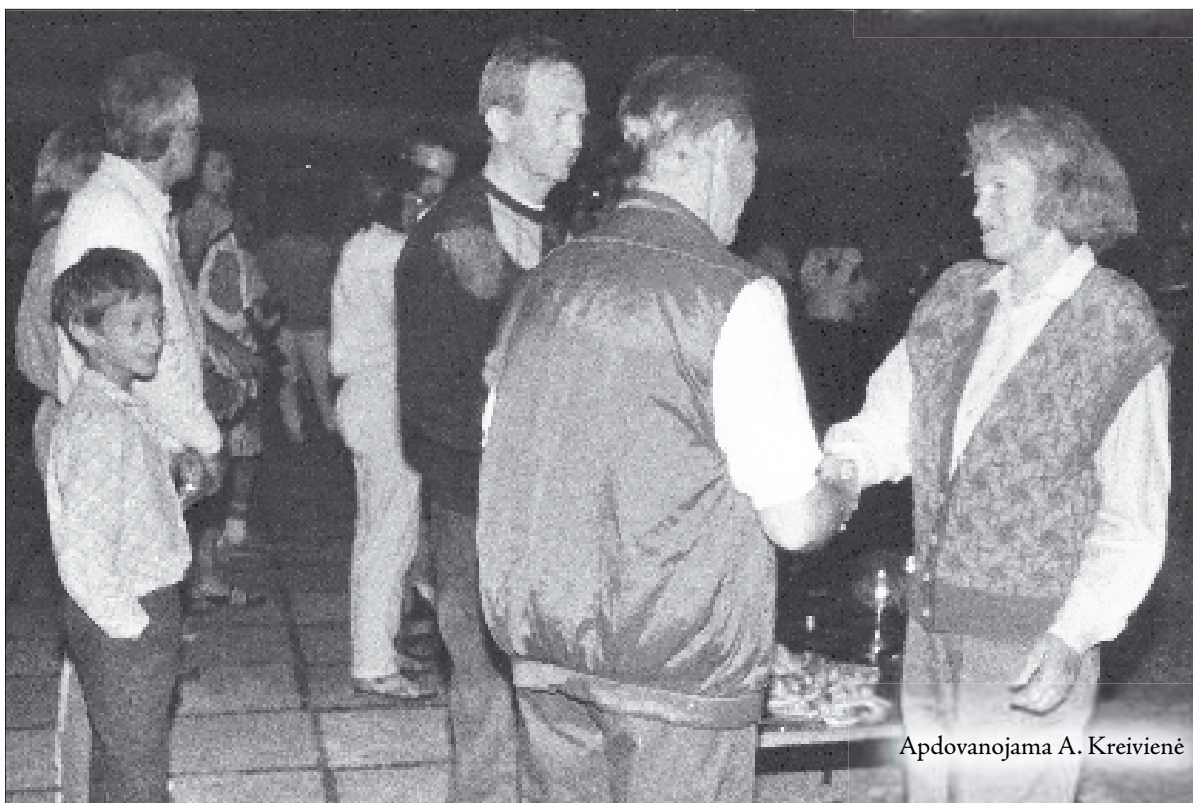
25

Žaidynių nugalėtojai ir prizininkai

Apdovanojamas P. Augūnas

Apdovanojama A. Kreivienė

Apdovanojamas A. Platūkis

Apdovanojamas A. Juodikis

Apdovanojamas R. Milašius

Absoliutūs žaidynių nugalėtojai
D. Jonkutė ir R. Dičius

Apdovanojamas T. Milašius

JAV ir Kanados lietuviai

1. ISTORIJA

2. PIRMOSIOS ŽAIDYNĖS

3. KITOS ŽAIDYNĖS

4. ŽMONĖS

5. PRO MEMORIA

6. KELIONĖS

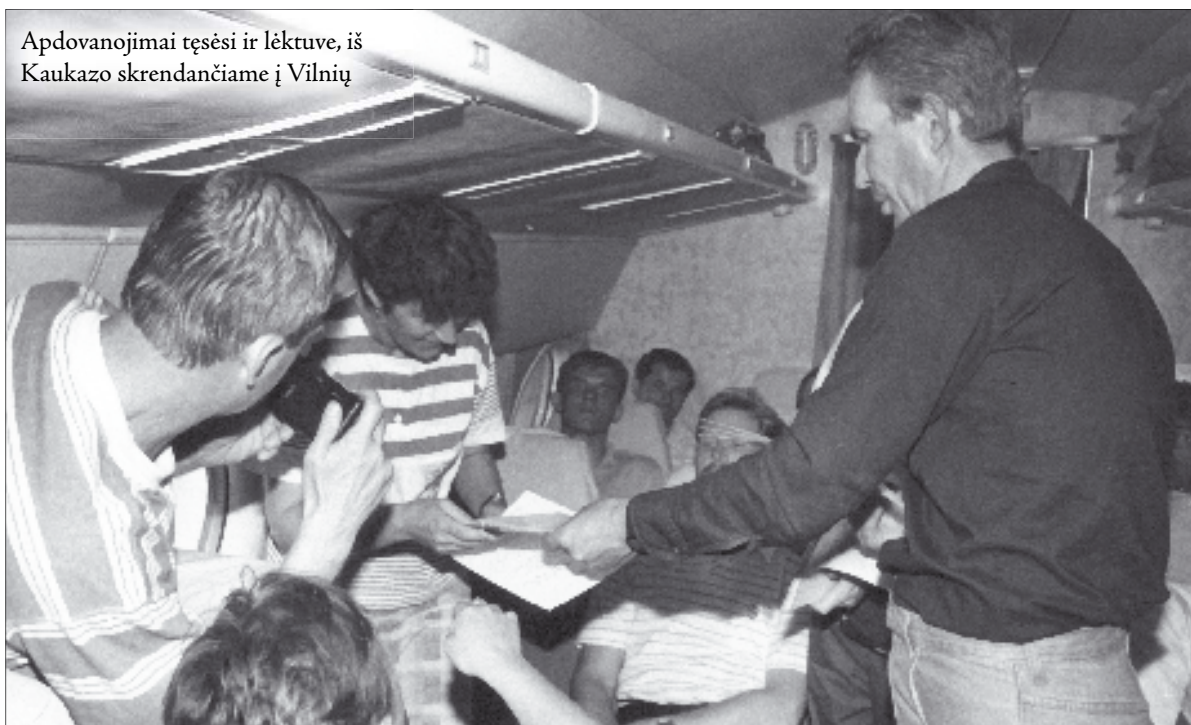
7. REZULTATAI

Išpūdingiausiu suvenyru tapo varžybų numeriai su visų dalyvių parašais

Apdovanojimai tęsėsi ir lėktuve, iš Kaukazo skrendančiame į Vilnių

4. KITOS ŽAIDYNĖS

4.1. Mėlynieji kalnai (Blue Mountain). Kanada. 1995 m. vasario 23–24 d.

Dar nesibaigus IV PLSŽ, A. Kepežėnas, D. Mišeikis ir jų komanda jau pradėjo galvoti, kas bus toliau. Ar kalnų slidinėjimas išliks Pasaulio lietuvių žaidynių, kurias tada nutarta nuolat rengti tik Lietuvoje, dalimi?

Per Atlantą vėl ėmė skrieti laišakai – tarp Algimanto Kepežėno ir Vytenio Čiurlionio. A. Kepežėnas pirmiausia pasiūlė Pasaulio lietuvių žiemos žaidynių idėją.

„Pradėjus Lietuvai dalyvauti olimpinėse žaidynėse, Pasaulio lietuvių žaidynės turėtų nueiti į antrą planą. Tuo labiau vasarą surengti kalnų slidinėjimą kitose žaidynėse jau darosi nerealu. Man atrodo, kad reikėtų pradėti vykdyti Pasaulio lietuvių žiemos žaidynes skirtingose šalyse kas dvejus metus. Taigi jūsų ŠALFASS varžybos 1993 m. galėtų tapti I pasaulio lietuvių žiemos žaidynėmis. [...] Kitos žaidynės galėtų būti 1995 m. Australijoje, po to 1997 m. Kanadoje ir 1999 m. vėl Lietuvoje“, – 1992 m. birželio 29 d. rašė A. Kepežėnas išsivijęs šviesuoliui.

Tačiau V. Čiurlionis atsargiais žodžiais tramdė Elbruso sėkmės paskatintą bendražygį. Jis savo laišką A. Kepežėnui 1992 m. liepos 12 d. pradėjo taip:

„Mielas Algimantai, laišką gavau liepos 6 d., kuriame siūlote rengti Pasaulio lietuvių žiemos žaidynes JAV 1993 m., Australijoje 1995 m., Kanadoje 1997 m., Lietuvoje 1999 m. Supratau, kad tai būtų be kroso (lygumų slidinėjimo – *aut. past.*), ledo ritulio ir kitų žiemos sporto šakų. Kitaip sakant, vykdytume tas pačias savo tradicines varžybas su tais pačiais varžovais ir keliais svečiais kitu vardu JAV, Kanadoje, Australijoje. Nemanau, kad daugiau čia tinkamo pritarimo.“

Šiame laiške V. Čiurlionis pakvietė Lietuvos sportininkus atvykti į tradicines ŠALFASS slidinėjimo pirmenybes *Holliday Valley* kurorte 1993 m. vasario 27 d. Jose dalyvavo Diana Jonkutė ir Romualdas Stankevičius.

Diana nuvežė V. Čiurlioniui dar vieną A. Kepežėno laišką. Jame dabartinis PLKSMA prezi-

Žaidynių atidarymas Hurono ežero pakrantėje

dentas savo puoselėjamą idėją išdėstė kiek kitais žodžiais: „Noriu dar kartą sugrįžti prie pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo varžybų rengimo idėjos. Nesvarbu, nuo kurių metų ir nuo kurios šalies pradedant, tokias varžybas reikėtų organizuoti. Jos galėtų būti rengiamos kas dveji metai skirtingose šalyse (Lietuvoje, JAV, Kanadoje, Australijoje). Tad toje pačioje šalyje tektų vykdyti kas aštuonerius metus.“

R. Stankevičius parvežė iš už Atlanto V. Čiurlionio atsakymą: „Pasikalbėjęs su sporto vadovais ir surinkęs daugiau nuomonių, priėjau išvadą, kad

didesnio pritarimo gautumėm darydami varžybas kas ketverius metus visiems slidininkams lietuviams pasaulyje, jungiant prie PLSŽ, ar Tautinės olimpiados vardu. Dažniau galėtų vykti atviros varžybos, kaip kad padarėme 1993 m. vasario 27 d. Mūsų slidinėjimo organizacinis pajėgumas Kanadoje, JAV, Australijoje iki šiol sugeba pritraukti daugiau kaip 30 slidininkų į varžybas. Šią žiemą atvyko per 60 dėka dviejų klubų jungtinių pastangų. Keletą metų ŠALFASS varžybas aplankė per 100 dalyvių, todėl kad jos vyko labai arti Toronto miesto, ant mažo kalno ir mokestis buvo mi-

MĖLYNIEJI KALNAI (BLUE MOUNTAIN)

Ontarijo provincijoje, į šiaurės vakarus nuo Kolingvudo esantis Mėlynųjų kalnų slidinėjimo kurortas, – vienas didžiausių Kanadoje. Maždaug už pusantro šimto kilometrų – provincijos sostinė Torontas. Šio miesto slidinėjimo klubas yra vienas kurorto šeiminkų. Netoli gaudžia ir garsusis Niagaros krioklys – ne vienas lietuvis buvo nuvykęs pasigrožėti šia milžiniška vandens siena.

◆ Istorija

Mėlynųjų kalnų šlaitai – ne itin ilgi, dauguma nesiekia nė kilometro, tačiau yra statūs. Tiesa, nežinia ar žaidynių dalyviai dabar atpažintų kurortą, nes prieš daugiau nei dešimtmetį, atsiradus naujiems šeiminkams, ten įrengta nemažai naujų keltuvų, pridėjo naujų viešbučių.

Kurorto istorija neatsiejama nuo Jozo Weiderio, gimusio 1908 m. dabartinėje Slovakijoje. Būdamas dvidešimties jis įsirengė slidinėjimo trasą Karpatų kalnuose, dirbo instruktoriumi ir ten gyveno iki 1930-ųjų. Dirbdamas susipažino su Peteriu Campbellu, kuris plėtojo slidinėjimo teritoriją Kolingvude. Abu šie vyrai tapo partneriais norėdami Mėlynuosiuose kalnuose sukurti slidinėjimo kurortą.

Sumanymą įgyvendinti pradėjo 1941 m., kai J. Weideris kartu su šeima persikraustė gyventi į ūkį stataus šlaito papėdėje. Jis pastatė mažą trobelę, kuri dabar vadinasi Mėlynasis kalno namelis, ir pradėjo valyti sniego takus rankomis.

1947 m. jis pasirašė sutartį su Toronto ir Mėlynųjų kalnų slidinėjimo klubais ir simboliškai išnuomojo jiems slidinėjimo kurorto teritoriją piečiau nuo Mėlynos kalno namelio.

J. Weideris ir toliau plėtė slidinėjimo teritoriją, čia kilo ir nauji viešbučiai, nameliai slidininkams, užkandinės. 1971 m., kai kurortas jau buvo puikiai išplėtotas, jo įkūrėjas iškeliavo Anapilin. Tėvo veiklą tęsė jo sūnus George'as Weideris.

Visą aštuntąjį dešimtmetį Mėlynųjų kalnų kurortas plėtėsi, 1973 m. čia įrengta dirbtinio sniego gaminių sistema, slidžių nuomos ir poilsiautojų aptarnavimo punktai, kasmet daugėjo keltuvų.

1999 m. korporacija *Intrawest Corporation* įsigijo 50

proc. kurorto akcijų ir vėl įplieskė naujovių audrą. Atsirado dar 4 greitieji šešiaviečiai keltuvai, dėl to akivaizdžiai sumažėjo eilės prie jų. 2013 m. paskelbta, kad bus įrengtos dar 6 nusileidimo trasos ir naujų keltuvų. Pastarųjų darbų kaina – apie 10 mln. dolerių.

◆ Įdomesni faktai

- Nors vidutinis metinis snigimas Mėlynuosiuose kalnuose yra 33 coliai, 39 slidinėjimo takai sniegu padengti yra šimtu procentų. Šiuose kalnuose, pirmuosiuose regione, keliuose takuose buvo įdiegta automatinė sniego priežiūra – kompiuteris nuolat matuoja gamtines sąlygas, kad nustatytų optimalų vandens ir oro mišinį, taip padarydamas geresnį sniegą.
- Pirmieji slidininkai į šiuos kalnus atvyko traukiniu, nes Kolingvude tais laikais didžiausias dėmesys buvo skiriamas laivų statybai ir obuolių auginimui.
- Kalnų „atradėjas“ Jozo Weideris mirė 1971 m., taip ir nesulaukęs kalnų slidinėjimo kurorto suklestėjimo. Kalnų priežiūra ir kontrolė atiteko jo sūnui George'ui, kuris vėliau tapo kurorto valdybos pirmininku, tačiau kasdienę vadybą perdavė Jozo žentui Gordonui Canningui.
- Visoje Mėlynųjų kalnų teritorijoje slidinėti galima ne tik dieną, bet ir naktį.
- Seniorams, vyresniems nei 70 metų, slidinėjimas – nemokamas, o maždaug 4 valandos slidinėjimo kitiems kainuoja apie 44 eurus.
- Slidinėjimo patrulis 2008–2009 m. sezone yra dalyvavęs per televiziją transliuotame realybės šou tokiu pačiu pavadinimu.

◆ Įdomesni skaičiai

- Keltuvų skaičius – 15
- Keltuvų talpa – 21 690 slidininkų per valandą
- Slidinėjimo teritorija – 102 ha
- Slidinėjimo trasos – 36
- Ilgiausia trasa – 1200 m

◆ Dabartis

Šiuo metu Mėlynieji kalnai – didžiulis slidinėjimo kurortas, kurio teikiamomis paslaugomis galima naudotis ne tik dieną, bet ir naktį. Jo apylinkėse yra 45 maitinimo įstaigos – užkandinės, restoranai, užkeigos. Veikia du SPA centrai.

1. ĮŽANGA 2. ISTORIJA 3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS 6. PRO MEMORIA 7. KELIONĖS 8. REZULTATAI

31

Žaidynių dalyvių iš Lietuvos sutiktuvės Toronto oro uoste

Iš kairės: M. Urbonavičius, P. Augūnas, Amerikos lietuvis L. Vaitkus ir R. Stankevičius

Varžybų dalyviai senjorai. Iš kairės: Kanados lietuviai V. Paulionis, R. Šileika, svečias iš Lietuvos A. Kepežėnas, Amerikos lietuviai V. Čiurlionis ir A. Nakas, Australijos lietuvis D. Kraucevičius

Žaidynių atidarymas. Iš dešinės: vienas varžybų organizatorių R. Šileika, LKSF prezidentas A. Kepežėnas ir Kūno kultūros ir sporto departamento generalinis direktorius R. Girskis

nimalus. Manau, kad Lietuvoje vykdyti varžybas būtų sunku kviečiant slidininkus iš tolimų vietovių, nes stoka dirbtinio sniego varžybų pravedimo negarantuotų.“

Po dar beveik metus trukusio susirašinėjimo buvo nuspręsta rengti kalnų slidinėjimo varžybas kas kelerius metus skirtingose šalyse. Ir 1994 m. lapkričio 17 d. V. Čiurlionis pranešė: „Mielas Algimantai, atrodo, kad kanadiečiai jau pasirengė mus visus priimti PLSŽ varžyboms, kiek iš aplinkraščių galima išskaityti. ŠALFASS suvažiavime minėjau, kad reikia raštu pranešti apie klases amžiaus ir valandas įvykių ir panašiai. Atrodo, kad viskas bus padaryta ir išsiuntinėta.“

Tad 1995 m. vasarį į Mėlynųjų kalnų kurortą rinkosi pasaulio lietuviai. Buvo ir tų pačių, Kaukaze matytų, ir naujų veidų. Čia pirmąkart Lietuvos kalnų slidininkai iš arti pamatė Liną Vaitkų, pranakusį visus konkurentus. Vėliau jis tapo Lietuvos olimpinės rinktinės nariu ir gynė mūsų šalies garbę 1998 m. Nagano olimpinėse žaidynėse.

1995 m. kovo 1 d. Roma Grinbergienė „Lietuvos aide“ rašė:

„Vakar per pūgą iš Kanados per Frankurtą į Vilnių parsiskrido Pasaulio lietuvių sporto žaidynių kalnų slidinėjimo varžybų dalyviai. Jie sakė, kad iš Toronto juos išlydėjo toks pat oras.“

Visi grįžo sveiki, laimingi ir patenkinti, Absoliuti moterų varžybų laimėtoja Diana Jonkutė pasakojo: „Kanados lietuviai priėmė mus labai draugiškai. Iškart nuvežė į kalnus. Gyvenome kalnų motelyje, mediniuose nameliuose, miegojome dviejų aukštų lovose. Maitino labai skaniai ir so-

čiai. Kalnai ten neaukšti – aukščių skirtumas apie 250 metrų. Bet trasos sudėtingos.“ Kad trasos sudėtingos, patvirtino ir žaidynių slalomo milžino varžybų vicečempionas Romas Stankevičius: „Jos kietos ir greitos, joms reikia gerų slidžių.“

Paklaustas, ar Amerikos kalnų slidininkas Linas Vaitkus iš tikrųjų toks stiprus, kad per šias varžybas neturėjo sau lygių, R. Stankevičius atsakė: „O-o-o. Jis tikrai labai stiprus. Linas specializuojasi greitojo nusileidimo, slalomo supermilžino (Super-G) ir slalomo milžino rungtyse. Jis buvo kandidatas į JAV olimpinę rinktinę, o kai nepateko į Lilehamerį, atsidėjo mokslams. Linas studijuoja Kolorado universitete ir treniruojasi kiekvieną dieną. Jis sako: „Jeigu matysiu, kad galiu patekti į olimpinės žaidynės, tada vėl atsidėsiu kalnų slidinėjimui. Jų universitetas – JAV studentų kalnų slidinėjimo lyderis.“

Lietuvos kalnų slidinėjimo federacijos prezidentas Algimantas Kepežėnas sakė, kad gali būti, jog 21 metų Linas Vaitkus atstovaus Lietuvai pasaulio čempionatuose ir olimpinėse žaidynėse. Jis labai norėtų. Bet kol kas neturi Lietuvos pilietybės.

Pasak A. Kepežėno, žaidynių nuotaika buvo labai gera. Netrūko ir alučio, o kalbos neretai užsitęsavo iki paryčių. Trasos buvo 800 m ilgio. Per varžybas reikėjo čiuožti ne nuo viršaus, nes ten labai statu ir be šalmų lenktyniauti draudžiama, o šalmų nė vienas žaidynių dalyvis neturėjo. Natūralaus sniego stygius buvo kompensuojamas dirbtiniu, slidinėti buvo galima kad ir visą naktį, nes trasos apšviestos. Dalyvių susirinko gal ir mažiau, negu Kanados lietuviai tikėjosi. Nedalyvavo ir ab-

1. IŽANGA 2. ISTORIJA 3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

33

Pasaulio lietuvių kalnų
slidinėjimo žaidynių įkvėpėjai
A. Kepežėnas ir V. Čiurlionis

A. Kepežėnas (kairėje) ir D. Mišeikis su absoliučiais žaidynių nugalėtojais D. Jonkute ir L. Vaitkumi

Svečiai iš Lietuvos šių žaidynių organizatorius V. Čiurlionį ir
R. Šileiką pagerbė specialiai išsaustomis tautinėmis juostomis

Seni bičiuliai A. Kepežėnas ir Australijos lietuvė A. Wallis Mėlynuosiuose kalnuose

soliutus IV pasaulio lietuvių žaidynių čempionas Raimundas Dičius. Mažiausiai dalyvių buvo 19–34 metų amžiaus moterų grupėje, tik trys – Diana Jonkutė, Jūratė Šileikaitė ir kanadietė Asta Šimkus. Atkakliausiai varžėsi šios amžiaus grupės vyrai. A. Kepežėnas sakė, kad po metų kitų labai geru slidininku gali tapti ir keturiolikmetis Matas Freimanas. Jo tėvai specialiai persikėlė iš Toronto gyventi į kalnus, kad sūnus galėtų kasdien slidinėti. Matas yra tarp 50 jaunųjų Kanados kalnų slidininkų, kuriuos globoja šalies olimpinis komitetas.

Kitą dieną po PLSŽ varžybų visi persikėlė arčiau Toronto, kur privatų kalną (maždaug tokį, kaip Molėtų rajone prie observatorijos) turi ponas Stripinis. Ten vyko ŠALFASS pirmenybės. Dalyvių buvo apie 70. Lietuvos lietuviai dalyvavo be konkurencijos. Bet jie iš ten išvažiavo, galima sakyti, ratuoti. Daugelis nusipirko puikias slides, batus, kalnų slidinėjimo aprangos. Pasak A. Kepežėno, ponas Stripinis savo parduotuvėje suteikė svečiams tokias nuolaidas, apie kokias galima tik sapnuoti. „Antai slides, kainuojančias 700 Kanados dolerių, mūsiškiams pardavė už 200 ir priedo su apkaustais.“

Sekmadienį Lietuvos kalnų slidininkai apsilankė prie Niagaros krioklio, Toronte dalyvavo mišiose, gavo visuotinį nuodėmių atleidimą ir visi priėmė komuniją. Ant altoriaus buvo padėti žaidynių medaliai ir tautinė nugalėtojų juosta.

Iš Australijos į žaidynes buvo atvykę trys dalyviai. Jie pasiūlė po dvejų metų susitikti Australijoje. Pasiūlymas buvo priimtas.

Išlydėdami svečius, ŠALFASS pirmininkas Audrius Šileika ir Kalnų slidinėjimo komiteto vadovas Rimas Kuliavas sakė dar miegosią tris dienas ir tris naktis. „Rūpesčių dėl mūsų ne tik jie turėjo užtektinai, – sakė A. Kepežėnas. – Kai nuskridome į Torontą, pasigedome trijų lagaminų. Jie įstrigo Frankfurte. Kitą dieną tuos lagaminus atskraidino, bet naktį vieną pavogė iš mašinos, kurioje jie buvo sudėti... Blogiausia, kad ten buvo slidinėjimo batai ir apranga. Žinoma, jų savininkui tai buvo smūgis. Bet ką padarysi. Liūdėti nebuvo kada.“

Praėjus beveik dviems dešimtmečiams nuo žaidynių Kanadoje, A. Kepežėnas prisiminė ir dar vieną nuotykių, galėjusį pasibaigti skaudžiai, bet galiausiai tik suteikusį progą skaniai pasijuokti.

„Į Kanadą su mumis keliavo ir tuometinis Kūno kultūros ir sporto departamento direktorius Rimas Girskis. Slidinėti jis nelabai mokėjo. Dailius Mišeikis davė direktoriui savo kostiumą, slides, o aš atsisėdau į keltuvą kartu pakilti į kalną. Krėslinis keltuvas viršuje pakankamai staigiai sukasi, tad turi suspėti greitai nultipti nuo jo. Aš Rimo neperspėjau, kad pasiruoščiau, ir jis nespėjo normaliai nultipti. Todėl šoko. Ir pataikė tiesiai į šieno kupetą“, – juokėsi A. Kepežėnas.

1. ĮŽANGA 2. ISTORIJA 3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS 6. PRO MEMORIA 7. KELIONĖS 8. REZULTATAI

Varžybų akimirka

Varžybų nugalėtojai ir prizininkai

Varžybos vyko Mėlynuosiuose kalnuose

1. IŽANGA

2. ISTORIJA

3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

R. Šileika su absoliučiais varžybų nugalėtojais L. Vaitkumi ir D. Jonkute

1. ĮŽANGA 2. ISTORIJA 3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

37

Žaidynių uždarymo iškilmės

Po varžybų (iš kairės): I. Grigaras,
A. Platūkis, R. Milašius ir A. Nakas

1. ĮŽANGA

2. ISTORIJA

3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

L. Vaitkus Kanadoje sulaukė pasiūlymo atstovauti Lietuvai olimpinėse žaidynėse

Sugrįžę iš Toronto Lietuvos kalnų slidininkai prisiminti žaidynes susirinko į D. Mišeikio sodybą

Kalnų slidininkai prisijungė prie Vilniuje vykusios vasaros Pasaulio lietuvių sporto žaidynių atidarymo šventės

4.2 Žaidynės Gutegoje (Guthaga). Australija. 1997 m. rugpjūčio 10–17 d.

Vilnius–Amsterdamas–Bankokas–Sidnėjus. Tokiu maršrutu keliavo Lietuvos delegacija į Pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo žaidynes Australijoje.

Tai buvo jau antros žaidynės, surengtos vasarą. Tiesa, Lietuvoje įprastus vasaros mėnesius – birželį, liepą ir rugpjūtį – Australijoje yra pats kalnų slidinėjimo įkarštis, nes tuo metu šiame Pietų pusrutulio žemyne yra žiema.

Šįkart, skirtingai nei 1991 m. prieš kelionę į Kaukazą, kalnų slidininkai nestebino aplinkinių slidžių maišais plieskiant vasaros karščiui – žaidynių dalyviai nutarė, kad kelionė per ilgą vežtis savo inventorių, tad nutarė jį nuomotis jau nuvykę į Australiją.

A. Kepežėnas prisimena:

„Australijoje, kaip ir praėjusiose žaidynėse Kanadoje, mus labai gražiai pasitiko. Vietos lietuviai iš anksto buvo pasidaliję, kuriose šeimose gyvenime.

Atsipūtę po kelionės visi kalnų slidininkai sėdo į žaidynių šeiminkų išnuomotą autobusą ir iškeliavo į Gutegos kalnų slidinėjimo kurortą, esantį maždaug už 500 km nuo Sidnėjaus.

Gutega – didžiausio Pietų pusrutulio kalnų slidinėjimo kurorto Perišerio dalis. Šis kurortas yra Lietuvos ir Lenkijos Abiejų Tautų Respublikos generolo Tado Kosciuškos vardu pavadintame nacionaliniame parke. Tad lietuviai ten jautėsi kaip namie.

Jauku buvo ir dėl to, kad Pasaulio lietuvių kal-

nų slidinėjimo žaidynių dalyviai buvo beveik vieninteliai Gutegos viešbučio gyventojai.

Išpūdingas buvo varžybų atidarymas – po vieną kiekvienos žaidynės dalyvaujančios šalies atstovą leidosi šlaitu su savo valstybės vėliava. Tad Gutegoje plazdėjo ne tik Australijos ir Lietuvos, bet ir JAV vėliava.

„Buvo labai smagu. Mus puikiai maitino. Laisvalaikiu galėjome atsipūsti sukurinėje vonioje, pažaisiti biliardą. O kokios vakaronės vykdavo... Su akordeonais, dainomis, šokiais. Apsisukę aplink viešbučio pastatą iš karto leidomės nuo kalno. Puikiai matėsi Kosciuškos viršukalnė“, – pasakojo A. Kepežėnas.

Paskutinę varžybų dieną, jau leidžiantis saulei, ant kalno buvo sugiedotas Lietuvos himnas, nuleistos visos trys vėliavos.

JAV leidžiamame lietuvių laikraštyje „Draugas“ žaidynes aprašė pats jose dalyvavęs Algirdas Nakas.

„Dalyvavo pusė šimto slidininkų – po lygiai iš Lietuvos ir Australijos. Iš Amerikos atvyko tik keturi, visi iškovojo medalius savo amžiaus grupėse. Iš Kanados ir iš kitur niekas neatvyko. Gal per tolimą ir per brangią kelionę? Juk JAV, ir ypač Kanadoje, yra gana daug gerų slidininkų. Nors žadėjo, bet neatvyko praėjusių žaidynių Kanadoje absoliutus čempionas, dabar Lietuvos olimpinis slidininkas Linas Vaitkus iš Kolorado.

Nepaisant šių kelių minusų bei dažnų sniego pūgų kalnuose, rungtynės laikytinos gerai pavyku-

Aktyvus Pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo žaidynių puoselėtojas
Amerikos lietuvis A. Nakas ir LKSF prezidentas A. Kepežėnas

GUTEGA (GUTHEGA)

Gutegos slidinėjimo kurortas – Australijos kalnų slidinėjimo kurorto Perišerio dalis, į jį dar įeina Mėlynoji Karvė (Blue Cow), Smiggin Holes ir Perišerio slėnis (Perisher Valley). Poilsiautojus jis traukia bene pačiu gražiausiu gamtovaizdžiu visoje Australijoje. Šios Australijos Alpės yra idealioje vietoje, nuo kurios atsiveria nuostabi panorama į pagrindinę kalnų grandinę ir Gutegos užtvanką.

Istorija

Pramoginis slidinėjimas Gutegoje prasidėjo 1950 m., o 1957-aisiais slidinėjimo klubas SMA čia įrengė pirmąjį keltuvą. Slidinėjimo klubas YMCA (dabar vadinasi Brindabella) 1960 m. pastatė dvi trobeles ir keltuvą. Tuomet prasidėjo ir slidinėjimo pamokos.

1966 m. Walteris Spanringas su žmona Hannelore – pagrindiniai slidinėjimo trasų kūrėjai iki šiol, pastatė pirmąjį Gutegos viešbutį.

1974 m. Peteris Aynsley šalia šio viešbučio suprojektavo Australijos slidinėjimo klubo namelį. Iš mažesnių slidinėjimo klubų gautos paramos jis 1975 m. pradėjo plėsti slidinėjimo įrangos asortimentą. 1980 m. atsirado nauji investuotojai, kurių dėka per trejus metus kalnų kurorto plėtotė labai paspartėjo – buvo įrengtos automobilių stovėjimo aikštelės, pastatytas keltuvų bei slidinėjimo centras. Gutegos naujoji slidinėjimo infrastruktūra buvo pradėta kurti 1983 m.

1991 m. Gutegos kurorto šeimininke tapo *Alpine Australia Group*, valdžiusi ir greta esantį Mėlynosios karvės kalną. Netrukus jie buvo integruoti į Perišerį – didžiausią kalnų slidinėjimo kurortą Pietų pusrutulyje.

◆ Įdomesni faktai

Manoma, kad aborigenų grupė Ngarigo tarp Kanberos, Monaro lygumų ir Snieguotųjų kalnų, dar vadinamų Sniegiais (Snowy Mountains arba Snowies), klajo daugiau nei 20 000 metų.

- Gutegoje XX a. šeštąjį dešimtmetį pradėta statyti milžiniška hidroelektrinė. Netrukus ten ėmė lankytis ir pirmieji kalnų slidininkai. Pradžioje kurorte buvo vos vienas 213 m ilgio keltuvų ir keli nameliai atvykstantiems mokytis kalnų slidinėjimo paslapčių. Vėliau trasų

ir pastatų daugėjo, atsirado viešbučių, restoranų, slidžių nuomos punktų, parduotuvių, kalnų slidininkus mokė instruktoriai iš Austrijos.

- Pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo žaidynės vyko Gutegos kurorte, kuris yra Lietuvos ir Lenkijos Abiejų Tautų Respublikos generolo Tado Kosciuškos vardu pavadintame nacionaliniame parke.
- Kosciuškos kalnas – aukščiausia Australijos žemyno vieta. Jo aukštis – 2,228 metro. 1997 m. Kosciuškos nacionalinis parkas buvo įtrauktas į tarptautinės reikšmės UNESCO sąrašą kaip biosferos rezervatas. Kaip ir daugelis Australijos kalnų, dėl erozijos poveikio jis nėra labai status, todėl galima užkopti be specialios įrangos. Kosciuškos kalne įrengtas kelias, kuriuo beveik galima pasiekti viršūnę.

◆ Įdomesni skaičiai (Perišeris)

- 7 kalnų viršūnės (viena jų – Gutegos)
- Gutegos teritorijos aukštis – 1640 m virš jūros lygio
- Keltuvų skaičius – 47
- Keltuvų talpa – 51 305 slidininkai per valandą
- Aukščiausias keltuvų – 2054 m, pagrindinis – 1640 m
- Ilgiausia trasa – 3 km, ilgiausia XC trasa – 100 km
- Slidinėjimo teritorija – 1244 ha
- Po 20 proc. teritorijos skirta slidininkams profesionalams ir pradedantiesiems, likusi dalis – vidutinio kaimo
- Artimiausias miestas – Kanbera

◆ Dabartis

Šiandien Gutegos slidinėjimo kurortas yra įtrauktas į Perišerio kurorto slidinėjimo žemėlapi, o keltuvai karštais, priklausomai nuo poreikio, šiuos kurortus sieja.

Perišeriui priklausančiuose kalnuose yra Gutegos elektrinė, kuri teikia elektros energiją miestams ir miesteliams pietrytinėje Australijos pusėje. Čia yra Australijos slidinėjimo klubas, restoranas, Gutegos slidinėjimo klubas ir dvylikos kambarių viešbutukas su nuostabių vaizdų į pagrindinius kurorto kalnus.

Gutegos kurortas yra ideali vieta aktyviam žiemos ir vasaros poilsui. Antradieniais ir šeštadieniais ištvermingiausi slidinėjantys gali ne tik dieną, bet ir naktį. Vasarą kurorte ypač populiari važinėti dviračiais.

siomis ir bendrai viskas buvo suorganizuota net labai gerai. Visi organizacinio komiteto nariai tikrai parodė pavyzdį visiems, kaip galima organizuoti ir atlikti didelius darbus. Pagarba ir padėka priklauso šiems Australijos kalnų draugams: Birutei Aleknaitei, Jumbo Krausevičiui, Jurgiui Liutikui ir Angonitai Wallis.

Tiek slalome, tiek didžiajame slalome aukštą lygį parodė tapdami absoliučiais laimėtojai vyrai: Tomas Endriukaitis (Vilnius), Paulius Augūnas (Vilnius), Gediminas Jurgutis (Klaipėda). Moterys: Diana Jonkutė (Vilnius), Skaistė Mauragytė

(Kanbera), Diana Arandall (Sidnėjus), Stasė Velička (Vilnius). Visi jie buvo tiek fiziškai, tiek techniškai stipriausi. Buvo įteikta nemažai medalių kitose amžiaus grupėse. Atvykusieji nesigailėjo, jei ne medalius, tai daug ką kitą jautėsi laimėję svečingoje Australijos tautiečių viešnagėje. Be Australijos Alpių, gėrėjomės jų sostinės Kanberos architektūriniais sedevrais, Sidnėjaus grandiozinėmis statybomis, jų atitenančiomis olimpinėmis žaidynėmis, kurios iš tikrųjų, atrodo, nustebins pasaulį. Svečiai iš Lietuvos gėrėjos lankydami tolimesnes Australijos gamtos įžymybes.“

Varžybų atidarymas

Išties, varžybomis kelionė nesibaigė. Atvykusieji iš Lietuvos dar porą savaitių su juos globojančiais Australijos lietuviais keliavo po šį žemyną. Vieni apžiūrinėjo miestus, kiti žvejojo vandenyne. Vėliau būrelis lietuvių savaitei iškeliavo pailsėti Koralų jūros saloje.

A. Kepežėnas neslėpė – į tas vietas jis norėtų sugrįžti:

„Ta sala – beveik laukinė. Laksto kengūros, skraido spalvingi paukščiai. Atoslūgio metu vandens lygis sumažėdavo gal 5 metrais, visos jachtos guldavo ant šonų. Tada į kitą salą jūros

dugnu gali nueiti pėsčias. Mes su Ignu Grigaru šiek tiek pakeliavome. Buvo visiška egzotika – gyveni po palme ant jūros kranto. Ryklių ten nėra, ramu – per barjerinį rifą jie neperplaukia.“

A. Nakas apie atsisveikinimą su Australija rašė: „Žiemos žaidynių pereinamoji vėliava buvo įteikta JAV atstovams, numatomiems ateinančių varžybų rengėjams ir šeiminkams Amerikoje. Ją priėmė keturi slidininkai: Vytenis Čiurlionis, Algirdas Nakas, Algimantas Šėkas ir Artūras Urbutis.

Jūs buvote puikūs organizatoriai ir šeiminkai. Iki pasimatymo Kalifornijoje!“

Per žaidynių atidarymą kalnų slidininkai nusileido su savo valstybių vėliavomis

Varžybų dalyviai buvo
įsikūrę šiame viešbutyje

Gutegoje plevėsavo valstybinės ir
žaidynių vėliavos

1. ĮŽANGA
2. ISTORIJA
3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS
6. PRO MEMORIA
7. KELIONĖS
8. REZULTATAI

Varžybų dalyviai aukščiausio Australijoje Tado Kosciuškos kalno fone

Startuoja Australijos lietuvis N. Mauragis

Slalomo milžino
varžybų nugalėtojai
T. Endriukaitis ir
D. Jonkutė

1. IŽANGA

2. ISTORIJA

3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

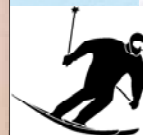
Apdovanojimų akimirka. Iš kairės:
R. Lajus, A. Platūkis ir M. Mauragis

Apdovanojimo akimirka. Iš kairės:
A. Urbelis, T. Milašius. Dešinėje – A. Vidūnas

Žaidynėse svarbu ne tik varžybos, bet ir laisvalaikis

1. IŽANGA 2. ISTORIJA 3. ELBRUSAS

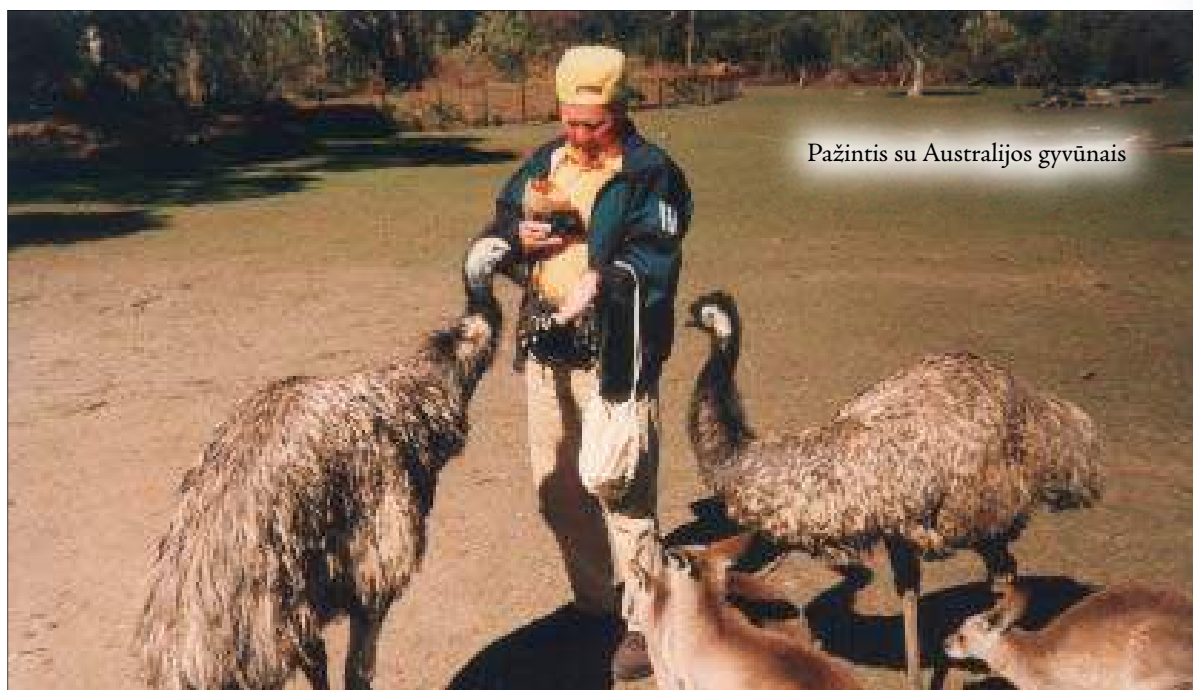
Žaidynių Australijoje
organizacinis komitetas

4. KITOS ŽAIDYNĖS

Viešnagė A. Wallis namuose.
Iš kairės: A. Kepežėnas, namų šeimininkė A. Wallis, Lietuvos garbės konsulas Australijoje V. Šlitteris, G. Vidūnienė ir A. Vidūnas

5. ŽMONĖS 6. PRO MEMORIA 7. KELIONĖS 8. REZULTATAI

Pažintis su Australijos gyvūnais

1. IŽANGA

2. ISTORIJA

3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

Žaidynių dalyviai po Australiją ke-
liavo įvairiu transportu. Į salą Kora-
lų jūroje atskrido lėktuvu

Po žaidynių – kelionės ir poilsis

4.3. Mamuto kalnai (Mammoth Mountain). JAV. 2001 m. kovas

„Kviečiame pasidžiaugti Kalifornijos sniegu tarpe slidinėtojų iš viso pasaulio ir tikrai iš Lietuvos“ – taip į Mamuto kalnus JAV, Kalifornijos valstijoje, lietuvius kvietė oficialus 2001 m. Pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo žaidynių tinklalapis internete. Varžybas rengė Kalifornijos lietuvių klubas „Banga“, Šiaurės Amerikos lietuvių fizinio auklėjimo sąjunga bei Lietuvos kalnų slidinėjimo federacija. Į šias žaidynes Mamuto kalnuose 2001-ųjų pavasarį atvyko beveik 300 žmonių iš Lietuvos, Kanados, Argentinos ir JAV. 67 iš jų rungėsi trasose. Kiti palaikė kovojančius.

Iš ankstesnėse žaidynėse dalyvavusiųjų į kvietimą neatsiliepė tik Australijos lietuviai. Jie teigė, jog labai nukrito jų šalies dolerio kursas, todėl keliauti į JAV neapsimokėjo.

Į Mamuto miestelį susirinkę lietuviai įsikūrė kalno papėdėje esančio viešbučio viename iš korpusų. Vietų trūko, tad kai kuriems teko sugulti į lovas po du. Bet niekas nesiskundė. „Ne tai buvo svarbiausia. Juk susirinkome slidinėti“, – kalbėjo varžybose dalyvavęs vilnietis architektas Alfredas Žalys.

Lietuviai valgį dažniausiai gaminosi patys viešbutyje buvusiose virtuvėse. Apsipirkdavo vietos parduotuvėse. Keletą kartų varžybų šeimininkai surengė bendras visų dalyvių vakarienes.

„Trūko tik oro. Pirmąją dieną galvojau, kad mirštu. Nesupratau, kas man darosi“, – juokėsi A. Žalys, prisiminęs gyvenimą 2000 m aukštyje pastatytame viešbutyje. Kalno viršūnė, nuo kurios ne kartą teko leistis lietuviams, – 3200 m aukščio.

Lietuvius Mamuto kalnai pasitiko dargana. Bet jau kitą dieną dangus išsigiedrijo ir saulė švietė visą savaitę. Norėję atsigaitinti slidininkai nerdavo į atvirą viešbučio baseiną.

Lietuvos kūno kultūros ir sporto departamentas kalnų slidininkams skyrė 50 tūkst. litų. Už dalį šios sumos buvo nupirkti apdovanojimai varžybų prizininkams, pagaminta atributika.

Pasaulio lietuvių žaidynių dalyviai lenktyniavo specialiai varžyboms skirtame šlaite. Kalnų slidinėjimo mėgėjai kovojo 11-oje amžiaus grupių. Jauniausiai dalyvei Kristinai Prunskis iš JAV tada buvo devyneri metai. Vyriausias buvo beveik 80 metų sulaukęs Vytenis Čiurlionis.

Varžybose ir vėl niekas neprilygo JAV lietuviui Linui Vaitkui, kuris 1998 m. vilkėjo Lietuvos rinktinės aprangą Nagano olimpinėse žaidynėse. Mamuto kalnų trasose varžėsi ir Jennifer Virskus, taip pat buvusi tarp kandidatų į Lietuvos olimpinę rinktinę. Ji žaidynėse nesunkiai laimėjo slalomo milžino rungtį, tačiau nepasiekė finišo slalomo varžybose.

MAMUTO KALNAI (MAMMOTH MOUNTAIN)

Mamuto kalnų slidinėjimo trasos – tai didžiulis iš-
tisas metus veikiantis slidinėjimo kurortas, esantis Ry-
tinėje Kalifornijoje palei rytinę pusę Siera Nevados kal-
nyno Injo (Inyo) nacionaliniame parke.

◆ Istorija

Po daugybės ugnikalnio išsiveržimų prieš beveik
60 tūkst. metų susiformavę Mamuto kalnai – aukščiau-
siai virš jūros lygio esantis Kalifornijos kalnų slidinėjimo
kurortas. Tai pajuto ir Pasaulio lietuvių kalnų sli-
dinėjimo žaidynių (PLKSŽ) dalyviai, įsikūrę 3200 m
aukščio kalno papėdėje, maždaug 2000 m aukštyje –
pirmosiomis dienomis kai kuriems trūko oro.

Mamuto kalnų slidinėjimo trasas atrado Los Andže-
lo departamento hidrografas ir didžiulis žiemos sporto
entuziastas Dave'as McCoy. Nors šiuo metu Mamuto
kalnai – vienas didžiausių slidinėjimo kurortų Ameri-
koje, jo istorija nėra tokia sklandi. Kai slidinėjimo zo-
nos ekonomika paaugo, D. McCoy susidūrė su nepalan-
kiomis aplinkybėmis: 1973 m. – naftos krizė, 1979 m.
sniego lavina, kuri sunaikino keltuvą, o dėl užsitęsusių
sausros 1991 m. teko atleisti didžiąją dalį darbuotojų.

D. McCoy siekė įgyvendinti savo svajonę išplėtoti
Mamuto kalnų slidinėjimo kurortą, kad daugelis žmo-
nių galėtų čia atvykti ir puikiai praleisti laiką. To jis nie-
kada nedarė dėl pinigų ir net neįsivaizdavo, kad kada
nors šis kurortas taps toks didelis. Įrengęs pirmąjį kel-
tuvą D. McCoy pradėjo statyti vieną didžiausių slidinė-
jimo kurortų visoje šalyje.

2005 m. D. McCoy ir kiti investitoriai pardavė di-
džiąją dalį kurorto, vertinamo 365 mln. JAV dolerių,
Starwood Capital Group.

◆ Įdomesni faktai

- Hidrografas D. McCoy pastebėjo, kad Mamuto kal-
nuose yra daugiau sniego nei kituose kalnuose, tad nu-
sprendė įsigyti mobilų keltuvą. 1941 m. jis šį įrengi-
nį nusipirko iš slidinėjimo klubo ir dažniausiai jį laikė
kalnuose, o 1953 m. gavo leidimą įrengti slidinėjimo
trasas. Pirmasis stacionarus keltuvus buvo pastatytas
1955 m.
- Mamuto kalnuose iki šiol kaupiasi dujos, kurios ap-
nuodija augaliją, 2006 m. jos tapo slidinėjimo patrulio
mirties priežastimi.
- Mamuto kalnų slidinėjimo sezonas – vienas ilgiau-
sių Šiaurės Amerikoje. Jis trunka nuo lapkričio iki bir-
želio mėn.

• Nuo 1980 m. vyresnio amžiaus piliečiai kalnuose
galėjo slidinėti nemokamai. Nuo 2006 m. tokia teise
gali pasinaudoti sulaukusieji 80 metų.

• Pagal D. McCoy įvestas tradicijas kalnų darbuoto-
jams iki šiol neleidžiama želdinti barzdų.

• Viename interviu 2008 m. D. McCoy prisiminė,
kaip dėl sniego stygiaus, kuris truko šešerius metus,
1991 m. jis buvo priverstas atleisti 150 žmonių. „Užuot
stengęsis išlaikyti geriausius darbuotojus, aš juos atlei-
dau. Mačiau, kad tie žmonės sugebės savimi pasirūpin-
ti. Būtent dėl šios priežasties juos paleidau greičiausiai.
Tai suveikė, kadangi buvę darbuotojai pasiekė daugiau,
negu galėjo pasiekti čia. Galbūt pastarasis sprendimas
ir nebuvo išmintingas, tačiau toks jau aš esu.“

• Tame pačiame interviu 1993 m. McCoy prisipažino,
jog dabartinis jo hobis – kalnų, uolų ir laukinių gėlių
fotografavimas.

◆ Įdomesni skaičiai

- PLKSŽ dalyviai lenktyniauja specialiai varžyboms
skirtuose šlaituose, iš viso čia yra net 150 įvairaus su-
dėtingumo trasų ir 30 keltuvų
- Pirmasis D. McCoy įsigytas keltuvus kainavo 85
JAV dolerius
- Ilgiausia trasa – 4,9 km
- Slidinėjimo plotas – 1400 ha
- Sniego storis – apie 897 cm
- Aukščiausias pakilimas – 3369 m
- Slidinėjimo sezono metu čia dirba apie 2600 dar-
buotojų

◆ Dabartis

Nuo kuklios pradžios 1945 m. Mamuto kalnai iš-
augo iki didžiulio kurorto. Šiuo metu čia ne tik gausu
slidinėjimo trasų ir keltuvų, bet ir daugybė parduotu-
vių, restoranų bei kitų dalykų, kurie neįsivaizduo-
ti net nusileidus saulei.

Šiandien čia rasite 30 keltuvų, 2 greitas gondolas, 5
viešbučius, 3 restoranus, puikiai išplėtotą inventoriaus
priežiūros tarnybą.

2011–2012 m. sezonui buvo gautas leidimas įkur-
ti radijo dažnio atpažinimo (RFID) keltuvus. Jie buvo
sukurti siekiant sutrumpinti ilgą eilę prie keltuvų ir
bilių kasų. 68 RFID vartuose įdiegta daugiau nei 16
skirtingų keltuvų.

Veiklos čia yra ne tik žiemos metu, bet ir vasarą. Šil-
tuosiuose metų laiku Mamuto kalnuose žaidžiamas golfas,
žvejojama, kopinama į kalnus, važinėjama dviračiais, jo-
dinėjama arkliais bei užsiimama kita, suteikiančia daug
nepamirštamų įspūdžių, veikla.

Absoliučioje įskaitoje, kurioje buvo skaičiuoja-
mi abiejų rungčių rezultatai, kartu su L. Vaitkumi
nugalėtojos taurę gavo Indrė Gaška iš JAV. Ji lenk-
tyniavo 35–49 metų amžiaus grupėje. Antrąją vie-
tą dvikovėje užėmęs Kanados lietuvis Matas Frei-
manas prieš keletą metų iki žaidynių buvo patekęs
į Kanados olimpinį vilčių rinktinę.

Žaidynėse viena gausiausių buvo Lietuvos de-

legacija – 30 žmonių, iš jų 22 dalyvavo varžybose.
Geriausiai iš lietuvių sekėsi klaipėdiečiai Monikai
Lajūtei, absoliučioje įskaitoje užėmusiai antrą vie-
tą, ir kauniečiui Mindaugui Švabui, kuris tarp visų
dalyvių buvo trečias.

Dauguma lietuvių po varžybų dar dviem savai-
tėms pasiliko Amerikoje. Išsinuomoję mašinas jie
važinėjo po JAV.

1. ĮŽANGA 2. ISTORIJA 3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS 6. PRO MEMORIA 7. KELIONĖS 8. REZULTATAI

1. IŽANGA

2. ISTORIJA

3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

Absoliutūs žaidynių nugalėtojai
JAV lietuviai I. Gaška ir L. Vaitkus

Amerikos kontrastai

Absoliučius nugalėtojus
sveikina žaidynių organi-
zatoriai ir LKSF vadovai

1. IŽANGA 2. ISTORIJA 3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

51

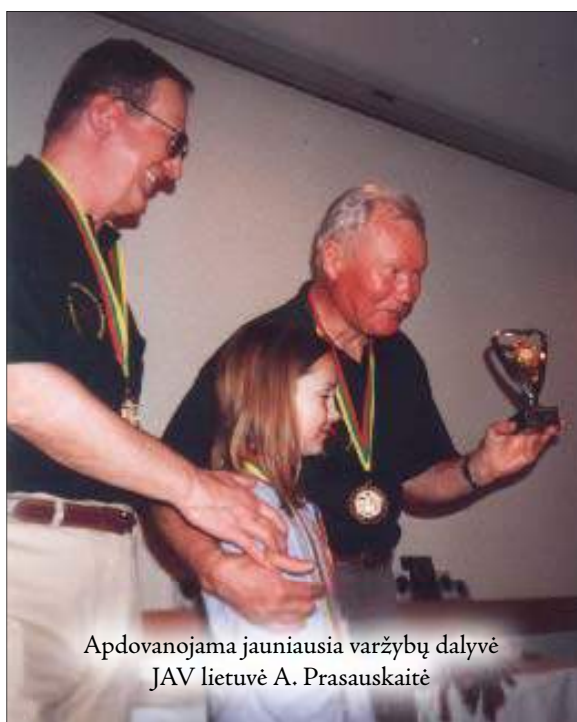
Kalnų slidininkai nepraleido progos pakeliauti po Ameriką

Kalnų slidininkai nepraleido progos pakeliauti po Ameriką

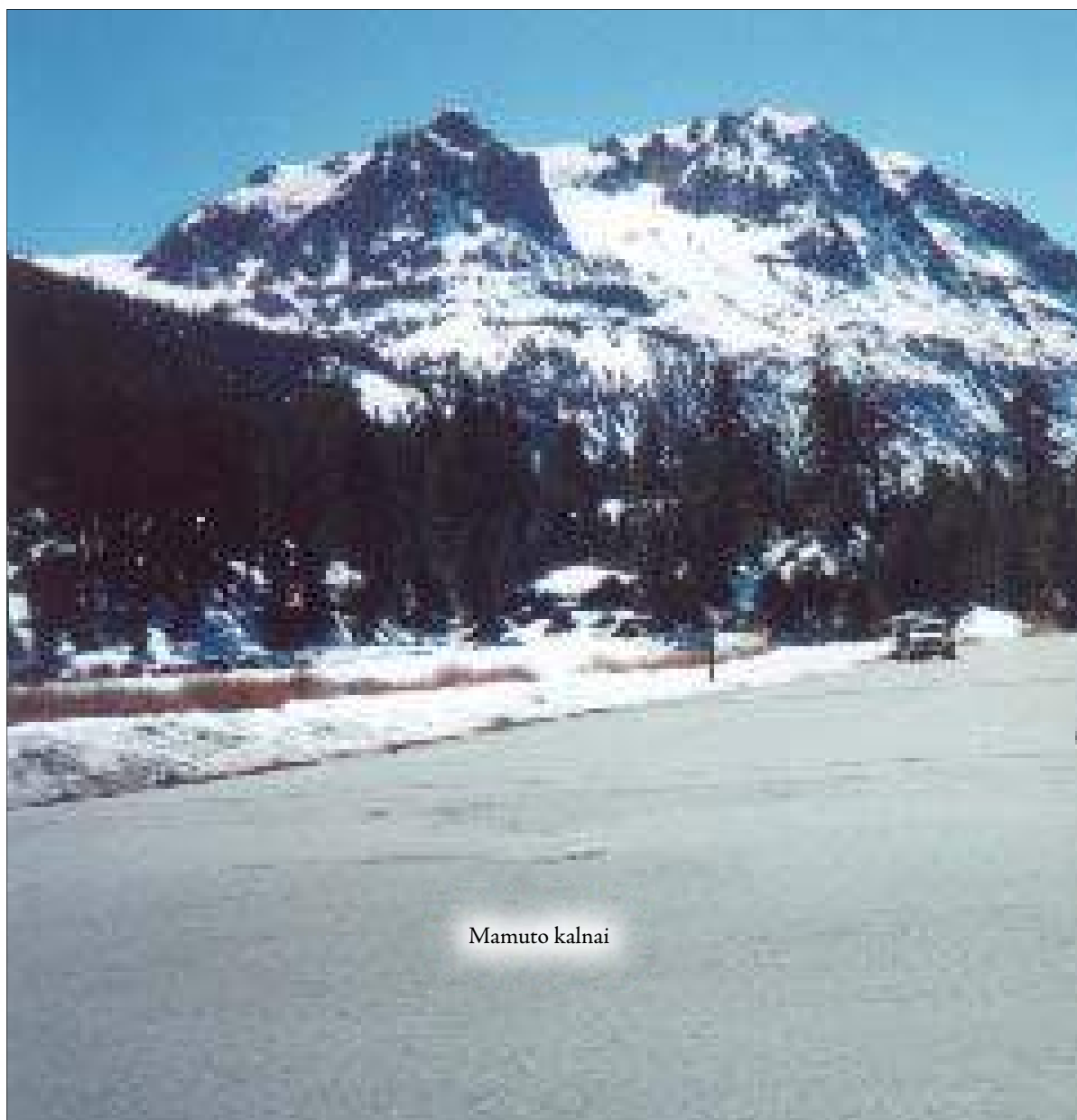
Varžybų prizininkai Kanados lietuvis M. Freimanas ir JAV lietuvė J. Virskus su A. Kepežėnu

Apdovanojama jauniausia varžybų dalyvė JAV lietuvė A. Prasauskaitė

A. Kepežėno (viduryje) gimtadienio šventė – Algirdo ir Irenos Šėkų namuose. Iš kairės: A. Platūkis ir D. Mišeikis

Mamuto kalnai

4.4. Alp de Uezas (Alpe d'Huez). Prancūzija. 2004 m. sausio 5–8 d.

2004 m. eilė rengti žaidynes vėl atėjo Lietuvai. Nuspręsta pasirinkti vieną garsiausių Prancūzijos kalnų slidinėjimo kurortų Alp de Uezą. Nors buvo kalbų, jog Prancūzijoje aukštos slidinėjimo ir pragyvenimo kainos, dalyvių gausa pranoko visus lūkesčius ir šios žaidynės tapo masiškiausiomis pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo žaidynių istorijoje.

Lietuviai be kovos „okupavo“ Alp de Uezą. Savaitėi. Kai šį Alpių kurortą sudrebino Lietuvos himno garsai, o kalno šlaitu su slidėmis leidosi miestelio meras, mojuodamas lietuviška trispalve, žmonių akyse sublizgo džiaugsmo ir pasididžiavimo ašaros. Taip Alp de Ueze prasidėjo Pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo žaidynės. Renginy, į kurį susirinko beveik tūkstantis lietuviškai kalbančių ar lietuviškas pavardes turinčių žmonių iš septynių valstybių.

„Vienoje vietoje niekada nemačiau tiek merginų žydromis akimis“, – susižavėjęs gėrėjosi vienos kurorto kavinės padavėjas. O žaidynes fotografavęs vietos fotografas per savaitę pramoko keletą lietuviškų žodžių, kuriais jis girdavo savo darbus.

„Prancūzai mums iš anksto žadėjo – išsivežite nepakartojamų įspūdžių. Taip ir atsitiko“, – grįžęs į Lietuvą sakė A. Kepežėnas.

Trylika autobusų ir du lėktuvai, pilni kalnų slidinėjimo mėgėjų, iš Lietuvos į Alp de Uezą iškeliavo netrukus po Naujųjų. Lėktuvais ar savo auto-

mobiliais Prancūzijos kurortą pasiekė ir JAV, Kanadoje, Prancūzijoje, Vokietijoje, Šveicarijoje bei Norvegijoje gyvenantys tautiečiai. Prancūzai nepuolė tuštinti lietuvių piniginių. Atvirkščiai. Alp de Uezo meras po varžybų liepė įjungti trasos apšvietimą ir leido žaidynių dalyviams bei žiūrovams nemokamai slidinėti. Trasos pabaigoje pstatytose palapinėse tą vakarą garavo katilai karšto vyno. Linksmybės taip įsisiūbavo, kad prancūzams net teko tramdyti keletą lietuvių, nusprendusių pasukti ant stalų.

Nors linksmybių Alp de Ueze netrūko, svarbiausia buvo varžybos. 90 iš Lietuvos atvykusių kalnų slidininkų bei 40 išeivių stojo į kovą dėl apdovanojimų slalomo ir slalomo milžino trasose. Iš viso buvo išdalyti 26 medalių komplektai – vyrai varžėsi aštuoniose amžiaus grupėse, moterys – penkiose.

Absoliučiais nugalėtojais tapo 1998-ųjų Nagano olimpiados dalyvis JAV lietuvis Linas Vaitkus ir Anžela Aleksandravičienė iš Lietuvos.

„Maloniausiai nustebino, kai grupėse iki 12 metų rungėsi 14 berniukų ir 6 mergaitės“, – džiaugėsi A. Kepežėnas. Vienas kalnų slidininkas, norėjęs rungtis žaidynėse, susidūrė su neįveikiama kliūtimi – penkiametis net buvo užpildęs dalyvio kortelę ir reikalavo numerio, bet stoti į startą jam neleido tėvai.

Žaidynės Prancūzijoje tapo masiškiausiomis pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo žaidynių istorijoje

ALP DE UEZAS (ALPE D'HUEZ)

Alp de Uezas – itin populiarius vienas seniausių Europoje kalnų slidinėjimo kurortų, įsikūręs centrinėse Prancūzijos Alpėse. Per jį taip pat eina vienas pagrindinių kelių *Tour de France* lenktynėse.

◆ Istorija

Alp de Uezo kurortas įkurtas 1936 m. Bet dar 1928 m. Prancūzijos turizmo klubas, išvelgęs perspektyvą, kad ši vietovė galėtų tapti puikiu kurortu, čia įrengė pirmą kalnų trobelę. Pirmuosius svečius jį priėmė per Kalėdas. Tiesa, svečių nebuvo daug – vos penki žmonės iš Paryžiaus, atvykę traukiniu, iki pačios trobelės dar turėję keliauti mulais.

1935 m. šią trobelę įsigijo Maurice'as Rajonas ir Josephas Paganonas. Jie sukūrė vystymosi ir plėtros planą, kuriame daugiausia dėmesio buvo skirta kelio į šią vietovę nutiesimui.

Sporto pasaulyje šis kelias išgarsėjo 1952 m., kai pirmą kartą buvo įtrauktas į garsiausių pasaulyje dviračių daugiadienių lenktynių *Tour de France* maršrutą. Iki šiol šis kelias tebėra vienas populiariausių tarp dviračių sporto entuziastų.

Kalnų slidinėjimas alpinistų dažniau lankytame Alp de Ueze tvirtas pozicijas užėmė 1936 m., kai kurorte buvo atidaryta kalnų slidinėjimo mokykla ir įrengtas šiai sporto šakai skirtas keltuvas.

Per Antrąjį pasaulinį karą Alp de Ueze buvo įsikūręs vienas iš Pasipriešinimo judėjimo centrų. Vietos gyventojai čia suteikė prieglobstį amerikiečių lakūnams, nuo persekiojimo sprunkantiems žydams. Čia buvo pralieta nemažai kraujo. O 1944 m. vokiečių kariuomenė suėmė visus vietinius vyrus ir rengėsi juos sušaudyti. Bet nacių būrio vado meilė žiemos sportui buvo didesnė už ištikimybę fiureriui. Jis atšaukė egzekuciją. Likimo šypsniš – vietos gyventojų pasigailėjęs karininkas 1951 m. atvyko į Alp de Uezą dalyvauti bobslejaus pasaulio čempionate.

Alp de Uezas labiausiai išpopuliarėjo 1968 m., kai čia buvo surengtos Grenoble žiemos olimpinės žaidynių bobslejaus varžybos.

◆ Įdomesni faktai

- Prieš tūkstančius metų žmonės šiuose iškasenuose turguose kalnų šlaituose kasdavo sidabrą, varį, cinką ir anglis. Sidabro kasyklos traukė įvairių tautybių gyventojus. Tikėta, kad sidabro kasyklose gyvena laumės, kurios galėjo nukirsti galvą visiems, bandantiems atskleisti šią paslaptį ar iškasti griuvėsius. Nepaisant to, kasyba tęsėsi. Jos dėka Alp de Ueze atsirado elektra, keliai ir pirmasis keltuvas. Su kalnų kasybos praeitimi galima susipažinti muziejuje *Huez & Oisans*.

- Didžiausias Prancūzijos Alpių kalnų kurortas džiaugiasi visais savo svečiais. Tai įrodė Alp de Uezo meras, per žaidynių atidarymą nusileidęs nuo kalno su Lietuvos trispalve rankose. Po varžybų jis liepė įjungti trasų apšvietimą ir leido žaidynių dalyviams bei žiūrovams nemokamai slidinėti.

- Miestelyje nuolat gyvena vos 2000 žmonių, bet čia yra daugiau nei 30 000 vietų turistams.
- Dviračių sporto mėgėjams miestelio pavadinimas siejasi su daugiadienių lenktynių *Tour de France* vienu sunkiausių etapų.

◆ Įdomesni skaičiai

- Keltuvų skaičius – 84
- Bendras 123 trasų ilgis – 249 km
- Ilgiausia trasa – 16 km
- Keltuvų galia – 95 000 slidininkų per valandą
- Vidutinė dienos kaina vienam žmogui – 65 eurai įskaitant maistą, gėrimus, keltuvą ir grįžimą autobusu iki kurorto
- Slidinėjimas naktį ribotas – dirba tik vienas keltuvas dvi dienas per savaitę

◆ Dabartis

Šiuo metu 249 km ilgio slidinėjimo trasą turintis kurortas yra vienas didžiausių pasaulyje. Kalnai pritaikyti ne tik puikiai slidinėjantiems, bet ir pradedantiems. 84 keltuvai garantuoja, kad daugiau nei 100 slidinėjimo trasų pasiekiami iš visur ir lengvai, o daugiau nei 400 sniego patrankų užtikrina geriausią sniego sąlygas viso sezono metu. Atvykusieji į Alp de Uezą turi galimybę laikiną būstą rinktis iš 39 galimų variantų, siūlančių slidinėjimo geriausią sąlygą.

Malonios kalnų slidinėjimo atostogos Alp de Ueze tęsiasi ir po šlaitų uždarymo. Slidinėtojo kortelė *Visalp* suteikia poilsiautojams nemokamą įėjimą į baseiną, čiuožimo takelius bei daugelį čia vykstančių koncertų. Alp de Uezo kurortas gali pasigirti beveik 100 restoranų, 30 barų, 3 diskotekomis, 2 kino teatrais bei biblioteka.

Kalnų mylėtojai čia taip pat gali pasigrožėti 2700 metrų aukštyje slūgsančiu ledo urvu, kurio viduje tvyro neapsakoma ramybė. Oloje esančios menininkų sukurtos ledo skulptūros atnaujinamos kiekvienais metais – priklausomai nuo ledo menininkų įkvėpimo.

Kitas svarbus akcentas – šviesos savaitė, kuri vyksta kiekvienais metais gruodžio mėnesį. Nuostabus apšvietimas ir kalėdinė nuotaika tuo metu apgaubia visą kurortą. Čia atostogautojus džiugina ne tik įspūdingi fejerverkai, fakelai, bet ir jų malonumui rengiami šventiniai čiuožinėjimai bei kiti atrakcionai.

Ne toks romantiškas, tačiau itin linksmas ir nuotaiingas Alp de Uezo kurortas tampa sausį per tarptautinių komedijų ir humoro filmų festivalį.

Visi – ir vaikai, ir sportininkai, ir veteranai varžėsi tose pačiose trasose, kurios, vieno žaidynių lyderių, tuomečio LKSF viceprezidento Pauliaus Augūno tvirtinimu, nedaug skyrėsi nuo Tarptautinės slidinėjimo federacijos (FIS) standartų. „Slalo-

mo milžino trasa buvo gal kiek trumpesnė. O slalomo trasa – apie kilometro ilgio – buvo net ilgesnė nei tarptautinės federacijos varžybose“, – aiškino P. Augūnas.

Tad varžybų dalyviai finišą pasiekdavo dreban-

čiomis iš nuovargio kojomis. Net ir L. Vaitkus, ne sykį dalyvavęs ir Pasaulio taurės varžybose, pripažino, jog trasos Alp de Ueze buvo sunkiausios, bet kartu ir įdomiausios per visą Pasaulio lietuvių žaidynių istoriją. Buvo ir tokių, kurie, per treniruotes išmėginę trasas, suprato – jos ne jų nosiai. Šiems slidininkams buvo sugrąžinta didžioji dalis starto mokesčio. O atsisakiusių vietas iškart užimdavo kiti, tik prieš pat varžybas apsisprendę kovoti žaidynėse.

Prie trasų per lietuvių žaidynes stovėjo ne tik specialiai šių varžybų stebėti atvykę žmonės. Beveik tuo pat metu vyko panašus anglų renginys, pažiūrėti kovų trasoje susirinkdavo ir iš kitų šalių į Alp de Uezą pailsėti atvažiavę turistai. Kai per žaidynių atidarymą suskambo Lietuvos himnas, prie trasų

esančiose kavinėse atsistojo visi – ne tik lietuviai.

Trasas treniruotėms ir varžyboms Alp de Ueze rengė iš anksto pasamdyti Prancūzijos specialistai. Mero pasirodymas su Lietuvos trispalve buvo prancūzų sugalvota staigmena. Alp de Uezo meras talkino lietuviams užsakant viešbučius, apartamentus, nes jam su žmona priklauso nemažai šio kurorto turizmo verslo įstaigų. Prancūzai surengė ir žaidynių pabaigtuvių vakaronę, kuri vyko viename didžiausių Alp de Uezo klubų – ten esančiame restorane prancūzų skaičiavimu vienu metu gali linksmintis iki 300 žmonių. Tačiau lietuvių į iškilmės susirinko daug daugiau. Oficialioji dalis neužsitęsė – iškart po apdovanojimo kalnų slidininkai nuo varžybų likusias jėgas liejo šokdami.

Atokvėpis prie kovą

Lietuvos olimpietis L. Vaitkus (antras iš dešinės) su S. Sidaru (dešinėje), A. Kepežėnu ir M. Urbonavičiumi

Trasoje – A. Platūkis

Dalyvių ir žiūrovų nuotaika buvo gera

Saulės vonios

Iš kairės: A. Kepežėnas, P. Augūnas ir M. Švabas

Iš kairės: D. Mišeikis, A. Šėkas ir A. Kepežėnas naktinės trasos papėdėje

Po varžybų buvo ir linsmybių

1. ĮŽANGA 2. ISTORIJA 3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS 6. PRO MEMORIA 7. KELIONĖS 8. REZULTATAI

Absoliutūs varžybų nugalėtojai A. Aleksandravičienė ir L. Vaitkus

Varžybų trasos fone. Iš kairės: A. Vidūnas, G. Vidūnienė, A. Šėkas ir A. Kepežėnas

4.5. Paso Tonalè (Passo Tonale). Italija. 2007 m. kovo 14–15 d.

Paso Tonalės barų bei diskotekų darbuotojų ausyse tikriausiai dar ilgai po Pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo žaidynių skambėjo Lietuvos sporto himnu tapusi daina „Trys milijonai“. Viename mažiausių Italijos Alpių kalnų kurortų į žaidynes susirinkę apie pusę tūkstančio lietuvių savo karštomis linksmybėmis nustebino pietietiško temperamento italus.

Šokių ant stalų Paso Tonalės gyventojai jau buvo matę. Bet kai linksmybės persikėlė ant greta keltuvų esančio baro „Magic Pub“ stogo, kurorto senbuviai kraipė galvą. Didžiausią išpūdį kurorto šeimininkams paliko energingasis Linas Semška-Robinzonas, ant stogo užsikabarojęs su trispalve. Taip pat daug regėję italai stebėjosi išvydę, kiek žmonių panūdo dalyvauti Pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo žaidynių varžybose.

Lėktuvais, autobusais bei automobiliais į Italiją kalnų slidinėjimo mėgėjai susirinko iš Lietuvos, JAV, Kanados ir Airijos. Dėl apdovanojimų slalomo ir slalomo milžino trasose rungėsi beveik 180 slidininkų nuo šešerių iki 72 metų amžiaus.

Trasas parengę kurorto šeimininkai sulaukė daug padėkų, nes beveik visas dienas tvyrojusi 15 laipsnių šiluma negailestingai tirpdė sniegą. Daug aukštesnio rango varžybų vykdymo patirtį turintys

italai stengėsi kaip imanydami. Jie skubėjo aplyginti trasoje atsiradusias duobes, o labiausiai pažliugusias vietas barstė specialiu mišiniu, sutraukinčiu vandenį į ledą.

Geriausiai sunkumus trasoje įveikė daugkartiniai Lietuvos čempionai Andrius Grigaras ir Andžela Aleksandravičienė, tapę absoliučiais nugalėtojais abejuose rungtyse. Tarp išeivijos lietuvių išsiskyrė iš Kanados atvykusi Audra Stukas, iškovojuusi auksą savo amžiaus grupėje ir slalome, ir slalome milžine. Vaikų ir paauglių grupėse beveik visus apdovanojimus susišlavė Vilniaus klubo „Kalnų ereliai“ nariai, iš Paso Tonalės dar iškeliavę į neoficialų Europos vaikų čempionatą netoliese esančiame Briksene.

Visi žaidynių dalyviai tapdavo lygūs, kai nušimdavo slides. Linksminosi ne tik lietuviai. Iškart po apdovanojimo, vykusio greta „Magic Pub“, į siautulį pasinėrė ir ne vienas pro šalį ejęs arba tame pačiame bare sėdėjęs turistai, neturintys nieko bendra su žaidynėmis. Kai įsišėlę lietuviai ant baro stogo staigiai užkėlė garbaus amžiaus praeivę, ji sutriko tik trumpam, o paskui smagiai trypė pagal „Trijų milijonų“ ir kitų lietuviškų dainų ritmus, skambėjusius ir diskotekoje per žaidynių atidarymą ir uždarymą.

Trasoje – T. Milašius

PASO TONALĖ (PASSO TONALLE)

Passo Tonale – tai kalnų slidinėjimo kurortas Italijoje, Lombardijos regione. Dėl puikios geografinės padėties, patogaus susisiekimo su Milano ir Bergamo uostais jis išsiskiria iš kitų Italijos slidinėjimo kurortų. Modernūs keltuvai ir švelnus klimatas traukia gausybę slidinėjimo veteranų ir pradedančiųjų.

◆ Istorija

Kalnų pavadinimas – tikriausiai vienas seniausių vietovardžių, kilęs iš solandro tarmės ir pirmą kartą įamžintas 774 m., kai imperatorius Karolis Didysis nustatė, jog slėnis Val Camonica tęsiasi iki Vocatur Thonale.

Važiuodami senuoju keliu pasieksite senovės slaugos ligoninę su pristatyta bažnyčia, skirtą šventajam Baltramiejui. Jis pirmą kartą buvo paminėtas 1127 m.

XIX a. pradžioje apylinkės laukuose buvo ganimi gyvuliai, o Passo Tonale – vienas labiausiai žinomų sienos perėjimo punktų. Dėl šios priežasties 1800-ųjų Kalėdų naktį čia vyko mūšis tarp prancūzų generolo McDonaldo ir Tirolio imperijos karių. Pergalę išplėšė pastarieji.

Karinė teritorijos istorija tuo nesibaigia. 1915–1918 m., Pirmojo pasaulinio karo metu, čia kovojo Italijos Karalystė ir Austrijos-Vengrijos imperija.

Turistiniai nuotykių Passo Tonale prasidėjo 1963 m., kai buvo iškilmingai pristatytas keltuvas, kuris sudarė galimybes slidinėti 365 paras per metus ir taip užtikrino puikią ateitį šiam kurortui.

◆ Įdomesni faktai

- Lietuviai į Passo Tonale, arba Tonalės perėją, keliavo ne tik slidinėti. Nemažai žmonių čia atvyksta sekdami legendinių mūsų pėdsakais. Miestelyje pastatytas monumentas Pirmojo pasaulinio karo metais čia kovojusiems kariams, rengiamos ekskursijos į mūsų vietas.
- Vis dėlto daugiausia lankytojų Passo Tonale sulaukia kalnų slidinėjimo sezono metu. Šis kurortas priklauso *Adamello Ski* kurortų grupei.
- Į Passo Tonale vedančiuose keliuose mėgsta treniruotis dviratininkai, čia vyko ir garsųjų daugiadienių lenktynių *Giro d'Italia* etapai.

• *Passo Tonale* trasos jungiasi su *Ponte di Legno* ir *Temu* miestelių trasomis. Šie kurortiniai miesteliai išsidėstę keleto kilometrų atstumu nuo Passo Tonale. Netoliese yra šiam slidinėjimo regionui priklausantys *Vermiglio* ir *Vezza d'Oglio* kurortai. Be kalnų slidinėjimo, ne mažiau populiarios lygumų trasos, kurios sudaro apie 40 km, ir čiuožinėjimas pačiužomis ar pasivažinėjimas šunų kinkiniais.

◆ Įdomesni skaičiai

- Trasų ilgis – apie 70 km
- Slidinėjimo trasų skaičius – 46
- Ilgiausia nusileidimo trasa – 7 km
- Trumpiausia nusileidimo trasa – 1890 m
- Keltuvų talpa – 33 000 žmonių per valandą
- Keltuvų skaičius – 30
- Keltuvu aukščiausiai galima pakilti į 3025 m aukštį

◆ Dabartis

Passo Tonale kurorto trasos, esančios *Presena* ledyno (3000 m virš jūros lygio) zonoje, jungiasi su *Ponte di Legno* kurorto trasomis. Dėl ledyno įtakos Passo Tonale galima slidinėti 365 dienas per metus – *Ghiacciaio Presena* viršukalnėje sniegas niekada nenutirpsta.

Lyginant su kitais Alpių kurortais, čia žiemos slidinėjimo sezonas prasideda anksčiausiai, o baigiasi vėliausiai. Dėl didelio aukščių skirtumo sąlygos žiemos sportui itin palankios. Keltuvu pakilus į kalnus galima degintis, gėrėtis atsiveriančia Alpių panorama, snieguotomis *Presanelos*, *Cima Vermiglio* ir *Busazza* viršukalnėmis.

Slidinėjimo centras Passo Tonale-Ponte di Legno kurortas siūlo slidinėjimo teritoriją, kurioje trasos driekiasi apie 70 km, daugiau nei pusę iš jų sniegu aprūpina sniego patrankos.

Šis regionas puikiai tinka šeimoms su vaikais. Specialiai vaikams įrengtas pramogų parkas ant sniego *Fantaski*, yra slidinėjimo mokyklų ir trasų.

Taip pat yra puikus sniego parkas snieglentininkams. Veikia slidinėjimo mokyklos, slidinėjimo inventoriaus nuomos ir aptarnavimo punktai. Trokštantieji adrenalino turi galimybę slidinėti ir ne pažymėtomis trasomis.

Kurorte, be slidinėjimo, taip pat yra daug pramogų: plaukimo baseinas, diskoteka, kino teatrai, čiuožykla, parduotuvių, kavinių, picerijų, restoranų.

1. ĮŽANGA 2. ISTORIJA 3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS 6. PRO MEMORIA 7. KELIONĖS 8. REZULTATAI

Žaidynių atidarymo
išklmės

Varžybų dalyviai. Iš kairės:
A. Platūkis, T. Endriukaitis,
A. Grigaras ir P. Augūnas

Varžybų akimirkos

1. ĮŽANGA 2. ISTORIJA 3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS 6. PRO MEMORIA 7. KELIONĖS 8. REZULTATAI

63

Slalomo milžino varžybų akimirka

Varžybų dalyviai (iš kairės):
R. Lajus, R. Midvikis ir A. Platūkis

3. ELBRUSAS 2. ISTORIJA 1. IŽANGA

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS 6. PRO MEMORIA 7. KELIONĖS 8. REZULTATAI

1. ĮŽANGA 2. ISTORIJA 3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS 6. PRO MEMORIA 7. KELIONĖS 8. REZULTATAI

3. ELBRUSAS 2. ISTORIJA 1. IŽANGA

4. KITOS ŽAIDYNĖS

6. PRO MEMORIA 5. ŽMONĖS 7. KELIONĖS 8. REZULTATAI

1. ĮŽANGA 2. ISTORIJA 3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS 6. PRO MEMORIA 7. KELIONĖS 8. REZULTATAI

67

3. ELBRUSAS 2. ISTORIJA 1. IŽANGA

4. KITOS ŽAIDYNĖS

6. PRO MEMORIA 5. ŽMONĖS 7. KELIONĖS 8. REZULTATAI

1. ĮŽANGA 2. ISTORIJA 3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS 6. PRO MEMORIA 7. KELIONĖS 8. REZULTATAI

3. ELBRUSAS 2. ISTORIJA 1. IŽANGA

4. KITOS ŽAIDYNĖS

8. REZULTATAI 7. KELIONĖS 6. PRO MEMORIA 5. ŽMONĖS

Po varžybų –
linksmybės

1. ĮŽANGA 2. ISTORIJA 3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS 6. PRO MEMORIA 7. KELIONĖS 8. REZULTATAI

1. IŽANGA

2. ISTORIJA

3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

A. Platūkis

Paso Tonalėje plazdėjo trispalvė

A. Aleksandravičienė

A. Grigaras

Varžybų uždarymo akimirka

1. IŽANGA 2. ISTORIJA 3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS 6. PRO MEMORIA 7. KELIONĖS 8. REZULTATAI

73

Absoliučių nugalėtojų ir prizininkų apdovanojimas

Absoliučių nugalėtojų ir prizininkų apdovanojimas

Varžybose dalyvavo ir išeivijos lietuviai. Iš kairės: A. Stukas, G. Vaidila ir A. Koncė

Varžybų uždarymo akimirkos

1. ĮŽANGA

2. ISTORIJA

3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

4.6. Hevenlis (Heavenly). JAV. 2009 m. kovo 21–28 d.

Pasaulio lietuviai grįžo į pažįstamas vietas. Praėjus vos aštuoneriems metams nuo žaidynių Mamuto kalnuose, Lietuvos trispalvė kilo į dangų netoliese esančiame Hevenlio slidinėjimo kurorte, įsikūrusiame prie Tahojos ežero. Šią vietovę parinko žinomas išeivijos lietuvių bendruomenės veikėjas, garsus JAV gydytojas Jonas Prunskis. Tiesa, iš Lietuvos į JAV atskridusi kalnų slidininkų delegacija neiškart važiavo į Hevenlį. Atskridusius į Los Andželą lietuvius sutiko iš Las Vegaso atsiųstas autobusus. Juo savaitę keliauta po kvapą gniaužiančius kanjonus.

Antra savaitė buvo skirta pagrindiniam kelionės tikslui – slidinėjimui. A. Kepežėnas prisipažino tokio kalnų slidinėjimo kurorto dar nebuvęs matęs: „Ten – fantastika. Kiek trasų, koks kalnų grožis. Kalnai apaugę medžiais. Slidinėti buvo puiku.“

Į varžybas susirinko trijų šalių – Lietuvos, Kanados ir JAV kalnų slidininkai. Didžiausią medalių kraitį susižėrė varžybų šeimininkai – Amerikos lietuviai. O absoliučiais nugalėtojais tapo J. Prunskio vaikai: sūnus Vytautas (13–17 metų vaikų grupė) ir duktė Kristina (12–15 metų merginų grupė). Vytautas ir Kristina Prunskiai pripa-

žinti Lietuvos tūkstantmečio kalnų slidininkais. J. Prunskis džiaugėsi savo atžalų sėkme, bet tokiu jų pasiekimu nesistebėjo, nes Vytautas, pirmą kartą ant slidžių atsistojęs dar net nesulaukęs dvejų metų, jau 11-metis tapo JAV čempionu slalomo milžino rungtyje. Dvejų metų slidinėti pradėjusi Kristina tarp savo bendraamžių Amerikoje buvo aštunta.

Net trys Pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo žaidynių puoselėtojai išmėgino jėgas vyresnių nei 70 metų vyrų grupėje. Greičiausias abejose rungtyse buvo Algirdas Šėkas, sidabrą iškovojo Algimantas Kepežėnas, o bronzą – Vytenis Čiurlionis.

Žaidynėmis Lietuvos kalnų slidininkų kelionė į JAV nesibaigė. Užsakytu autobusu delegacija iškeliavo į San Franciską, kur lietuvius globojo puikus jų bičiulis Alvydas Koncė. San Franciske svečiai neužsibuvo – sėdo į lėktuvą ir nuskrido į Havajų širdį Honolulu.

„Žmonėms labai patiko tokia triguba kelionė. Jie apžiūrėjo Ameriką, paslidinėjo ir puikiai pailsėjo Havajuose. Ko dar galima norėti? – džiaugėsi A. Kepežėnas. – Todėl 2013 m. Australijoje irgi taip pat darysime – ir slidinėsime, ir žvalgysimės, ir ilsėsime.“

Pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo žaidynių sielos – V. Čiurlionis ir A. Kepežėnas

HEVENLIS (HEAVENLY)

Kalnų slidinėjimo centras Hevenlis (angl. *heavenly* – dangiškas, dieviškas) yra JAV, Kalifornijos valstijoje. Tai vienas iš kelių slidinėjimo centrų, įsikūrusių Tahojos (Tahoe) ežero pakrantėje. Aukštos, daugiau kaip 3000 m siekiančios Siera Nevados kalnų masyvo viršūnės sulaiko drėgmės prisotintą Ramiojo vandenyno orą, todėl šiuose kalnuose iškrinta rekordinis kiekis kritulių.

Tahojos ežero pakrantėje įsikūrę septyni slidinėjimo centrai. Be Hevenlio, čia taip pat yra Kalnų pievos (Alpine Meadows), Kerkvudo (Kirkwood), Rožės viršukalnės – Tahojos slidinėjimas (Mt. Rose-Ski Tahoe), Kalifornijos Šiaurinė žvaigždė (Northstar Kalifornija) ir Skvo slėnis (Squaw Valley).

♦ Istorija

Slidinėjimo Tahojos ežero pakrantėje istorija prasidėjo 1856 m., kai Jonhas Thompsonas, vietinis paštininkas, tapo vienu pirmųjų Siera Nevados kalnų slidininkų. Slidinėti jis pradėjo ne tik dėl malonumo – šitaip greičiau bei patogiau atlikdavo savo darbą.

Pirmasis slidinėjimo kurortėlis šalia Tahojos ežero buvo įkurtas 1924 m. Tahojos mieste ir pavadintas Olimpiniu kalnu.

1929 m. buvo paskelbta žiemos ekspedicija. Nuo to laiko slidinėjimo pramonė šiame regione pradėjo sparčiai plėtotis.

Slidinėjimas kalnuose nutrūko Antrojo pasaulinio karo metu. Tik jam pasibaigus, kai benzinas tapo lengviau prieinamas, noras stotis ant slidžių ir vėl sugrįžo. Žmonės pradėjo supirkinėti kariuomenės perteklinę įrangą, atgaivinti slidinėjimo klubai, kartu su jais – ir planai steigti kurortą.

Nuo 1947-ųjų Bižu (Bijou) parką valdyti pradėjo Lee ir Daisy Milleriai. Įrengtas pirmasis 1000 pėdų ilgio keltuvas – juo buvo tempiami žmonės, stovintys ant slidžių.

1951 m. Bižu parką įsigijo Billis Southerlandas.

1955 m. Chrisas Kuraisa Bižu parką nusipirko už 1950 dolerių. Būtent jis tais pačiais metais įrengė pirmąjį keltuvą su sėdynėmis ir pavadino šią vietą Hevenlio slėniu (Heavenly Valley). Taip Chrisas Kuraisa ir kazino savininkai George'as Canonas, Rudy Gersickas ir Curly Musso pradėjo kurti kalnų slidinėjimo kurortą.

1960 m. – slėnis pradėjo plėstis, įrengiama vis daugiau keltuvų.

2005 m. – kurortas paminėjo 50 metų jubiliejų.

♦ Įdomesni faktai

- Hevenlio kurorte 1998 m. vasario 5 d. atsitrenkęs į medį žuvo JAV Kongreso narys Sonny Bonno.
- Slidinėjimo laikotarpis paprastai trunka nuo lapkričio iki balandžio, o jei yra sniego – ir iki gegužės.
- Kitame Tahojos ežero krante, priešais Hevenlį – Skvo slėnis, kuriame 1960 m. vyko žiemos olimpinės žaidynės.
- Siena tarp Nevados ir Kalifornijos valstijų dalija Hevenlio miestelį į dvi dalis.
- Hevenlis nuo 2002 m. priklauso Vail kalnų slidinėjimo centrui, kuris taip pat valdo Šiaurinė žvaigždės ir Kerkvudo slidinėjimo kurortus bei kitas 4 slidinėjimo vietas Kolorade.

♦ Įdomesni skaičiai

- Trasų skaičius – 97
- Keltuvų skaičius – 30
- Slidinėjimo teritorija – 1900 ha
- Sniego storis – 910 cm, žiemą sniego danga kartais siekia iki 10 metrų
- Slidžių nuomos kainos – nuo 20 iki 35 dolerių per dieną.

♦ Dabartis

Slidinėjimo kurorte veikia daugiau kaip 150 restoranų, 50 barų, 6 lošimo namai, 7 naktiniai klubai. Čia gyvenimas verda 24 valandas per parą. Hevenlis – vienas iš pramogų centrų, į kurį renkasi ne tik slidinėjimo aistruoliai, bet ir pasaulio turtuoliai bei kino žvaigždės.

Kalnų šlaituose didelis įvairaus lygio trasų pasirinkimas, dauguma jų įrengtos miško zonoje. Trasos orientuotos į vakarus – ežero kryptimi, todėl leidžiantis nuo kalno atsiveria nepakartojama panorama į mėlyną, banguojantį ir neužšalantį ežerą. Slidinėti bei grožėtis įspūdingais vaizdais galima ne tik dieną, bet ir naktį.

Veiklos čia yra tiek žiemą, tiek vasarą. Be jau minėtų pramogų, kurorte organizuojamos įvairios ekskursijos, žygiai visai šeimai.

1. IŽANGA 2. ISTORIJA 3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS 6. PRO MEMORIA 7. KELIONĖS 8. REZULTATAI

Pakeliui į
varžybų vietą.
Bryce'ų kanjonas

Pakeliui į varžybų vietą. Lietuviai
Antilopės kanjone

Užtvinkta Kolorado upė

1. ĮŽANGA

2. ISTORIJA

3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

A. Lajus prie indėnų būsto

Indėnų prekyvietė Monumentų slėnyje

Kolorado kanjonas

1. ĮŽANGA 2. ISTORIJA 3. ELBRUSAS

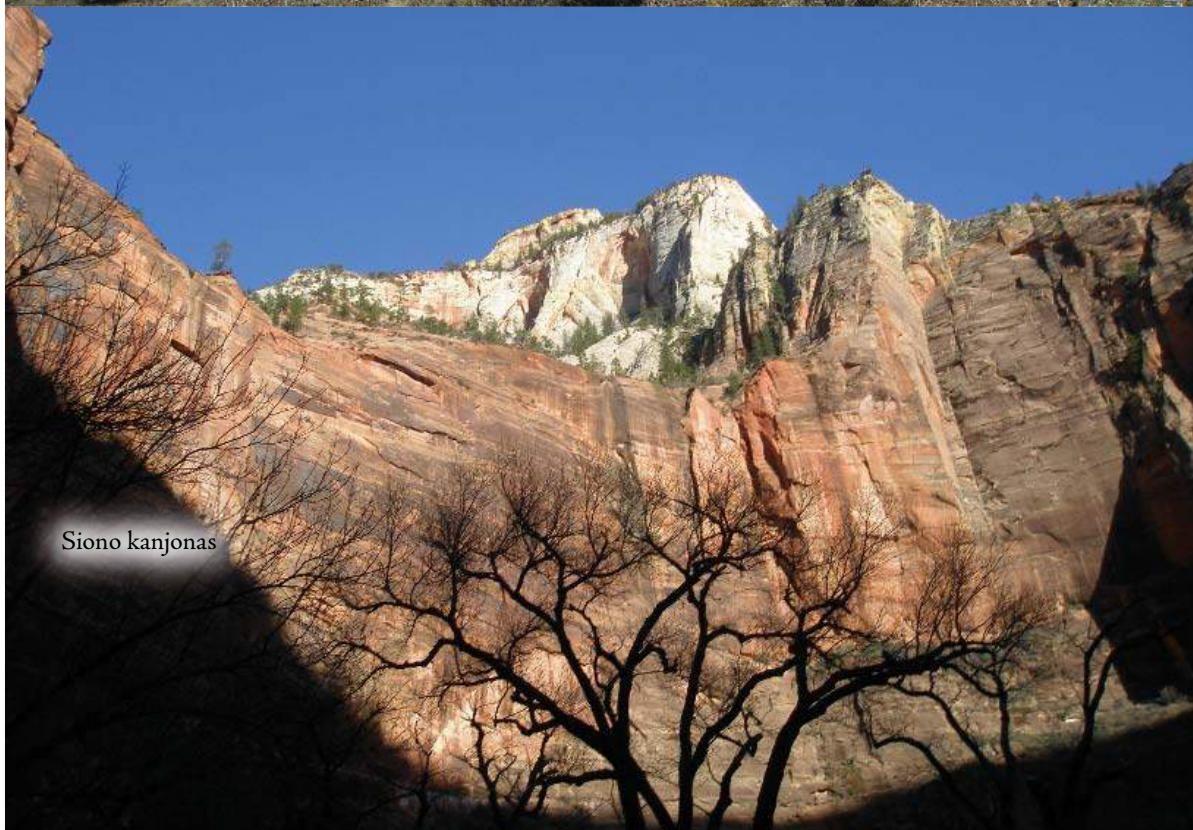
4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS 6. PRO MEMORIA 7. KELIONĖS 8. REZULTATAI

79

Mirties slėnis

Siono kanjonas

Lietuvos kalnų slidininkai Tacho ežero fone

Varžybų dalyvės prieš startą. Iš kairės: N. Degutienė, L. Žadeikaitė, N. Kepežienė, R. Adamonienė, S. Veličko

Varžybų dalyviai prieš startą. Iš kairės: R. Lajus, A. Šėkas, V. Čiurlionis, A. Kepežėnas

Į Hevenlį atvyko Dailiaus ir Irenos Mišeikio dukra Greta su vyru ir trynukais

1. ĮŽANGA 2. ISTORIJA 3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS 6. PRO MEMORIA 7. KELIONĖS 8. REZULTATAI

81

D. Mišeikis su žmona ir anūke

Varžybų trasa

Trasoje – R. Dičius

1. ĮŽANGA

2. ISTORIJA

3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

Varžybų akimirkos

1. ĮŽANGA 2. ISTORIJA 3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS 6. PRO MEMORIA 7. KELIONĖS 8. REZULTATAI

1. IŽANGA

2. ISTORIJA

3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

Iš kairės: A. Juodikis,
A. Kepežėnas ir J. Prunskis

Iš kairės: A. Kepežėnas,
R. Lajus, N. Kepežėnienė
ir A. Platūkis

Visi varžybų dalyviai

1. ĮŽANGA 2. ISTORIJA 3. ELBRUSAS

T. Milašius
(kairėje)
su Jūriu ir
Vyteniu
Čiurlioniais

4. KITOS ŽAIDYNĖS

Varžybų
dalyviai

5. ŽMONĖS 6. PRO MEMORIA 7. KELIONĖS 8. REZULTATAI

Pagrindiniai konku-
rentai kovoje dėl ab-
soliutaus nugalėtojo
titulo – T. Milašius
ir R. Dičius

1. IŽANGA

2. ISTORIJA

3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

Žaidynių organizatoriai (iš kairės)
A. Šėkas, A. Kepežėnas ir D. Mišeikis

Tacho ežero fone. Iš kairės:
I. Mišeikytė, N. Kepežienė, R. Adamonienė,
S. Veličko ir R. Augūnienė

Po varžybų – kelionė keltu į viešbutį

1. IŽANGA 2. ISTORIJA 3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS 6. PRO MEMORIA 7. KELIONĖS 8. REZULTATAI

V. Čiurlionis prie jo vardo taurės su A. Kepežėnu ir sūnumi Jūriu

PLKSMA atstovai. Iš kairės: D. Mišeikis, S. Veličko ir A. Kepežėnas

D. Mišeikis ir A. Kepežėnas apdovanoja R. Dičių, M. Millsoną ir V. Prunskį

1. IŽANGA

2. ISTORIJA

3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

Apdovanojamas E. Mickus

D. Mišeikis ir A. Kepežėnas apdovanoja R. Degesienę, K. Prunskis ir G. Oslapas

PLKSMA vadovai su absoliučia žaidynių nugalėtoja ir Lietuvos tūkstantmečio kalnų slidininke K. Prunskis

Lietuvos tūkstantmečio kalnų slidinin-
ku tapęs V. Prunskis su M. Millsonu

1. ĮŽANGA 2. ISTORIJA 3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS 6. PRO MEMORIA 7. KELIONĖS 8. REZULTATAI

89

PLKSMA vadovai
apdovanoja T. Milašių,
R. Dičių ir R. Gentemeną

PLKSMA vadovai
su jauniausiu
varžybų dalyviu

Varžybų nugalėtojai ir prizinininkai

PLKSMA vadovai su S. Degesyte, J. Gulbinaite ir V. Bobelyte

Hevenlio slidinėjimo kurorto planas

1. IŽANGA

2. ISTORIJA

3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

Havajietiškos sutiktu-
vės Honolulu oro uoste

Honolulu paplūdimys

Perl Harboro memorialas

Pramoga – šerti žuvis ir paukščius

Havajų karališkosios poros skulptūra

R. Lajus išbandė nardymą

Čia buvo lavos kelias

Vandenyno galia

4.7. Smigin Houlsas (Smiggin Holes). Australija. 2013 m. rugpjūčio 13–18 d.

2013-iaisiais Pasaulio lietuvių žaidynių kalnų slidinėjimo žaidynės po šešiolikos metų pertraukos grįžo į Australiją. Didžiausiame šio žemyno kalnų slidinėjimo kurorte Perišeryje lietuviško kraujo turintys kalnų slidininkai iš viso pasaulio pirmąsyk lenktyniavo 1997 m.

Atskridę į Sidnėjų šešiolika lietuvių beveik septynias valandas autobusu važiavo į Perišerį. Pakeičiant sutojo netoli pagrindinio kelionės tikslo esančiame *Jindabyne*, kur buvo iš anksto užsisakę išsinuomoti slides ir batus. Čia teko netikėtai patušinti kišenę daugiau nei planuota. Kol pasimatavo ir išsirinko batus – savus iš Lietuvos buvo atsivežęs tik Pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo mėgėjų asociacijos (PLKSMA) atsakingasis sekretorius Tauras Milašius, kol susikrovė į autobusą slides, prabėgo nemažai laiko. Paaiškėjo, kad autobuso, kuriuo keliavo lietuviai, jau laukė kita grupė, tad už vėlavimą teko sumokėti baudą – 200 Australijos dolerių. „Tada nutarėme niekur nebevėluoti“, – juokėsi PLKSMA vadovas Algimantas Kepežėnas.

Šįkart į žaidynes susirinkę beveik trys dešimtys kalnų slidininkų jėgas išmėgino slalomo ir slalomo milžino trasose. Abiejų rungčių varžybas laimėjo Australijos lietuvis Neris Mauragis.

Sudėjus dviejų slalomo nusileidimų rezultatus, N. Mauragis tik 0,03 sek. aplenkė antrąją vietą absoliučioje įskaitoje iškovojojusį T. Milašį. Slalome milžine šiuos vyrus skyrė vos 0,35 sek.

Australijos gamta buvo palanki lietuviams. Būtent tą dieną, kai vyko PLSŽ medalių dalybos, sąlygos varžyboms buvo puikios. O jau kitą dieną dėl netinkamo oro Perišeryje buvo išjungti beveik visi keltuvai.

Be to, prieš tai keletą savaičių rengti varžybas nebuvo galima dėl sniego trūkumo. Lietuviams su-

sirinkus į Smigin Houlsą – vieną iš keturių kaimų, sudarančių Perišerio kurortą, – lyg pagal užsakymą šlaitai buvo dosniai apsnigti.

Tiesa, tai sukėlė ir kiek nepatogumų – PLSŽ varžybos buvo perkeltos ant kito šlaito, nes iš anksto žaidynėms numatytąjį užėmė šeimininkai, surengę vietinių kalnų slidininkų varžybas. Šalia vyko ir Australijos laisvojo slidinėjo čempionatas, kuriame buvo kovojama dėl kelialapių į Sočio olimpinės žaidynės.

„Tą dieną visame Perišeryje vyko daugybė varžybų, atkeltų iš anksčiau. Todėl teko pasidalinti šlaitus. Bet mums šie mainai buvo naudingi – mums atiteko tinkamesnė vieta, nes kalno apačioje buvo kavinė, kurią panaudojome kaip varžybų štabą – išdalijome dalyvių numerius, padarėme rezultatų suvestines“, – pasakojo T. Milašius.

Varžybų dalyviai buvo suskirstyti šešias moterų ir penkias vyrų grupes pagal amžių. Jauniausiems kalnų slidininkams buvo 6–7 metai, o į 70-mečių ir vyresnių vyrų grupėje lenktyniavo net trys dalyviai – abi rungtis laimėjo sveikuolių atstovas Stasys Grigas, antrąją vietą užėmė garsus Lietuvos alpinistas Vilius Šaduikis, o trečiąją – PLSŽ Australijoje pagrindinis organizatorius M. Mauragis.

Du PLSŽ dalyviai lenktyniavo ir snieglenčių varžybose.

Per žaidynių uždarymo vakaronę be prizų ne liko nė vienas dalyvis – visiems užteko suvenyrų, medalių, kitų apdovanojimų.

Išskirtinės šios žaidynės buvo Egidijui Baškiui. Jam tai irgi buvau šeštasis žemynas, kurio kalnuose jis slidinėjo. Tokią kolekciją iki jo turėjo surinkę tik A. Kepežėnas ir Alvydas Platūkis.

Lietuvių varžybos vyko greta Gutegos gyvenvietės, kurioje PLSŽ dalyviai buvo įsikūrę 1997-

LIETUVIŠKI PĖDSAKAI SNIEGUOTUOSIUOE KALNUOSE (SMIGIN HOLES)

Prieš 2013-ųjų Pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo žaidynes Smigin Houlse Australijos lietuvių savaitrašties „Mūsų pastogė“ išspausdino skaitytojo, buvusio kalnakasio Reno Čėsno laišką, kuriame jis prisiminė, kad vadinamųjų Australijos Alpių istorijoje yra ir lietuviškų pėdsakų.

Pateikiame kiek sutrumpintą R. Čėsno pasakojimą:

„Noriu priminti, kad toje geografinėje aplinkoje kadaise vyko milžiniškos apimties statybos (Snieguotųjų kalnų hidroelektrinių sistema), kurios prasidėjo 1949 m. Statybose dirbo apie 100 000 asmenų iš poros dešimčių kraštų. „Šimtmečio statybos“ sutapo su pokario emigrantų atvykimu į Australiją, tad čia dirbo ir didokas skaičius lietuvių.

Apart darbo statybose bei tuneliuose, lietuviai paliko ir išsilaikantį įnašą. Architektas Rimkus suprojektavo „Southern Cloud“ paminklą ir liuteronų bažnyčią. Statybų administracijos centre lietuviai su airiais pastatė katalikų bažnyčią. Ji buvo pašventinta 1952 m. Bažnyčią išdažė Aleksas Saulius ir Vladas Račkauskas, vokiečiai išliejo laiptus. Statymui vadovavo čekas Antanas Bruckneris.

Bendrai, milžiniškos hidroelektrinės statybos dėl pavojingo kalnų sprogdinimo, rizikingo darbo grėžiant tunelius ir panašių dalykų pareikalavo daug aukų. Oficialiai rašoma, jog žuvo apie 120, o sužeistų – keliskart tiek. Deja, iš lietuvių irgi žuvo 2, o sužeistų buvo daugybė.

Kita vertus, lietuvių įnašas ir Lietuvos vardas iškilo ir vis dar iškyla visokiuose statybų prisiminimuose ir parodose. Įdomu ir tai, kad kai Australijos paštas tų statybų sukakčiai išleido 4 pašto ženklų seriją, vieno ženklo vaizde (didžiulio tunelio angoje) matosi ir du lietuviai.“

aisiais. Nuo Perišerio kalnų puikiai matosi Kosciuškos kalnas, pavadintas Lietuvos–Lenkijos valstybės didiko Tado Kosciuškos garbei.

Po žaidynių iš Lietuvos atvykę lietuviai nepažeidė tradicijos neskubėti namo. Visas būrys keliauvo po Australiją. Kelias dienas praleidę Sidnėjuje, užsuko pas geriausią Lietuvos kalnų slidininkų draugę žaliajame žemyne Angonitą Wallis. Beje, ji buvo tarp dalyvių ir šiose žaidynėse.

Bene įspūdingiausia viešnagės Australijoje dalis – kelionė prie žemyno viduryje esančios Uluru, arba Ajerso uolos, – vieno didžiausių smiltainio monolitų Žemėje.

Uluru ilgis – 3,8 km, plotas – 3,33 km², o aukštis – 348 m. Pasak geologų, tai tik milžiniško luito viršūnė. Didesnė jo dalis slypi net 6 kilometrus po žeme.

Nuo seno ši uola yra šventa Australijos aborigenų vieta. Urvais išraižytos Uluru sienos, išmargintos neįkainojamais jų piešiniais. Aplink uolą aptikta nemažai archeologinių radinių, liudijančių, kad aborigenai čia gyveno jau prieš 40 tūkst. metų. Pasak jų, tai dievų buveinė ir Sapnalaikio – pasaulio pradžios, kai formavosi žemė, – reliktas. 1985

m. žemės aplink Uluru vėl buvo grąžintos aborigenams, o pati uola įtraukta į UNESCO Pasaulio paveldo sąrašą.

Uluru uola net kelis kartus ne tik per sezoną, bet ir per dieną pakeičia spalvą. Saulėlydžio metu, kai uola sužaižaruoja rausvais atspalviais, – ji ypač graži. Lietuviai neprarado progos pasigėrėti šia spalvų kaita.

Daugybę įspūdžių ir nuotraukų kalnų slidinėjimo mėgėjai parsivežė ir iš Karalių kanjono (*Kings Canyon*), kuriame teko nemažai paprakaituoti dieną žengiant akmenuotais kalnų takeliais plieskiant saulei. Nors čia atvykus anksti ryte prireikė ir pūkinių striukių, nes temperatūra buvo vos aukštesnė už nulį laipsnių.

Pūkinių striukių nereikėjo paskutinėje kelionės dalyje – poilsiaujant Ficrojaus saloje prie Didžiojo barjerinio rifo. Pakeliui į ją kalnų slidininkai aplankė aborigenų gyvenvietę.

Ficrojuje kalbėta ir apie žaidynių ateitį. „Kitas žaidynes tikriausiai rengsime Europoje, nes kai jos vyko Prancūzijoje ir Italijoje, sulaukėme daugiausia dalyvių“, – grįžęs iš Australijos sakė PLKSMA prezidentas Algimantas Kepežėnas.

1. IŽANGA 2. ISTORIJA 3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS 6. PRO MEMORIA 7. KELIONĖS 8. REZULTATAI

Lietuvos delegacijos sutikrūvės Sidnėjaus oro uoste

Jau pažįstama Australija

Jau pažįstama Australija

Australijos kontrastai – sniegas ir spalvingi eukaliptai

1. ĮŽANGA 2. ISTORIJA 3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS 6. PRO MEMORIA 7. KELIONĖS 8. REZULTATAI

Baškių šeimyna. E. Baškiui
Australija tapo šeštuoju žemy-
nu, kuriame jis slidinėjo

Žaidynių
Perišeryje
dalyviai prieš
startą

Žaidynių
Perišeryje
dalyviai prieš
startą

1. ĮŽANGA
2. ISTORIJA
3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS
6. PRO MEMORIA
7. KELIONĖS
8. REZULTATAI

Varžybų akimirkos

4. KITOS ŽAIDYNĖS

8. REZULTATAI 7. KELIONĖS 6. PRO MEMORIA 5. ŽMONĖS

3. ELBRUSAS 2. ISTORIJA 1. ĮŽANGA

Varžybų akimirkos

1. ĮŽANGA 2. ISTORIJA 3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS 6. PRO MEMORIA 7. KELIONĖS 8. REZULTATAI

Žaidynių uždarymo akimirkos

Žaidynių uždarymo akimirkos

3. ELBRUSAS 2. ISTORIJA 1. IŽANGA

4. KITOS ŽAIDYNĖS

8. REZULTATAI 7. KELIONĖS 6. PRO MEMORIA 5. ŽMONĖS

Žaidynių uždarymo akimirkos

1. ĮŽANGA 2. ISTORIJA 3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS 6. PRO MEMORIA 7. KELIONĖS 8. REZULTATAI

Žaidynių uždarymo akimirkos

1. ĮŽANGA

2. ISTORIJA

3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

1. ĮŽANGA 2. ISTORIJA 3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS 6. PRO MEMORIA 7. KELIONĖS 8. REZULTATAI

1. IŽANGA

2. ISTORIJA

3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

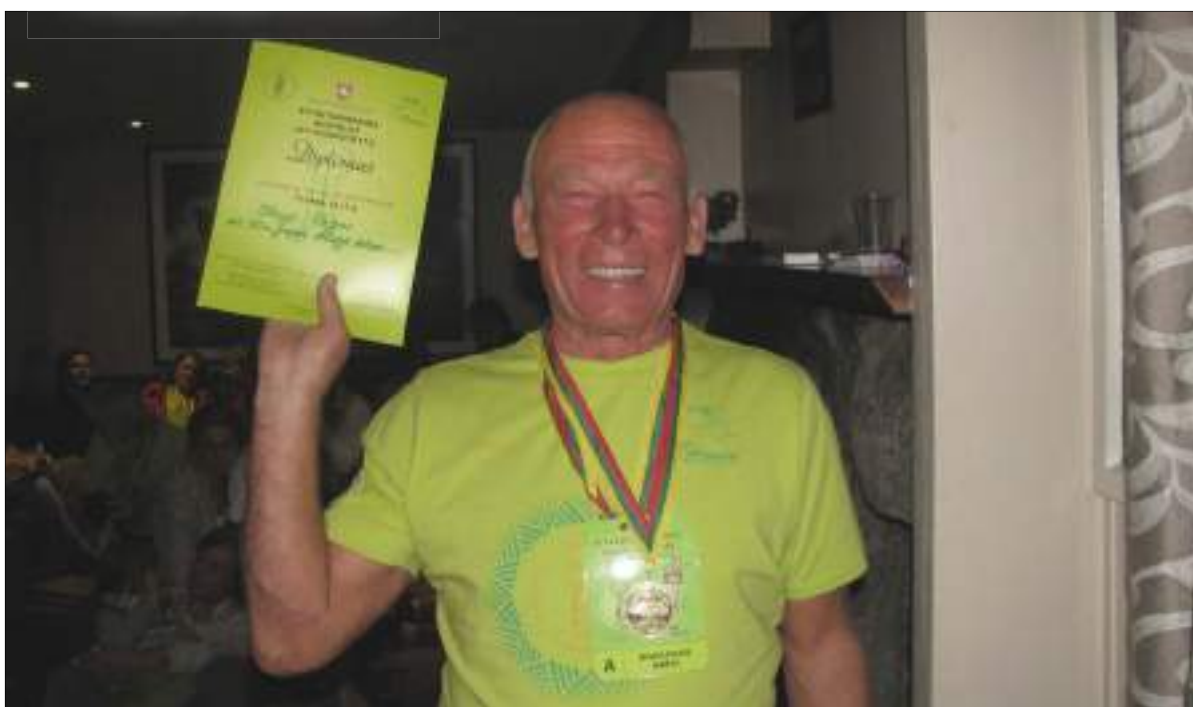
8. REZULTATAI

Žaidynių uždarymo akimirkos

Žaidynių uždarymo akimirkos

1. ĮŽANGA 2. ISTORIJA 3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS 6. PRO MEMORIA 7. KELIONĖS 8. REZULTATAI

1. IŽANGA

2. ISTORIJA

3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

Taip gyvenome kalnuose

Lietuvius į kalnus atvežė autobusas

Savižudžių uola netoli Sidnėjaus

1. ĮŽANGA 2. ISTORIJA 3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS 6. PRO MEMORIA 7. KELIONĖS 8. REZULTATAI

Istorinė patranka, sauganti
Sidnėjaus įlanką

Iš kairės: A. Wallis,
T. Milašius ir
D. Puidokienė

A.Wallis su savo
dukterimi (kairėje) ir
anūkais

Traukinuku žemyn – į anglių kasyklas Mėlynuosiuose kalnuose

S. Grigas Olgos kalnų fone

Uluru fone. Iš kairės: E. Petrauskas, V. Strumbrienė, V. Šaduikis, E. Strumbrys, E. Banionienė ir R. Adamonienė

1. ĮŽANGA 2. ISTORIJA 3. ELBRUSAS

Alpinizmo legenda V. Šaduikis Karalių kanjone

4. KITOS ŽAIDYNĖS

Karalių kanjone teko įveikti 500 laiptelių įkalnę

5. ŽMONĖS 6. PRO MEMORIA 7. KELIONĖS 8. REZULTATAI

Karalių kanjone teko įveikti 500 laiptelių įkalnę

1. IŽANGA

2. ISTORIJA

3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

Vakaronė Uluru fone

Atokvėpis Karalių kanjono dugne

Australijos džunglės

1. ĮŽANGA 2. ISTORIJA 3. ELBRUSAS

Vakaronė prie Uluru

4. KITOS ŽAIDYNĖS

Aborigenų šokiai Kurandoje

5. ŽMONĖS 6. PRO MEMORIA 7. KELIONĖS 8. REZULTATAI

„Ruonis“ S. Grigas tarp aborigenų

1. IŽANGA

2. ISTORIJA

3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

Į Fitzrojaus salą – greitaeigiu kateriu

Kalnų slidininkai Fitzrojaus saloje

Vienas Australijos simbolių Kukabara

Sidnėjaus operos rūmai

Trijų seserų uolos Mėlynuosiuose kalnuose

Kengūra

Grėsmingasis krokodilas

5. ŽMONĖS

Pasaulio lietuvių sporto žaidynėse ne rezultatai svarbiausia. Tai pripažino visi mūsų kalbinti žaidynių dalyviai ir organizatoriai. Bendrauti, susipažinti su iš tolimiausių pasaulio kampelių suvažiavusiais žmonėmis, kalbančiais lietuviškai – laisvai, su akcentu ar mokančių vos kelis žodžius, – tai yra šio renginio esmė. Bet kai starto teisėjas ištaria „Pirmyn“, ir pasileidi tarp vėliavėlių šlaitu žemyn, pajunti – tai Žaidynės. Tiems, kuriems kalnų slidinėjimas sportas, varžosi su konkurentais, po finišo vėl tampančiais geriausiais draugais, o tiems, kuriems kalnų slidinėjimas tik laisvalaikio pomėgis, pagrindinis tikslas – įveikti save, savo baimę nuo stataus šlaito žvelgiant žemyn į tuos klastingus pagaliukus, taip klaidinančius leidžiantis finišo link. O po to jau visi tampa lygūs. Nes visi jie įveikė tą pačią trasą. O jei kai kas ir neįveikė – nugriuvo, praleido vartus, bet nors pabandė. Visi jie – žaidynių dalyviai. Visi – lietuviai: iš Lietuvos, JAV, Kanados, Australijos, Vokietijos, Norvegijos, Airijos, Prancūzijos, Rusijos.

Taigi ir pašnekovus knygai rinkomės ne tik pagal rezultatus. Čia supažindinsime ir su čempionais, ir su tais, kurie nors ir neturi medalių, bet jų pėdsakas žaidynių istorijoje ne mažiau ryškus nei greičiausių slidininkų. Kalbėjomės ir su tais, kurių gyvenimo vingiai tokie pat staigūs ir gniaužiantys kvapą, kaip ir kalnų slidinėjimo trasos.

Pirmiausia – pažintis su žmonėmis, be kurių Pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo žaidynės neįsivaizduojamos.

5.1. Rengėjai

Algimantas Kepežėnas (g. 1938 m.)

Pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo mėgėjų asociacijos prezidentas

Algimantas Juozas Kepežėnas gimė 1938 m. balandžio 4 d. Kaune. 1960 m. baigė Lietuvos valstybinį kūno kultūros institutą (KKI), kur įgijo fizinio auklėjimo dėstytojo specialybę. 1960–1962 m. dirbo Šiaulių muzikos technikume kūno kultūros dėstytoju, 1962–1966 m. – Kauno politechnikos institute Probleminėje ultragarso laboratorijoje vyr. moksliniu bendradarbiu, inžinieriumi, 1966–1976 m. – KKI vyr. dėstytoju. Nuo 1976 m. Vilniaus pedagoginio universitete (dabar – Lietuvos edukologijos universitetas) ėjo vyr. dėstytojo pareigas. 1987 m. jam suteiktas docento vardas.

1984 m. Leningrado (dabar – Sankt Peterburgas) eksperimentinės medicinos mokslinio tyrimo institute A. Kepežėnas apgynė biologijos mokslų kandidato (dabar – daktaro) disertaciją. Paskelbė per 80 mokslinių straipsnių Lietuvos ir užsienio spaudoje, jam suteiktos vieno mokslinio išradimo ir 14 racionalizacinių pasiūlymų autorinės teisės. Dalyvavo įvairiose mokslinėse konferencijose ir simpoziumuose Lietuvoje ir užsienyje. Daug prisidėjo prie Lietuvos lengvosios atletikos rinktinės mokslinių tyrimų.

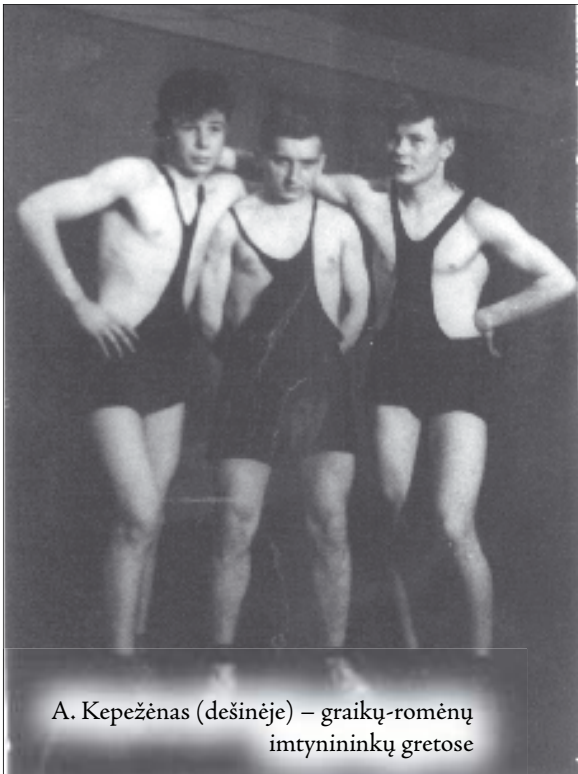
A. Kepežėnas didelę gyvenimo dalį paskyrė sportui ir visuomeninėms sporto organizacijoms.

Vidurinėje mokykloje kultivavo lengvąją atletiką, KKI – greitąjį čiuožimą, graikų-romėnų imtynes. Vėliau susidomėjo alpinizmu, kalnų slidinėjimu, įkopė į 22 kalnų viršūnes Kaukaze, Pamyre, Tianšanyje.

A. Kepežėnas buvo ilgametis Lietuvos kalnų slidinėjimo federacijos prezidentas, o 2007 m. iš-

A. Kepežėnas (dešinėje) išbandė ir greitąjį čiuožimą

A. Kepeženas (dešinėje) – graikų-romėnų imtynininkų gretose

rinktas Pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo mėgėjų asociacijos prezidentu. Jis yra Lietuvos olimpinės akademijos narys, Lietuvos tautinio atgimimo ąžuolyno sodinimo dr. Jono Basanavičiaus gimtinėje Ožkabaliuose sumanytojas, asmeniškai pasodinęs čia beveik šimtą ąžuolų Lietuvos išeiviams ir jų artimiesiems, žuvusiems pasipriešinimo kovose, atminti.

PLKSMA prezidentas apdovanotas Lietuvos Respublikos medaliu „Už nuopelnus Lietuvai“, Kūno kultūros ir sporto departamento Sporto komandoro ženklu, trimis medaliais „Už nuopelnus Lietuvos sportui“, Lietuvos tautinio olimpinio komiteto „Olimpine žvaigžde“, sporto draugijos „Žalgiris“ Garbės ženklu.

A. Kepeženą nedvejojant galima vadinti pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo žaidynių siela. Kaip Elbrusas, ant kurio vyko pirmosios bendros visų pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo žaidynės, yra tapęs neatsiejama lietuvių kalnų slidinėjimo istorijos dalimi, taip ir A. Kepeženas visam laikui įėjo į Elbruso slidinėjimo istoriją. Būtent A. Kepeženas buvo tarp pirmųjų lietuvių, dar 1971 m. nusileidusių su slidėmis nuo aukščiausios Europos viršukalnės.

Tikriausiai Elbrusas jums brangus ir dėl šio įvykio? – paklausė A. Kepeženo.

Tai nepamirštami įspūdžiai. Aš ir Antanas Varanka, kurį visi vadina Taniu, Kaukaze dirbome kalnų slidinėjimo instruktoriais. Visa vietos valdžia mus pažinojo. 1971-aisiais nusprendėme, kad galime nuo viršūnės nusileisti slidėmis. Šiai idėjai

įgyvendinti pasikvietėme iš Lietuvos mano klasės draugą alpinistą Algirdą Bredį, prie mūsų dar prisijungė trys vietos instruktoriai. Kadangi žiemą kopimai į Elbruso viršūnę buvo uždrausti, teko sugalvoti kokią nors pretekstą, tad kopimo datą priderinome prie revoliucijos vado Vladimiro Lenino gimtadienio balandžio 22-ąją, nes ant Elbruso yra atnešta nedidelė jo statulėlė. Iš anksto parašėme į Nalčike esantį komunistų partijos komitetą, kad norime V. Lenino gimtadienio proga nunešti gėlių. O ta puokštė – iš po sniego iškasti pumpurai, kurie, įmerkti į vandenį, pražysta. Gavę leidimą patraukėme į žygį.

Pasikėlėme iki keltuvo viršaus, vėliau palypėjome iki „Priūt 11“. Vieną dieną paskyrėme aklimatizacijai – užkopėme į 5100 m aukštį ir nusileidome atgal, pernakvojome „Priūt 11“, o kitą dieną patraukėme į viršūnę. Paskui nuo jos nusileidome su slidėmis iki nakvynės vietos, dar kartą pernakvojome ir grįžome į apačią, kur ta proga buvo surengta didžiulė šventė, filmavo televizija, šmirinėjo būrys fotokorespondentų ir operatorių. Žurnalistus sukvietė Tonio draugė Jelena Leontjeva. Spaudoje viskas buvo aprašyta teisingai. Tik nutylėta, kad vienas žmogelis ant viršūnės su tuo Leninu po pažastimi nusifotografavo.

Nuo Elbruso, būdamas vos 33 metų, leidotės kaip patyręs slidininkas. Kada atsistojote ant slidžių?

Slidinėju nuo mažens. Pirmiausiai atsistojau ant pačiūžų gimtajame Kaune. Jas specialiais varžtais reikėdavo pritvirtinti prie batų. Tas pačiūžas gavau gal ketvirtoje klasėje. Vieną dieną po lijdros viskas pasidengė ledu. Net į pamokas nenuėjau – daviausi su pačiūžomis aplink mokyklą Panemunėje. Neapsikentusi mokytoja paprašė kitų vaikų, kad atimtų iš manęs pačiūžas. Jie sugavo mane, paguldė ant stalo, tačiau negali nuimti pačiūžų – neturi specialaus raktelio. Visgi kažkaip numovė jas ir mokytoja ilgokai neatidavė. Grąžino tik vėliau, kai nunešėme skerstuvį.

Su pačiūžomis lėkdavome nuo kalniukų, per tramplinus. Slidžių tada neturėjome. Pamenu, Panemunėje žiemą niekas kelių nebarstė, sniegas buvo privažinėtas kaip ledas. Pasidarydavome iš vielos kablius, užsikabindavome už automobilio ir važinėdavome, kol nugriūdavome ant nosies. Kai jau pradėjau slidinėti, slides darydavausi pats – paimi puodą verdančio vandens, tinkamą lentą, truputėlį ją išdroži, nusmailini galą, įkaitini, užlenki ir lieka galas užlenktas. Vėliau diržą prikali – ir viskas, jau su apkaustu.

Kai įstojau į Kūno kultūros institutą, antrame kurse prasidėjo slidinėjimo stovyklos. Mums davė medines, kaustytas „Mukačevo“ slides su spyruoklėmis priekyje. Įpratus čiuožti pačiūžomis, nebu-

1. IŽANGA

2. ISTORIJA

3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

Daug gyvenimo metų skirta alpinizmui. Nuotraukoje viršuje – A. Kepežėnas pirmas iš kairės

A. Kepeženo gyvenimo vingiai – kalnai, slidės, Ažuolynas, apdovanojimai už nuopelnus

1. IŽANGA

2. ISTORIJA

3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONIŲ

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

vo sunku pereiti ant slidžių. Dalyvavau aukštųjų mokyklų varžybose, slalomo rungtyje. Tik neprisi-menu, kelintas finišavau. Su bėgimo slidėmis ne-šliuočiau – man patiko tik leistis nuo kalnų. Todėl gana greitai išvažiavau į Karpatas, vėliau slidinėju Kaukaze.

Be slidinėjimo, užsiėmiau ir alpinizmu. Nuo 1962 m. septynerius metus rimtai buvau atsidėjęs šiai sporto šakai, „turiu“ apie 25 viršūnes. Tačiau viskam savo laikas. Vasaromis kopdavau į kalnus, o pusę žiemos slidinėdavau Karpatuose.

Kalnų slidinėjimu susidomėjo nemažai stu-dentų, daug ką atsiviliojome į Kauną. Kauno kūno kultūros instituto (dabar Lietuvos sporto universi-tetas) slidininkai varžydavosi su vilniečiais.

Vėliau pradėjau dirbti treneriu, suburdavau studentus. Lenktynėse mano merginos įveikdavo Vilnių, tik vyrai truputėlį pralošdavo. Jeigu tik bu-vo šlapias sniegas, duodavome Juozo Skernevičiaus kolektyvui į „vienus vartus“, nes tokiu atveju techni-kos nereikia, svarbiausia nulėkti nuo kalno.

Kai persikėliau į Vilnių, Pedagoginiame insti-tute (dabar Lietuvos edukologijos universitetas) turėjau puikų auklėtinių kolektyvą. Pedagoginį institutą baigė daug gabių mano mokinių kalnų slidininkų: Miroslavas Urbonavičius, Romualdas Stankevičius, Paulius Augūnas, Rūta Skernevičiūtė-Dadelienė, Jurijus Švecovas, Diana Jonkutė-Žy-mančienė, kiti. Iš tuometinio Vilniaus pedagoginio instituto anuomet Lietuvos studentų čempionų taurė svetur neiškeliavdavo.

Ar slidinėja jūsų šeimos nariai?

Žinoma. Mano žmona Nijolė per žaidynes JAV laimėjo du sidabro medalius. Slidinėja ir ma-no sūnūs – Arūnas, Giedrius, Vaidas. Abu anū-kai – Monika su Mantu – taip pat slidinėja. Visus išmokiau pats.

Paulius Augūnas (g. 1965 m.)

Lietuvos kalnų slidinėjimo federacijos prezidentas

Ne vieną medalį Pasaulio lietuvių sporto žaidy-nėse nuskynęs Paulius Augūnas pastaraisiais me-tais varžybose nebedalyvauja, nes visą dėmesį ski-ria jų rengimui. O anksčiau jis buvo vienas geriau-sių Lietuvos kalnų slidininkų, bandė jėgas ir SSRS aukščiausio lygio varžybose.

Kaip atsiradote kalnų slidinėjime?

Labai buitiškai. Mano tėvas buvo alpinistas, o tais laikais kalnų slidinėjimą propagavo beveik 90 procentų buvusių šios sporto šakos atstovų. Tad ir tėvelis slidinėjo. Ir man dar mažam buvo nupirktos medinės „Šatrijos“ slidutės. Mes, Žvėryno vaikai, eidavome čiuožti nuo kalnų Karoliniškėse. Vėliau

tėvas pamatė, kad šiam sportui jaučiu aistrą, ir iš tuometės Rytų Vokietijos atvežė kitas slidutes, ka-dangi prieš tai turėtas sulaužiau. Vieną dieną mane slidinėjantį pamatė vėliau pirmuoju treneriu tapęs Jurijus Dementjevas – jis vaikštinėjo po Vilniaus kalveles ieškodamas perspektyvių vaikų savo būre-liui. Taip ir buvo suburta grupė vaikų, norinčių sli-dinėti, po truputėlį jų ateidavo į grupę vis daugiau.

Dažniausiai čiuožinėdavome ant Švyturio kal-no prie Šeškinės Ozo. Vieną sezoną pačiuožinėjo-me ir pradėjome manyti, jog esame žiauriai „kieti“. Tada mus nuvežė į stovyklą Ukrainoje, į Karpatas. Pirmą kartą pamatėme tikrą keltuvą. Kyli, kyli į kalną, o pabaigos nėra, nes nematai, kur kyli, ir ne-įsivaizduoji, kur esi, dreba kojos. Pirmas pakilimas – kaip siaubo filmas, nes tvyrojo tirštas rūkas. Per tą rūką dar reikėjo ir nusileisti, rasti kelią iki apa-čios. Šį įvykį atsiminsiu visą gyvenimą, kadangi tai buvo mano pirmasis ir pats siaubingiausias paki-limas.

Bet vėliau teko dalyvauti ir gana aukšto lygio varžybose?

Taip, startavome SSRS taurės varžybose, Tau-tų spartakiadoje. Pastaroji buvo aukščiausio lygio renginys, vykdavo, kaip ir olimpinės žaidynės, kas ketverius metus. Priklausiau „Nemuno“ draugijai, tad keliaudavome ir į sąjungines draugijos „Urožaj“ varžybas. Pabuvojome daugelyje SSRS kalnų – Karpatuose, Kolos pusiasalyje, Altajuje, Urale. Ne-teko nukeliauti tik į Tolimuosius Rytus.

Koks buvo lietuvių slidininkų lygis SSRS varžybose?

Tikrai nebuvo paskutiniai, ypač „Urožaj“ varžybose. Vienose varžybose Ukrainoje, Slavske, po pirmo bandymo aš buvau penktas. Startavau pirmas, tačiau likus keliems vartams iki finišo nu-griuvau. Jei ne tas apmaudus griuvimas, tikrai bū-čiau patekęs į dešimtuką. Užimdavau penkioliktą, šešioliktą, aštuonioliktą vietas.

1. ĮŽANGA

2. ISTORIJA

3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

Varžybose iškovotas ne vienas trofėjus

P. Augūnas su šeima

Palydos į Sočio olimpinės žaidynės

Ar bandydavote greitumines rungtis?

Bandydavome, šliuždavome, griūdavome, laužydavome slides tose siaubingose trasose. Rankos, pečiai buvo kokius tris keturis kartus išnarinti. Lūžių neturėjau, tačiau traumų – užtektinai. Nežinau, kaip dabar žmonės reaguotų, pamatę tokias trasas, kuriose nėra net apsauginių tinklų, o aplinkui miškas, medžiai ir kažkoks pamestas čiužinys. Labai baisi greitojo nusileidimo trasa, slidus sniegas, milžiniškas greitis buvo Almatoje. Greitojo nusileidimo trasomis dažniausiai lėkdavome aš ir Romas Stankevičius. Mes tikriausiai buvome labiausiai susipykę su protu.

Pasaulio lietuvių žaidynėse dalyvaudavote kaip sportininkas?

Į pirmąsias žaidynes Kaukaze važiauvau kaip sportininkas. Pirmą kartą teko bendrauti su užsieniečiais. Kadangi žaidynės vyko po Nepriklausomybės atkūrimo, tvyrojo euforija, viskas atrodė tikra egzotika: į žaidynes atskrido du lėktuvai lietuvių, viešbutis, vėliavos (vietiniai jas bandė pavogti). Labai linksma. Jokio barjero tarp Lietuvos ir užsienio lietuvių nejutau, vakarus leidome fantastiškai, kolektyvas – draugiškas. Pirmosios žaidynės – pačios tikriausios.

Kada pradėjote dalyvauti kaip teisėjas ir organizatorius?

Po Kaukazo žaidynių kitos vyko Kanadoje ir, man atrodo, nuo tada su Algimantu Kepežėnu ir amžino poilsio atgulusiu Dailiumi Mišeikiu pradėjome dirbti kaip organizatoriai, rūpintis prizais ir kitais dalykais. Kuo toliau, tuo labiau krūvis didėjo. Buvau ir esu šios sporto šakos fanatikas, visuomet tikėjau ir tebetikiu, jog Lietuvoje yra talentų, ir juos galima išlaikyti. Be abejo, iki olimpinių medalių reikia išlieti dar daug prakaito, tačiau kodėl nepasvajoti. Dabartiniai rezultatai rodo, kad einame

teisinga linkme, atsiranda vis daugiau jaunimo, galinčio varžytis su viso pasaulio jaunaisiais slidininkais. Tą patvirtina Roko Zavecko pavyzdys pirmosiose jaunimo olimpinėse žaidynėse, taip pat Lauros Pamerneckytės rezultatai – vaikai pateko į pirmąjį trisdešimtuką iš daugiau kaip šešiasdešimties dalyvių kartu su šalių, turinčių senas slidinėjimo tradicijas, atstovais. Kitas pavyzdys – latviai, kurie turi labai senas tradicijas, o jų pasiekimai – aki-vaizdūs. Manau, mes tikrai ne prastesni, o nauja „Snow“ arena pagelbės intensyviai šios sporto šakos plėtrai. Esame sukūrę slidinėjimo mokyklą, supažindiname vaikus su kalnų slidinėjimo pagrindais, kitaip tariant, pastatome vaikus ant slidžių. Kurie pamėgsta šią sporto šaką ar patinka jų tėvams, tie toliau tęsia treniruotes kalnų slidinėjimo klubuose. Statistika rodo, kad oficialiai per turizmo agentūras slidinėjimo sezono metu slidinėti į kalnus išvažiuoja 150 000 žmonių. Ir šis skaičius kasmet auga. Tai yra oficialūs duomenys. Manau, daugybė žmonių išvažiuoja ir su savo automobiliais. Šie skaičiai – įspūdingi.

Ar Pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo žaidynėse daug sporto?

Tai labiau pasaulio lietuvių bendravimas, tik su sportiniu atspalviu, kadangi vis tiek yra varžomasi. Bet kuo toliau, tuo labiau sportiškumas traukiasi į antrą planą, lieka bendravimas.

Žaidynės nuvedė jus į Kanadą, Ameriką, Australiją. Kuo įsimintinos šios kelionės?

Pirmą kartą atvykęs į šias šalis patyriau kultūrinį šoką, nes esu užaugęs sovietmečiu ir iki Lietuvos nepriklausomybės atkūrimo toliausiai buvau išvykęs į Lenkiją. Jau ten pajutau skirtumą tarp gyvenimo Lietuvoje ir Lenkijoje, tačiau ne tokį stiprų. Atvykęs į vadinamąsias kapitalistines šalis patyriau ir kultūrinį, ir emocinį, ir visokį kitokį šoką. Slidinėjimo inventorių skyrėsi nedaug. Didžiausią įspūdį, be abejo, darė keltuvai, nes jie smarkiai skyrėsi nuo to, ką mes matėme Sovietų Sąjungoje. Viskas buvo neregėta – infrastruktūra, parduotuvėlės, suvenyrai. Sovietų Sąjungoje buvo keltuvai ir geriausiu atveju šalia jo kioskas. Nors ir jo dažniausiai nebūdavo.

Tikriausiai ryškiausia visų laikų žaidynių žvaigždė buvo Linas Vaitkus...

Taip. Linas buvo ryškiausia žvaigždė, jis tą įrodė ir per Nagano olimpinės žaidynės. Sugebėjo būti 25-as tokioje trasoje, kurios neįveikė daugiau nei pusė dalyvių, net labai ryškios žvaigždės. Trasa – nerealiai siaubinga, tikriausiai žiauriausia iš visų olimpinių žaidynių. Nėra buvę, kad greitojo nusileidimo rungtyje iškristų tiek daug dalyvių.

Ar Pasaulio lietuvių žaidynių entuziazmas neslopsta?

Išivijoj gretos sensta, kasmet jų mažėja, o da-

bar į užsienius išvykęs jaunimas tuo dalyku abso-lučiai nesidomi, tad natūralu, kad pamažu anks-tesnis polėkis blėsta. Kiekvienais metais entuzias-tų vis mažėja, slidinėjimas tampa laisvalaikio, ben-dravimo forma. Sportinis elementas kuo toliau, tuo labiau nyksta. Tačiau aš galvoju apie kitus da-lykus – yra kitų idėjų. Turime daug jaunimo, išsi-barsčiusio po Europą. Galima pereiti į kitą formą ir kviesti jaunimą parvykti į Lietuvą Pavyzdžiū tu-rime. Kai rengėme žaidynes Italijoje, atvyko lietu-vių ir iš Airijos, ir iš Šveicarijos, ir iš Vokietijos.

O Jūsų vaikų gyvenimas ar susijęs su slidė-mis?

Sūnus Andrius Austrijoje baigė kalnų slidinė-jimo instruktorių kursų ir sėkmingai žiemą mo-ko slidinėti vaikus. Manau, jis tuo užsiims ir to-liau. O dukra Monika nuo slidžių perėjo ant len-tos, kadangi tą diktuoja mados. Ji sakė, jog ant sli-džių nebegrįš, tad teko išdovanoti visą inventorių. Tokia realybė – snieglenčių entuziastų vis daugėja. Slidžių industrija sprendžia galvosūkį, ką sugalvoti naujo, kad išlaikytų žmones, kurie masiškai pereir-na prie lentų. Tai yra madinga.

Varžybose nuolat teisėjauja ir jūsų žmona Rasa. Ar iki pažinties su jumis ji turėjo ką nors bendro su kalnų slidinėjimu?

Ne, ji buvo plaukikė, o dabar tapo teisėja bei se-kretoriato darbuotoja, sumuoja rezultatus ir šiaip daug padeda, nes daugelyje tokių sporto šakų kaip mūsų trūksta aptarnaujančio personalo. Šis dar-bas – iš idėjos, niekas nenori imtis atsakomybės. Todėl dažniausiai visą atsakomybės našta prisiima ilgamečiai kalnų slidinėjimo entuziastai, jų šeimos nariai.

Tauras Milašius (g. 1954 m.)

Pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo mėgėjų

asociacijos atsakingasis sekretorius

Romanas Milašius (g. 1933 m.)

Vienas kalnų slidinėjimo pradininkų Lietuvoje

Lietuvos žiemos sporte Milašiaus pavardė labai dažna. Lygumų slidinėjime ją išgarsino Kazys Mi-lašius. O Lietuvos kalnų slidinėjimas neišsivaizduo-jamas be Romano Milašiaus ir jo sūnaus Tauro. Be to, senelio ir tėvo pėdomis tvirtai žengia ir daug-kartinis šalies pimenybių prizininkas Algimantas Milašius. Tiesa, T. Milašiaus sūnus pastaruoju me-tu dažnai ne pats dalyvauja varžybose, bet sėdi prie laiko matavimo įrangos – šiuolaikinių technologi-jų specialistas A. Milašius papildė Lietuvos kalnų slidinėjimo teisėjų gretas. Perspektyvus kalnų sli-dininkas buvo ir dar vienas Tauro sūnus – Liutau-

1. IŽANGA 2. ISTORIJA 3. ELBRUSAS 4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA 7. KELIONĖS 8. REZULTATAI

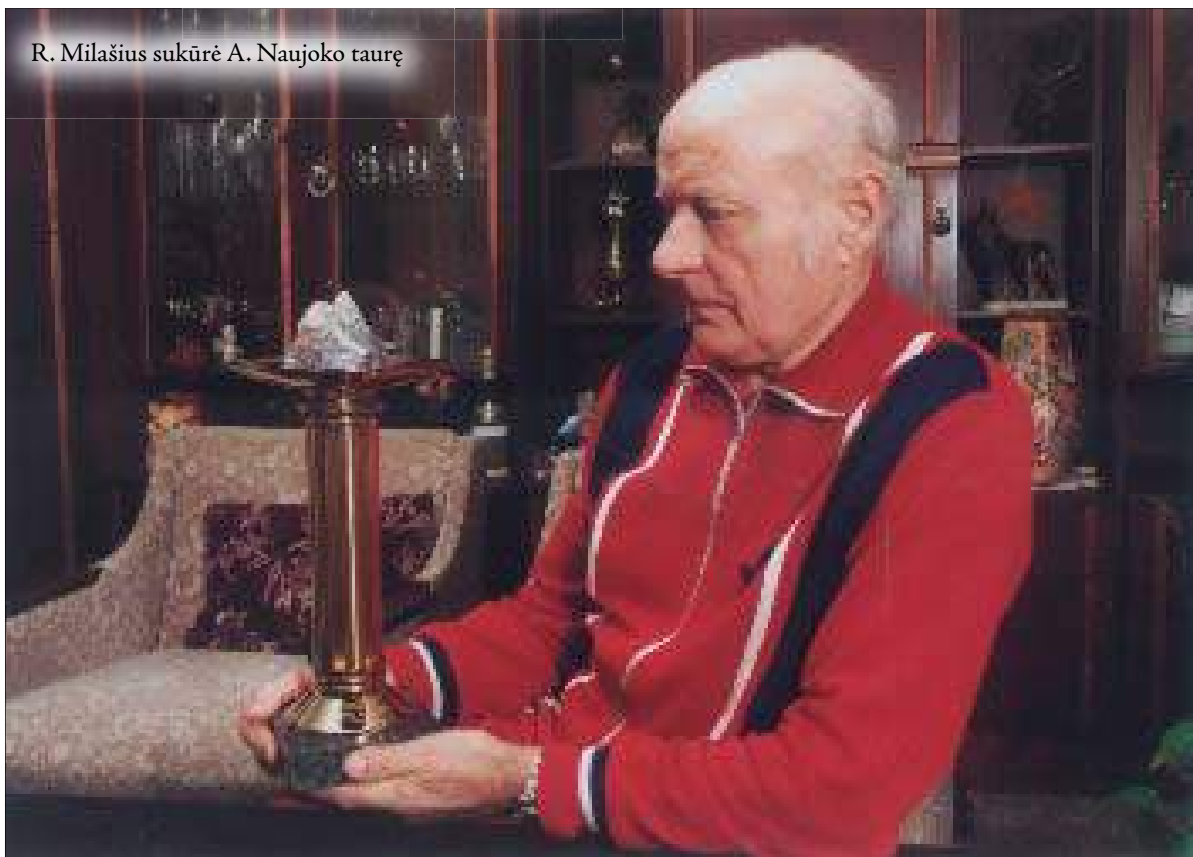

T. Milašius su sūnumi Algimantu

Tauras, Romanas ir Algimantas Milašiai

R. Milašius sukūrė A. Naujoko taure

ras. Deja, jo širdies plakimą sustabdė įgimta liga.

R. Milašius kartu su legendiniu treneriu ir teisėju Antanu Naujoku buvo vienas darbščiausių entuziastų, kai XX a. septintajame dešimtmetyje po kelių besniegių žiemų buvo atgaivinta Lietuvos kalnų slidinėjimo federacija. Vėliau jo pradėti darbus perėmė A. Kepežėnas.

Neatsiejama ši šeima ir nuo kultūros – R. Milašius iki šiol yra choro „Sakalas“ narys, o jo duktė Eglė Juozapaitienė – garsi solistė.

Kodėl pasirinkote kalnų slidinėjimą, Lietuvoje gana egzotišką sporto šaką?

Romanas: Vaikystėje Karoliniškėse čiuožinėdavome dirželiais prie kojų prisirišę statinės šulius. Vėliau gavau medines slides riestais galais. Slidinėjau, kai tik pasitaikydavo proga. Dažniausiai šokinėdavome nuo trampolino, nuskraidindavusio pakankamai toli, nes leisdavomės nuo kalno į upės pusę. Manau, kad galima buvo nuskrieti iki 50 metrų.

Kiek vėliau, mano paauglystės metais, Žvėryne išgarsėjo Oskaras Gaidamovičius, kuris net buvo nuvažiavęs slidinėti į Almatą. Bet kadangi jis buvo vyresnis, su juo nedraugavome. Jau buvau baigęs vidurinę, kai draugas Gintas Radžiūnas, gyvenęs šalimais Žvėryne, pasigyrė, jog pradėjo slidinėti. O netrukus jis papasakojo, kad dalyvavo varžybose ir užėmė trečią vietą. Pasakiau, jog ir aš noriu pamėginti. Gintas pasiūlė man nueiti į universitetą, į kurį buvau įstojęs, ir pasidomėti, kur dirba Viktoras Liaugminas. Tada ir prasidėjo rimtesnis slidinėjimas...

1954 m. iškovojau aukštųjų mokyklų spartakiados čempiono titulą. Studijavau su Antanu Grigeliu, kuris prieš tai buvo tapęs tos spartakiados čempionu. Jis dar mane paskatino. Čiuožėme su „Mukačevo“ slidėmis, kurios buvo su savotiškais apkaustais, labiau skirtais šuoliams nuo trampolino, bet tiko ir kalnų slidinėjimui.

Vėliau kalnų slidinėjimui ėmėme konstruoti apkaustus, kurie neleistų pakelti kulno nuo slidės. Kulne padarydavome skylę ir įverdavome batą į auseles ant slidės. Kartais padą atplėsdavo, tačiau batai būdavo stiprūs. Kokių tik apkaustų neturėjome. Apkaustų priekines galvutes taip pat pasidarėme patys – jas išliejo iš aliuminio Gaidamovičius, su kuriuo susidraugavome po spartakiados. Iš pradžių tvirtindavome batus ilgais diržais, vėliau atsirado savotiški protezai – iš šono prie slidės prisitvirtindavo metalinė juostelė, kuri ėjo iki čiurnos. Prie jos prisitvirtindavo koja.

Pamenu, skaitydavome rusišką literatūrą apie kalnų slidinėjimą. Turėjau tokį albumą, pilną paveikslėlių su trumpais inventoriaus aprašymais, per Pabaltijo čempionatus domėjomės, kas naujo pas kaimynus, skaitėme žurnalą „Technika molodiožy“.

1955 m. vyko SSRS komandų kalnų slidinėjimo

mo čempionatas. Tais metais pirmą kartą išvykau į Almatą. Tuomet jau turėjau 190 cm ilgio „Mukačevo“ slides. Teisėjų kolegija neleido su tokiomis čiuožti, nes buvo per trumpos – „vaikiškos“, reikėjo ne trumpesnių nei 2 metrų. Iš keblios padėties išsisukome nesunkiai – pamatuoti davėme skolintas slides, o per varžybas važiavome su savomis.

Pabaltijo čempionatai labai dažnai vykdavo Estijoje, važinėdavome į Karpatus, buvome aukščiausiame Ukrainos kalne Hoverloje, kurio viršūnė siekia 2061 metrą. Su Stasiu Gibieža užkopėme į tą Hoverlą, nes ne tik slidinėdavome, bet ir pasivaikščiodavome. Ėjome 15 kilometrų, kol pasiekėme Hoverlos papėdę.

Į kalnus irgi turėdavome patys užkopti, jokių keltuvų dar nebuvo. Per dieną nusileisdavome tik vieną kartą, patys susimindavome trasas.

Tauras: Aš jaunimui irgi pasakoju, kad užaugau belaipiodamas. Mūsų kalnai nedideli, tačiau vis tiek nusileisdavai gal tik dešimt kartų per dieną.

O kaip slidinėti pradėjo Tauras?

Romanas: Tauras buvo priverstas slidinėti nuo pat mažų dienų. Mano tėtis padarė slideles. Jo slidės buvo skirtos bėgimui – ilgos, tad tėtis jas kažkaip sutrumpino ir pritvirtino metalines briauneles. Taurui buvo ketveri, kai jis pirmą kartą nusileido nuo Šeškinės kalno. Atsivedžiau sūnų su juodais treningiukais, baltais apkaustais – taip gražiai vaikas atrodė. Tauras su seneliu jau buvo čiuožinęjęs Karoliniškėse, nusileisti nuo kalniuko jam nebuvo sunku. Vaikas Šeškinėje norėjo čiuožti kartu su manimi, lipo iki pat viršaus būdamas vos ketverių. Niekaip negalėjau atkalbėti. Sakiau jam, kad pasuktų ir sustotų, o aš nučiuošu tiesiai. Ne, jis sako, aš čiuošu su tavimi. To kalno pradžia tikrai stati, paklausiau, ar nebijo. Tauras atsakė, jog čiuoš, ir prižadėjo tą daryti atsargiai. Visi žiūrėjo išpūtę akis – jis nusileido tiesiai.

Vėliau Viktoras Liaugminas priėjo ir pasakė, jog šitas vaikas bus geras slidininkas, norėjo, jog leisčiau jį treniruoti. Tačiau 1960 m. per mano gimtadienį Viktoras žuvo. Po jo žūties viskas sugriuvo. Vėliau ir man teko prisidėti prie Lietuvos kalnų slidinėjimo federacijos atkūrimo.

Tauras: Pradėjau treniruotis pas O. Gaidamovičių. Jis surinko entuziastų grupę. Vykdamas varžybas. Tiesa, tėvas kažkodėl vienu metu nenorėjo, kad slidinėčiau, „ikišo“ mane į baseiną ir gimnastiką, tik šeštoje klasėje vėl sugrįžau prie slidinėjimo. Gimnastikos pratybose sutvirtėjau, nes sportavau rimtai, turėjau atskyrį. Praėjau visus etapus: nuo žiedų iki laisvosios programos, dalyvavau keletose varžybose, tačiau gimnastika manęs netraukė, norėjau iš jos pabėgti. Kai lankiau gimnastiką, slidinėju labai mažai, net

1. IŽANGA

2. ISTORIJA

3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

slidžių neturėjau, tik medines. Penktoje ar šeštoje klasėje tėtis atnešė plastikines slides, kurias davė Gaidamovičius. Man buvo, rodos, vienuolika metų, kai dalyvavau pirmosiose savo varžybose ant Šeškinės kalno su ukrainietiškomis „Lvov“ slidėmis. Dalyvauti varžybose pradėjau gana vėlai.

Romanas: Sapieginėje alpinistai vėliau pasidarė keltuvą ir ten pradėjome rengti varžybas. Per vienas jų laukiau, kada startuos mano sūnus. Trasa buvo pastatyta iš lazdyno vytelių. Važiuoja Tauras ta trasa, ir matau, kad viena vytelė pataikė jam tiesiai į akį. Apmiriau. Tik vėliau paaiškėjo, kad ta šaka dūrė ne į akį, o į nosį ir sulaužė kremzlę. Iki šiol Tauras kvėpuoja tik viena šnervės puse. Traumų jis patyrė gerokai daugiau nei aš. Aš tik vieną kartą susilaužiau koją.

Tauras: Keturiolikos metų tapau Respublikos jaunių čempionu, bet vėliau kelerius metus Lietuvoje nebuvo sniegingos žiemos.

Tikruose kalnuose pirmą kartą dalyvavau Karpatuose, Slavske, vykusiose varžybose. Jose užėmiau 7-ą vietą tarp daugiau nei 80 dalyvių iš visų Sovietų Sąjungos respublikų. Ten čiuožiau su „Fischer“ slidėmis. Atsistojęs ant jų supratau, kad tai nepalyginama su sovietiniu inventoriumi. Treneris Gaidamovičius gavo dvi poras tokių slidžių – vienas davė Ignui Lažinskui, kitas man. Buvome įpratę trasa čiuožti 15–18 sek., o ten reikėjo leistis apie 60 sek. Fiziškai buvau pasirengęs, tačiau nepratęs taip ilgai čiuožti. Paibaigoje pradėjau norėti, kad tik tas finišas ateitų – neberūpėjo rezultatai.

Romanas: 1966 m. gavome naujas slides – 2 metrų ilgio „Kneissl“, ir kaip tik Kaukaze, Čegete, vyko Tautų spartakiada. Jaučiausi lyg rojuje.

Dalyvavote pirmosiose bendrose Viso pasaulio lietuvių žaidynėse Elbruse. Kokį įspūdį jos paliko?

Tauras: Ten pirmą kartą pamačiau, kaip profesionaliai yra ruošiamos slidės – tai darė Raimondas Dičius. Iki tol visuomet savo dildėmis galandome, patepdavome parafinu, o ten išvydau net purškiamus tepalus.

Romanas: Net nepagalvojome, kad briaunas reikia galąsti tam tikru kampu. Mes paprasčiausiai galandome 90 laipsnių kampu.

Tauras: Kaukaze mes išplėtę akis žiūrėjome į užsieniečius – jie mums buvo kaip ateiviai iš kosmoso.

Romanas: Paliko įspūdį visi tie bendri vakarėliai, kuriuos rengdavome.

Kuo įsiminė kitos žaidynės?

Tauras: Meistriškumu ypač išsiskyrė žaidynės Prancūzijoje 2004 m. Įsiminė ir pirmą kelionę į Kanadą. Tiesa, ne dėl kalnų, nes ten, kur slidinėjome, jie žemesni nei Karpatuose. Kanadoje lietuvių Stripinio parduotuvėje pirkome inventoriaus. Jis mums padarė didžiulių nuolaidų. Nusipirkome slides tokio modelio, po kurio netrukus atsirado ir „karveriai“. Bet tuo metu įsigijome dar tiesias slides. Pirkomės ir aprangos, tačiau tas pirkimas... Visko norisi, o neturi už ką. Slidės kainavo 300 dolerių, o mes sumokėjome gal 200 dolerių. Pamenu, dar nusipirkau tepalo, galandymo instrumentų. Ta

Į T. Milašiaus 60-mečiui skirtas varžybas susirinko jo artimieji ir bičiuliai

kelionė, nors buvo trumpa, bet labai įspūdinga ir atmintyje išliko kaip sapnas. Buvome nuvažiuavę ir prie Niagaros, turio filmuotos medžiagos. Alvydas Platūkis išdrįso per tiltą nueiti iki Amerikos. O mes buvome prigąsdinti sovietmečio, sakėme, kad jį „supakuos“ ir pasodins į kalėjimą. Jis pajuokavo, kad gal visai ir neblogi tie kalėjimai, tačiau mes girdejome, kad Amerikos – nelabai geri. Alvydas nuėjo pėsčias ir paskui apsisukęs grįžo. Mes turėjome lietuviškus pasus, bet mūsų mąstymas dar buvo sovietinis, buvome įbauginti. Ir dabar pajuntu, kad kartais būnu susikaustęs. Jaunimas į viską dabar žiūri kitaip. Pamenu, nežinojome, kaip rengtis – ar su kostiumu eiti pavalgyti, ar su džinsais ir marškinėliais. Tik vėliau supratome, kad visi normalūs žmonės rengiasi paprastai. Tiesa, apsipratome labai greitai.

Kanadiečiai mus priėmė labai draugiškai. Jie mūsų, žinoma, klausinėjo, kaip gyvename, tačiau atsargiai. Surengė susitikimą bažnyčioje, kurios apačioje buvo ir pobuvių salė. Rūsyje visi lietuvių kilmės žmonės pradėjo su mumis bendrauti, klausinėti, kaip sekasi.

Vėlesnėse kelionėse užsienio lietuviai pamatė, kad mes tokie patys, kaip ir jie. Visi pasijutome lygūs, pas mus netgi atsirado turtingesnių žmonių kaip, pavyzdžiui, Dailius Mišeikis.

Stasia Veličko (g. ?)

Pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo mėgėjų asociacijos valdybos narė

Vilniaus Senvagės gimnazijos mokiniai ją pažįsta kaip mokytoją. O kalnų slidininkai – kaip nepakeičiamą varžybų teisėją, sekretorę. Tačiau anksčiau Staselė pati kovodavo trasoje ir turi sukaupusi nemažą apdovanojimų kolekciją.

Kuo Jums labiausiai įsiminė Pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo žaidynės?

Pirmosios žaidynės Kaukaze įsiminė dėl jose tvyrojusios lietuviškos dvasios. Dabar jau ji truputėlį kitokia, o pačios pirmosios žaidynės Elbruse buvo persmelktos euforijos. Vėliau vykome ir į Kanadą, ir į Australiją, ir į Ameriką. Draugystė, užsiėmę slidinėjimo trasose, yra labai svarbi. Bent jau mums, Lietuvos lietuviams.

Ar sunku suderinti dalyvavimą varžybose ir organizacinius rūpesčius?

Aš turiu gerą komandą, kuri yra labai supratinga. Niekada jokių kliūčių nepatyrė. Organizacinės problemos nėra didelės. Žinoma, tai rūpesčiai,

tačiau malonūs. Norisi padaryti kuo geriau, atsiranda entuziazmas pasiekti užsibrėžtą tikslą. Jei, pavyzdžiui, valdžia neduodavo pinigų, tai viską darydavome iš savų išteklių.

Kodėl pastaruoju metu nebedalyvaujate varžybose?

Dėl to, kad teisėjauju. Dabartinis jaunimas prašo sumokėti už teisėjavimą, o iš tiesų tai daroma visuomeniniais pagrindais. Teisėjauji, registruoji. Jei būna koks tarpas, tada dalyvauju, tačiau kai atsiduodi kitam dalykui, laiko nelieta.

Dalyvavote beveik visuose Pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo mėgėjų asociacijos renginiuose. Ar labai keičiasi žmonės, jų elgesys, įpročiai, slidinėjimo inventorių bėgant metams?

Be abejo keičiasi. Sportinis inventorių tobulėja ir gerėja kiekvienais metais, skiriasi kokybės ir kiekybės santykis. Anksčiau, kai visa tik prasidėjo, suvažiuodavo žymiai daugiau žmonių, ir lietuvių buvo kiek kitokia. Dabar ji truputį blėsta. O inventorių, technika, teisėjavimas stipriai žygiuoja į priekį. Anksčiau viską darydavome patys, pavyzdžiui, lygindavome trasas, o dabar tą atlieka technika. Skirtumas tarp pirmųjų žaidynių ir dabar – tarsi diena ir naktis.

Ar šiose žaidynėse atmosfera kitokia nei, pavyzdžiui, Lietuvos čempionate?

Kitokia. Į žaidynes suvažiuoja žmonės iš visų šalių. Lietuvos čempionatuose dalyviai kovoja dėl rezultatų, o žaidynėse nesvarbu ar laimėsi varžybas. Slidininkai susirenka pabūti drauge, pabendrauti.

Ar žaidynėse užsimezgsios draugystės tebesitęsia iki dabar?

Be abejo. Kai užsienio lietuviai ar jų draugai atvyksta į Lietuvą, važiuoja ne į viešbučius, o apsisotėja pas mus. Australijoje man irgi nė karto neteko gyventi viešbutyje. Tai vieni pasikviečia, tai kiti. Taip pat ir Amerikoje, ir Kanadoje. Ryšiai išlieka stiprūs.

Kaip susidomėjote kalnų slidinėjimu?

Aš buvau slidininkė, biatlonininkė. Baigusi aktyviai sportuoti pradėjau dirbti karinės daugiakovės trenere. Fiziniam pasirėngimui važiuodavome į Kaukazą. Ten dirbdami pagalvojome, kodėl gi nepabandžius nusileisti nuo kalno. Kai pramokau slidinėti, išitraukiau į visuomeninę veiklą, kurią tęsiu iki šiol.

Ar slidinėja ir kiti šeimos nariai?

Slidinėja anūkas, dukra, sūnus. O vyras kalnų slidėmis neslidinėja, jis yra buvęs biatlonininkas. Visa mūsų šeima – sportuojanti.

Ar prisimenate savo pirmąjį nusileidimą nuo kalno?

Buvau lengvaatletė. Trūko slidininkų, tad mane pakvietė startuoti į Ignaliną. Pirmą kartą, nemo-kėdama čiuožti, trasą prabėgau. Žinoma, buvau

1. IŽANGA

2. ISTORIJA

3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

viena iš paskutiniųjų, tačiau pradėjau galvoti, ne-
jau negalėčiau pasitreniravusi varžovų įveikti – juk
bėgdama ne paskutinė buvau. Po metų atvažiauvau
ir nugalėjau.

**Kodėl, Jūsų nuomone, lietuvius traukia kal-
nai?**

Sakoma, kad už kalnus geriau tik kalnai. Vie-
ną kartą pabandęs nebegali sustoti. Tai kaip liga.
Man gali nebūti šiltųjų kraštų, bet be slidinėjimo
neištverčiau.

Tai saulėtų paplūdimių visiškai atsisakote?

Ne, žinoma, keliauju ir ten kiekvienais metais.
Tačiau nejačiu tokio malonumo kaip žiemą. Tai
du skirtingi dalykai. Vasarą – poilsis neaktyvus,
kažkokios ekskursijos. Man gulėti nesinori, geriau
pasportuoti.

**Ar moteris, būdama ant kalno, sulaukia daug
dėmesio?**

Žinoma. Jeigu dar ir apranga nebloga, ir slidi-
nėja gerai, į moterį visada atkreipia dėmesį. Žmo-
nės kalnuose labai bendraujantys. Jeigu kas nors
pagriūva – nepravažiuos nė vienas, tuoj visi prile-
kia ir klausia, kas atsitiko, siūlo pagalbą.

**Ar kalnuose užsimezgosios pažintys yra pa-
dėjusios darbe, gyvenime?**

Kartais praverčia. Pavyzdžiui, pažintys su me-
dikais – jeigu kokia trauma, gali kreiptis. Tačiau
specialiai tokių pažinčių neieškau. Draugystė turi
užsimegzti natūraliai. Bendrauji juk ne tam, kad
turėtum naudingų pažinčių.

**Ar kalnų slidinėjimas ką nors pakeitė Jūsų
gyvenime?**

Be abejo. Nuolat reikia palaikyti savo sportinę
formą. Ruošdamasi į kalnus, visą laiką sportuoju.
Sportuodamas užsigrūdini, įgauni ištvermės, jėgos.

Kalnų slidinėjimo varžybos Lietuvoje neapsieina be sekretoriato darbuotojų S. Veličko ir R. Augūnienės

5.2. Dalyviai

Pasaulio lietuvių sporto žaidynėse ne rezultatai svarbiausia. Tai pripažino beveik visi mūsų kalbinti žaidynių dalyviai. Bendrauti, susipažinti su žmonėmis iš tolimiausių pasaulio kampelių, kalbančių lietuviškai – laisvai, su akcentu ar mokačiais vos kelis žodžius – tai yra šio renginio esmė. Bet kai starto teisėjas ištaria „Pirmyn“, ir pasileidi tarp vėliavėlių šlaitu žemyn, pajunti – tai Žaidynės. Tiems, kuriems kalnų slidinėjimas sportas, varžosi su sekundėmis ir konkurentais, po finišo vėl tampančiais geriausiais draugais, o tiems, kuriems kalnų slidinėjimas – tik laisvalaikio pomėgis, pagrindinis tikslas – įveikti save, savo baimę atsidūrus stačiame šlaite, įveikti tuos klastingus pagaliukus, taip klaidinančius leidžiantis finišo link. O po to jau visi tampa lygūs. Nes visi jie įveikė tą pačią trasą. Kai kurie ir neįveikė – griuvo, praleido vartus, bet nors pabandė. Visi jie – žaidynių dalyviai. Visi – lietuviai. Iš Lietuvos, JAV, Kanados, Australijos, Vokietijos, Norvegijos, Airijos, Prancūzijos, Rusijos.

Todėl ir pašnekovus knygai rinkomės ne tik pagal rezultatus. Čia supažindinsime ir su čempionais, ir su tais, kurie, nors ir neturi medalių, bet jų pėdsakas žaidynių istorijoje ne mažiau gilus nei greičiausių slidininkų. Kalbėjomės ir su tais, kurių gyvenimo vingiai tokie pat staigūs ir gniaužiantys kvapą, kaip ir kalnų slidinėjimo trasos.

IŠEIVIJA

Algis Šėkas (g. 1933 m.). JAV

Klajonės. Gimiau 1933 m. Giedraičiuose, Molėtų rajone. Mano tėvelis – pirmos laidos karininkas, tad vėliau išėjo į karą, kovojo su lenkais. Vėliau tapo Giedraičių bei Širvintų pasienio viršininku. Kai sovietai grąžino Vilnių Lietuvai, tėvelis dirbo Pabradės, Švenčionių padalinio rajono viršininku. Pabradėje gyvenome tol, kol įžygiavo sovietai ir panaikino sieną. Keista, kad sovietų laikais tėvelį iš ten paskyrė 5-os nuovados viršininku Vilniuje. Vėliau jis pradėjo dirbti lenkų administratoriumi. Mus apgyvendino dvare netoli Pabradės. Galiausiai atsidūrėme Ukmergėje, kur sulaukėme karo ir vokiečių pasirodymo. O kai sovietai pradėjo plūsti atgal į Lietuvą, nusprendėme trauktis į Vakarus. Jokių būdu negalvojome, kad kelionė bus tik į vieną pusę, manėme, kad viskas laikina. Pirmiausia atsidūrėme Vokietijoje, po to – Australijoje, kur praleidau nemažai metų, dalyvavau sportinėje veikloje ir, svarbiausia, susiradau gyvenimo draugę –

bendraamžę Ireną Zableckytę. Su ja persikėlėme į JAV, iš pradžių į Klyvlendą, vėliau įsikūrėme Los Andžele. Šio miesto lietuvių sporto organizatoriumi buvau apie 15 metų.

Buvau kalnų slidinėjimo entuziastas, tad 1961 m. suorganizavau slidinėjimo varžybas, vėliau rengdavau išvykas jaunimui. Nors esu žemo ūgio, žaidžiau ir krepšinį. Sportas man yra daugiau nei svarbus, esu jam atidavęs labai daug laiko. Organizuodavau sporto išvykas į Australiją, į Lietuvą. Reikėdavo surinkti pajamų, nes jokia organizacija jų mums neduodavo. Viskas iš savo kišenės ir iš pajamų, kurias surinkdavome iš įvairių pasilinksminimų.

Darbas. Pats dirbau geologijos srityje – žemės atsparumo apskaičiavimai ir pan. Darbas nebuvo toks sunkus, kad negalėčiau skirti daug laiko sporto organizavimui. Bet kai rengėmės 2001 m. Pasaulio lietuvių žaidynėms, „nusiėmiau“ nuo darbo dviem mėnesiams. Beje, tada buvau sugrįžęs į darbą iš pensijos, nes pirmą kartą pasitraukiau 1992 m., bet tuo metu Los Andžele buvo didelis žemės drebėjimas, kurio metu nukentėjo labai daug dangoraižių. Bendrovė, kurioje buvau dirbęs daug metų, paskambino ir paklausė, ką aš veikiu. Atsakiau, kad slidinėju, žaidžiu tenisą ir golfą. Jie paprašė manęs padėti. Galvojau, pabūsiu kokius pora metų, bet išdirbau 10 metų. Galutinai į pensiją išėjau 2004 m. Algis Juodikis pasakė, kad reikia slidinėjimo instruktorių. Aš mokėjau slidinėti, bet nemokėjau mokyti. Vis dėlto kartu su Juodikiu nuėjome į instruktorių kursus, padavėme pareiški-

mus ir pradėjau mokytis mokytis. Šeimoje tuo metu buvo penki vaikai ir aš visus juos išmokiau slidinėti ir žaisti tenisą. Ne vienerius metus dvi dienas per savaitę dirbau Kolorado sniegynuose. Teko net ir Šarūną Marčiulionį mokytis slidinėti, bet jis greitai kapituliavo dėl kelio problemų. Labai daug Los Andželo jaunimo įkvėpiau tuo sportu veždamas juos į kalnynus. Visuomet, kai pradėdau mokytis pirmą kartą slidinėjančius, sakau, kad jie pasirinko geriausią sportą. Gali vaikščioti – gali slidinėti. Kėdės užkelia ant kalno, o žemės trauka nuleidžia, o paskui darai judesius pagal pageidavimą, į kurią pusę nori važiuoti.

Slidinėjimas. Slidinėti nuo kalnų pradėjau dar būdamas Vokietijoje, kai gyvenome stovyklose. Amerikos krikščioniškojo jaunimo organizacija surengė mums dviejų savaitių kalnų slidinėjimo stovyklą Bavarijos Alpėse. Mus apgyvendino Fišeno miestelyje, labai spartietiška, bet mes buvome pripratę prie tokių gyvenimo sąlygų. Kiekvieną rytą atsikėlę turėdavome iškirsti kibire ledą, kad apsipraustume. Užsikloti palėpėje ant šieno visi turėjome vieną užtiesalą.

Sugrįžimas. Labai norėjau dalyvauti žaidynėse Kaukaze, bet, kaip ŠALFASS atstovas, buvau atsakingas už kitų sporto šakų varžybas Kaune, Šiauliuose, Panevėžyje. Kaune žaidžiau tenisą. Į Kaukazą išsiunčiau du savo atstovus – Raimondą Dičių ir Algį Juodikį. Grįžę iš Kaukazo jie apsistojo pas Dailių Mišeikį, o paskui visi kartu grįžome atgal į Ameriką.

Organizatorius. Po 1997 m. Pasaulio lietuvių žaidynių Australijoje sulaukiau prašymo rengti žaidynes JAV. Susisiečiau su Mamuto kalnuose esančio kurorto atstovais. Papasakojau, ką mes planuojame, ir paklausiau, kuo jie mums gali padėti. Atsakė, kad gali mielai priimti iki 300 žmonių.

Man daug padėjo R. Dičius, kuris visus pažinojo. Bendražygiai, kurie padėjo dirbti, buvo Rimas Tumas su savo žmona Rita, Dičiaus seserimi, Darius Raulinaitis ir Izabelė Sagatauskaitė, kuri tarpininkavo tarp naujosios išeivijos kartos ir senbuvų. Didelio vietinių dėmesio mūsų žaidynės nesulaukė, nes Mamuto kalnuose vyksta labai daug pasaulinio masto varžybų. Bet lietuviai buvo paminti vietos žiniasklaidoje.

Angonita Wallis (g.???? m.), Australija

Klajonės. Kai baigėsi karas, mūsų šeima pasitraukė iš Lietuvos. Aš dar buvau mažytė. Karo baigties sulaukėme Vokietijoje, vėliau išvažiavome į Australiją. Čia atkeliavome 1949 m., kai man buvo beveik 10 metų.

Vokietijoje dvejus metus lankiau lietuvių mokyklėlę, namuose kalbėdavome lietuviškai, o paskui, kai įstojau į universitetą Sidnėjuje, įsitraukiau į lietuvių bendruomenės darbą ir stengiausi išlaikyti lietuviybę. Keista, kai atsidarė durys, rusai – išvaryti, o kiekvienas norintis iš Australijos gali važiuoti į Lietuvą, lietuviybės išlaikymas ir bendruomenė pradėjo nykti. Dingo tikslas kovoti. Ir dabar mūsų bendruomenė sumažėjo, paseno, o vaikai suaustralėjo.

Mano vaikai nekalba lietuviškai. Vyras buvo anglas ir nenorėjo, kad vaikai kalbėtų bet kokia kalba, kurios jis nesupranta. O pats mokytis mano kalbos nenorėjo. Vaikai šiek tiek pramoko lietuviškai. Sūnus labai gerai žaidžia krepšinį, pirmose žaidynėse buvo atvažiavęs į Lietuvą, atstovavo Australijos lietuviams. Dukra bendraudama su skautais taip pat šiek tiek pramoko, tačiau kalbėti laisvai – ne. Tiesa, jie save laiko pusiau lietuviais. Ypač sūnus, žaidžiantis tarp australų. Visi žinojo, kad jis lietuvis krepšininkas (juokiasi). Aš pati dalyvavau ne tik kalnų slidinėjimo pasaulio lietuvių žaidynėse. Žaidžiau ir stalo tenisą.

Kaukazas. Mano pirmos pažintys su Lietuvos lietuviais mezgėsi Kaukaze per pasaulio žaidynes. Keliauti ten nebuvo baisu. Tik grįžę į Lietuvą pajutome tą grėsmingą atmosferą, matėme skraidančius sovietų lėktuvus, po to nutiko Medininkų tragedija. Tėvai jaunimo iš Australijos neleido važiuoti, sakė, kad nesaugu, kad čia tebėra rusų kariuomenė. Labai daug kas neatvažiavo ir vėliau gailėjosi.

Žaidynės Kaukaze man įsiminė labiausiai. Didžiausią įspūdį paliko daugybė iš visų pasaulio kampelių suvažiavusių lietuvių ir Lietuvos vėliava, iškelta toli nuo Lietuvos.

Nuvykus į Kaukazą skyrėsi oro sąlygos, kalno viršuje buvo labai sunku kvėpuoti. Tai patyriau pirmą kartą, vos galėjau kvėpuoti, be to, saulė buvo labai kaitri. Moterys buvome išpėtos vienos niekur neiti, nes tai pavojinga, kaukazičiai gali mus pagrobti. Ypač nesaugu, sakė, man, nes esu blondinė ir daug šypsausi.

Puikūs buvo mūsų vakarėliai. O paskutinį vakarą į vieną kambarį susirinko gal 46 žmonės. Tada gėrėme vyną „Izabela“. Jo parsivežėme ir į Lietuvą. Ir čia išgėrėme. Žinote... Ten kalnuose taip skanu buvo, o Lietuvoje... Pradėjome galvoti, kokia ta „Izabela“ bjauri (juokiasi). Niekada nepamiršiu dainos „Tą naktį, tą naktį“. Įspūdžiai iš Kaukazo tikrai fantastiški. Iki šiol prisimenu ne tik vakarėlius iki ryto ir bendravimą. Nes bendravimas pasaulio lietuvių žaidynėse ir yra svarbiausia. Žinoma, kad bendravimas. Rezultatai, aišku, svarbūs, tačiau pastebėjau, kad jie daug labiau rūpi jaunimui. Varžybos įvyksta ir pasibaigia, o bendravimas, ryšiai pasilieka visam gyvenimui.

1. ĮŽANGA

2. ISTORIJA

3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

Vienas didžiausių A. Wallis pomėgių – lėlių kūrimas

Ryšiai. Toje kelionėje susidraugavau ir iki šiol bendrauju su Pauliumi Augūnu, Algimantu Kepeženu, Stasele Veličko, Tauru Milašiumi, puikiai prisimenu šviesaus atminimo Alį Vydūną, Dailių Mišeikį. Po žaidynių Kaukaze su jais susitikome Kanadoje, organizavome žaidynes Australijoje. 2013 m. su kai kuriais jų vėl susitikome Australijoje. Pati jau nedalyvavau varžybose.

Pamenu, buvo juokingas nesusipratimas. Prieš 1997 m. žaidynes A. Kepeženas man prieš pat kelionę parašė, „Studentų 38“. Pamaniau, kad atvažiuoja 38 studentai, o mes neturėjome tiek vietų, nebuvome pasiruošę tokiam skaičiui žmonių. Papriekaištavome Algiiui, o paaiškėjo, kad tai jo adresas – Studentų g. 38.

Slidinėjimas. Ant kalnų slidžių atsistojau gana vėlai. Mokiausi, lankiau universitetą, tad nebuvo kada. Tik baigusi mokslą pradėjau slidinėti. Susidarė grupė, su kuria pradėjome važinėti į kalnus. Vėliau Viktorijos kalnuose įsikūrė lietuvių bendruomenė, prasidėjo varžybų organizavimas, slidinėjimas savaitgaliais. Slidinėjo ir mano sūnus ir dukra.

Druskininkai. „Snow Arenoje“ neslidinėjau, bet buvau. Įspūdis fantastiškas. Mažytė Lietuvėlė pastatė tokią bazę. Australijoje mes neturime nieko panašaus.

Lėlės. Turiu ir daugiau pomėgių. Vienas jų – lėlių gamyba. Laimėjau daug premijų su savo lėlėmis. Esu gydytoja. Dabar, žinoma, jau nebedirbu, tačiau rankos ištreniruotos nuo tokio smulkaus darbo. Sako draugė: „Žiūrėk, kokią lėlę padariau.“ „O, ir aš noriu“, – buvo mano atsakymas. O kai pradedi, negali sustoti. Namuose turiu savo studiją, mokinių, dalyvauju įvairiuose konkursuose, pardavinėju internetu.

Edvardas Mickus (g. ??? m.), JAV

Įspūdis. Pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo žaidynės labiausiai įsiminė tuo, jog jos pritraukia labai daug lietuvių, kurie ir smagiai bendrauja, ir slidinėja. Aš esu Amerikos lietuvis ir šiose žaidynėse supratau, kad lietuviai iš Lietuvos irgi labai labai gerai slidinėja, nors neturi jokių kalnų.

Man svarbu dalyvauti varžybose ir mėginti laimėti, tačiau žinau, kad tarp visų lietuvių pirmos vietos nelaimėsiu, nors slidinėju gerai, Amerikoje iškovoju prizų. Taip pat žaidynėse labai svarbus bendravimas. Žinote, gali dalyvauti puikiose varžybose, bet jeigu nepatinka ten esantys žmonės – kam važiuoti? Man susigyventi, pabendrauti yra labai svarbu.

Buvau žaidynėse Mamuto kalnuose, Prancūzijoje ir Italijoje. Ten praleistas laikas – labai sma-

gus, daug dalyvių, susitikau su pažįstamais, taip pat susiradau naujų draugų. Varžybos geros ir kiekvienais metais nustembu, kad lietuviai žino, kaip slidinėti. Ypač Linas Vaitkus. Pažįstu Liną, jis gyvena Kolorade, aš – Kalifornijoje, tačiau mes susitinkame ir kartais kartu slidinėjame. Tiesa, dabar kelerius metus nesu jo matęs.

Aš padedu organizuoti ŠALFASS slidinėjimo keliones Amerikoje ir kelis kartus esame nukeliavę į Europą. Los Andžele draugaujame ir su naujai atvykusiais lietuviais. Dažniausiai susipažįstame Los Andželo parapijoje, slidinėjimo kelionėse, per pažįstamus, draugus. Mano širdies draugė yra Lietuvos lietuvė. Ji Amerikoje gyvena jau daug metų.

Slidinėjimas. Slidinėti pradėjau būdamas gimnazijoje. Man patinka slidinėti, patinka statūs kalnai. Gimnazijoje važiuodavau slidinėti su draugais, nes norėdavau „pabėgti“ nuo tėvelių. Taip viskas ir prasidėjo. Slidinėjimas patiko nuo pirmos dienos – tai sportas, gamta ir bendravimas su draugais. Mano tėvai to nedaro. Draugė slidinėja, netgi galima sakyti, jog kalnai mus suvedė. Vaikų neturiu, o jei turėsiu, tikrai skatinsiu juos aktyviai leisti laiką kalnuose.

Darbas. Esu ŠALFASS vicepirmininkas, bet tai – visuomeninė veikla. O mano pagrindinė veikla susijusi su nekilnojamojo turto. Bet stengiuosi rasti laiko visiems svarbiausiems dalykams. Pirmasis iš jų, aišku, yra slidinėjimas. Reikia daug dėmesio skirti ne tik darbui, bet ir gyvenimo džiaugsmui. Man jis susideda iš slidinėjimo ir nardymo.

Šaknys. Mano tėvas gimė Kaune, mama – Šiauliuose, bet karo metu jie emigravo į Ameriką. Iš pradžių į Vokietiją, iš Vokietijos – į Ameriką. Aš esu Lietuvos pilietis, turiu lietuvišką pasą, čia gyvena daug mano giminių, daugiausiai – Vilniuje.

Amerikoje visą laiką laikomės lietuviškų tradicijų. Kol buvau jaunas, man tai nepatiko, nesupratau, koks tai reikalas atsiminti, puoselėti tą tautybę, bet dabar esu labai dėkingas ir laimingas, jog mama išmokino kalbėti lietuviškai, vedė į lietu-

višką mokyklą. Dabar visada lietuviškai kalbu su drauge, mama – ji angliškai su manimi nekalbėtų.

Gailė Oslapas (g. 1961 m.), JAV.

Pradžia. Slidinėti pradėjau 1972 m., kai man buvo 11 metų. Laikraštis „Chicago Tribune“ pasiūlė nemokamas pamokas kalnuose netoli Čikagos. Mama gavo užtektinai talonų visiems keturiems savo vaikams, tad galėjome lankyti šias nemokamas pamokas. Dievinau greitį ir šuoliukus per trampliną. Turėjau neatsilikti nuo savo trijų brolių. Vidurinėje mokykloje bei koledže slidinėjau su mokyklos komanda vien dėl malonumo.

Dalyvauti varžybose pradėjau kartu su Pasaulio lietuvių medikų asociacija būdama 21 metų. Jie buvo susiję su ŠALFASS. Slidinėjo ir mano tėtis, tačiau žaisdamas krepšinį patyrė traumą. Mama slidinėti pradėjo 1972 m. kartu su mumis – vaikais.

Šaknys. Mano tėtis ir mama su savo tėvais atvyko į Ameriką Antrojo pasaulio karo metais. Mano mama buvo iš Panevėžio, jos dėdė – generolas Povilas Plechavičius, o mano tėtis gimęs Kaune.

Nei aš, nei mano broliai nėra sukūrę šeimos su lietuviais. Tačiau paprastai mes švenčiame Kūčias, Velykas. Dalyvauju lietuvių susibūrimuose kelis kartus per metus. Mano geriausi draugai yra Amerikos lietuviai.

Darbas. 1980-ųjų pabaigoje tapau Pasaulio lietuvių moedikų asociacijos slidinėjimo kelionių agente. Tuomet pradėjau grupes vežioti į Europą. Kuomet lietuvių slidininkai atvyko į Mamuto kalnus Kalifornijoje, varžybos tapo žymiai rimtesnės. Mes – mano JAV lietuvių grupė - nuvykome į žai-

dynes Prancūzijoje. Tada daugiau žmonių ant kalno kalbėjo lietuviškai, o ne prancūziškai.

Šį darbą pasirinkau, kadangi kelionės yra brangios, o šitaip galiu keliauti nemokamai. Kodėl tai darau? Ne dėl pinigų, o dėl to, kad mėgstu slidinėti!

Jennifer Virškus (g.???? m.), JAV

Šeima. Mano šaknys Lietuvoje – iš tėčio pusės. Jis, Vytautas Virškus, gimė 1947 metais Vokietijoje. Mano močiutė gimė Šiauliuose, senelis – Vilkaviškyje.

J. Virškus (viduryje) su buvusiais savo auklėtiniais olimpiečiais R. Zavecku ir I. Januškevičiute Sočyje

Šeimoje puoselėjame lietuviškas tradicijas. Gal ir ne visuomet pasiseka dalyvauti dainų šventėse, bet visada gaminame lietuvišką maistą ir pagal papročius švenčiame Velykas. Maisto gamybos mane išmokė mama. Dabar visa jos šeima – ne lietuviai – taip pat myli šios šalies maistą, ypač šaltibarščius, plokštainį, bulvinius blynus. O mano močiutės Klaros Rugys margučiai eksponuojami muziejuje Kaune.

Mano abu tėvai slidinėja. Tėvas universitete išmokė mano mamą, o ji – visus kitus mūsų šeimoje: pusseseres, pusbrolius, dėdes, tetas, visus mano ir brolių draugus. Tėtis slidinėti pradėjo būdamas kažkur dvylikos metų, mama slidinėti pradėjo aštuoniolikos. Tėvai įskiepijo meilę šiai sporto šakai.

Slidinėjimas. Kuomet buvau dvidešimties mėnesių tėvai pasiėmė mane į Park Sitį, Jutos valstijoje. O užaugau aš slidinėdama Mičigane. Šalia Charlevoix ežero turime kotedžą, nuo kurio iki kalnų nusigauni per 15 minučių. Slidinėjau vidurinėje mokykloje Mičigane. Turėjome komandą, trenerius. Taip pat priklausiau slidinėjimo klubui, panašiam kaip „Kalnų ereliai“, kuris vadinosi „Bay Race Academy“. Būtent ten dirbo treneriai, kurie mane iš išugdė.

Aukščiausias lygis, kuriame čiuožiau, buvo „Nor-Am“ varžybos. Tai tas pats kaip Europos taurė, tik Šiaurės Amerikoje. Vienu žingsneliu žemiau pasaulio taurės. Kelis kartus buvau Lietuvos

čempione. Nepamenu, kiek kartų, tačiau man nepakankamai (juokiasi – *aut. past.*). Tikrai ne visada būdavau pirma.

Buvau ir kandidatė į Lietuvos olimpinę rinktinę. Tuomet buvau dvidešimties. Grįžau iš Lietuvos ir nuvykau į slidinėjo klubą „Ski Club Vail“ (čia susipažinau bei treniravausi su Lindsey Vonn, kuri būdama tik 13 metų jau buvo labai greitai!). Tačiau nepavyko patekti į olimpinės žaidynės.

Lietuvybė. Kuomet buvau maža, beveik niekada nedalyvaudavau JAV lietuvių susibūrimuose. Buvome nuvykę į kelis susitikimus Detroite, dalyvavau 2001 m. Pasaulio lietuvių žaidynėse Mamuto kalnuose – ten nuvykome kartu su broliu.

Įsimintiniausios buvo 2004 m. žaidynės Prancūzijoje. Ten nuvykome su šeima. Aš nesijaučiau esanti Amerikos lietuvė, visuose tuose tarptautiniuose vakarėliuose būdavau su Lietuvos lietuviais. Lietuvoje buvau išmokusi lietuvių kalbos. Europa man visada buvo arčiau širdies, artimai bendravau su Pauliumi Augūnu, Miroslovu Urbonavičiumi, Mindaugu Švabu, Audriumi Santacku, Egle Pumpuptyte, Monika Lajūte, Diana Žymančiene... Tiesa, labai artimi man ir Amerikos lietuviai, puikiai sutariame su Jonu Prunskiu, Edu Mickumi.

Labai artimas mano draugas yra Linas Vaitkus. Mes susipažinome Kolorado universitete. Jis buvo labai gabus kalnų slidininkas. Ne toks, kaip Bode Milleris, tačiau iki šiol jo rezultatai geriausi tarp visų lietuvių.

Lietuva. Pirmą kartą Lietuvoje apsilankiau 1997 m., kuomet man buvo 20. Kai tik gavau pilietybę iš karto atvykau į Lietuvą ir Vilniaus universitete mokiausi lietuvių kalbos. Čia praleidau apie mėnesį. Vėliau grįžau, nes visada žinojau, kad noriu kraustytis į Lietuvą po universiteto baigimo. Tačiau maniau, kad liksiu šešiams mėnesiams, galbūt dvejiems metams... Likau penkiems su puse! Atvykau čia tikrai ne dėl slidinėjimo, tačiau vieninteliai žmonės, kuriuos pažinojau, buvo slidininkai. Netgi oro uoste mane pasitiko Paulius Augūna žmona Rasa ir sūnumi Andriumi. Taigi atvykau, gavau fotoredaktorės darbą žurnaluose „Cosmopolitan“ ir „FHM“, ir tuomet pradėjau slidinėti.

Ereliai. 2004 m. pavasarį, balandžio mėnesį, išvykome į Ignaliną papramogauti. Vyko vakarėlis, kuriame dalyvavo apie 30 žmonių. Ir „seni vaikinai“ Paulius, Miroslavas, Mindaugas... skundėsi tuo, kad Lietuvoje nėra slidinėjimo trenerių vaikams. Aš tariau: „Vaikinai! Jums po 40 metų. Jūs nebesate slidininkai. Aš ir jūs – mes – esame treneriai!“ Paprašiau Pauliaus padėti man rasti vaikų, kad galėtume juos kartu treniruoti. Kai 2005 m. sausį, kuomet išvykome į Krans Montaną, turėjome jau keturis vaikus – Dominyką Juknelevičių, Moniką Augūnaitę (Pauliaus dukrą), Domą Au-

gustaitį ir Eglę Augustaitę.

Kai grįžome į Lietuvą, rengdavom treniruotes ketetą kartų per savaitę Liepkaulyje. Kiekvieną kartą, kuomet būdavome ant kalno, kiti tėvai klausdavo, ar jų vaikas gali taip pat prisijungti prie šios grupės. Taigi, metų pabaigoje jau buvo 11 vaikų. Kartu su Miroslovu Urbonavičiumi ir jaunųjų slidininkų tėvų pagalba įkūrėme VŠĮ „Kalnų Erelių“ klubas. Kitą žiemą Miroslavas ir aš turėjome 30 vaikų! Gaila, kad po kelerių metų teko išsiskirstyti – tai buvo puikus klubas, o tuos vaikus drąsiai galiu vadinti savo vaikais.

Beje, aš nesu savamokslė trenerė. Būdama 19 metų Keistoune, Kolorade, kuomet dar slidinėjau, pradėjau dirbti slidinėjimo instrukto-re. Mokiau visuose Kolorado valstijos kurortuose. Turėjau PSIA II (profesionalaus slidinėjimo instruktoriaus Amerikoje) laipsnį. Neturiu oficialios trenerio licenzijos, tačiau manau, kad mano patirtis šioje sporto šakoje atperka diplomo trūkumą.

Pomėgis. Dažnai buriuoju. Dauguma slidininkų yra buriuotojai, o dauguma buriuotojų yra slidininkai. Aš užaugau su burlaiviu, tėtis jį nupirko, kai buvau penkerių.

Jonas Prunskis (g. ??? m.), JAV

Šaknys. Mano tėvai gimė Lietuvoje ir pasitraukė į Ameriką Antrojo pasaulio karo metu, artėjant sovietams. Mano tėvas kilęs iš Daugailių – miestelio, esančio netoli Zarasų, mama gyveno Švenčionyse. Paskutinioji gyvenamoji vieta prieš jai išva-

žiuojant – Vilnius. Aš esu gimęs Čikagoje. Žmona – ne lietuvė, tačiau ji pritaria, kad vaikai turi mokėti skaityti bei rašyti lietuviškai. Jie tą puikiau siai ir daro. Puoselėjame daug lietuviškų tradicijų – dainuojame, šokame. Neapsieiname ir be lietuviškų patiekalų.

Slidinėjimas. Slidinėti pradėjau kartu su šeima būdamas aštuonerių, o lenktyniauti – šešiolikos metų. Atstovavau Čikagos universiteto, kuria me studijavau, komandai.

Slidinėja visa mano šeima. Sūnus Vytautas slidinėti pradėjo būdamas 22 mėnesių, dukra Kristina – dvejų metų. Sūnus, kuomet jam buvo, berods, vienuolika metų, tapo Amerikos čempionu didžiajame slalome. O dukros aukščiausias rezultatas – 8-oji vieta tarp JAV mergaičių. Be to, abu mano vaikai 2009 m. pasaulio lietuvių žaidynėse tapo absoliučiais čempionais ir buvo pripažinti Lietuvos tūkstantmečio kalnų slidininkais. Žmona – mėgėja slidinėti, tačiau ne lenktyniauti. Ji slidinėjo jau prieš mūsų pažintį.

Žaidynės. Pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo žaidynės – puikus lietuviybės puoselėjimo židinys. Rezultatai ten – ne svarbiausias dalykas. Svarbiausias – bendravimas. Ir ant kalno, ir po varžybų. Nė vienas mūsų iš to sporto negyvename. Lenktyniauti yra labai malonu, tačiau iš to duonos nevalgo me – pasportuojame, užmezgame ryšius. Šie dalykai svarbesni. Pirmąkart pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo žaidynėse dalyvavau 2001 m. Mamuto kalnuose. Ir nuo to laiko nepraleidau nė vienų, tik 2013 m. nebuvau Australijoje.

Per žaidynes artimiausiai susidraugavau su Algimantu Kepežėnu, Pauliumi Augūnu ir dabar jau amžiną atilsį, Dailiumi Mišeikiu. Visi jie – iš Lietuvos. O iš JAV pusės bendrauju su visais, kadangi esu ŠALFASS slidinėjimo sąjungos pirmininkas. Į šias pareigas mane išrinko maždaug prieš 10 metų. Prieš mane vadovavo Algis Šėkas. Dabar jis – mažiau aktyvesnis, tad paprašė manęs. Aš sutikau ir nuo tuo laiko ruošiu varžybas, visą laiką bendradarbiauju su žmonėmis iš Lietuvos.

Lietuva. Pirmą kartą Lietuvoje apsilankiau 1969 m., kuomet man buvo dvylika. Važiavau su mama, ji pirmą sykį grįžo po karo ir kartu pasiėmė mane. Dabar važiuoju į Lietuvą du kartus per metus, bet ne dėl darbo. Važinėju čia, kadangi buvau išrinktas atstovauti JAV lietuvių bendruomenei Lietuvos Respublikos Seime. Be to, esu Lietuvos garbės konsulas Kolorade.

Darbas. Esu gydytojas. Mano sritis Lietuvoje mažai žinoma – intervencinio skausmo gydymas. Tai daugiausiai surišta su nugarkaulio ir stuburo problemomis.

Linas Vaitkus (g. 1978 m.), JAV

Slidinėjimas. Slidinėti pradėjau 1978 m. gruodį, kuomet man buvo penkeri metukai. Su šeima persikraustėme į Koloradą, Steamboat Springs. Pirmųjų žingsnių mane išmokė tėtis, didelis kalnų slidinėjimo mėgėjas. O mano mama neslidinėja. Jau greitai, 1980 m., aš pradėjau treniruotis su vietine slidinėjimo komanda. Augant didėjo ir treniruočių intensyvumas – iš vietinės komandos manęs treniruoti ėmėsi JAV rinktinė. Pradėjau dalyvauti varžybose, vasaros slidinėjimo stovyklose. Nuo 16 metų dirbau, treniravausi profesionaliai. Būdamas 18 metų tapau geriausiu savo amžiaus slidininku slalome ir slalome milžine visoje Amerikoje. Taigi, treniravausi su JAV rinktine, tačiau koledže savo slidinėjimo licenciją pakeičiau į lietuvišką.

Būdamas 24 metų Lietuvos garbę gyniau Nagano olimpinėse žaidynėse, kur užėmiau 25-ąją vietą greitajame nusileidime. Atstovavau Lietuvai pasaulio taurės varžybose.

Kalnų slidinėjimas pakeitė visą mano gyvenimą – žmones, kuriuos sutikau, galimybes, kurias gavau, išsilavinimą, darbą. Slidinėjimas padarė didžiulę įtaką mano gyvenimui. Tikiuosi, mano dukra taip pat mylės šią sporto šaką ir galbūt reprezentuos Lietuvą. Planuoju apsilankyti Lietuvoje kuomet dukra šiek tiek užaugs ir galės taip toli keliauti.

Šaknys. Abu mano seneliai – lietuviai. Mamos pusė – iš Kauno, tėvo – iš Palangos. Antrojo pasaulinio karo pradžioje jie išvyko iš Lietuvos. Mano senelis buvo išsiųstas į Sibirą. Vėliau su Vokietijos kariais jis išvyko į Vokietiją ir ten gyveno. O 1950 m. ar kiek vėliau iškeliavo į JAV, Čikagą.

Deja, lietuviškų tradicijų puoselėju nedaug, taip pat nekalbu lietuviškai. Kuomet pradėjau lankyti mokyklą, kalbėjau beveik tik lietuviškai – mano anglų kalba buvo labai prasta. Tačiau mokykloje teko staigiai persiorientuoti, anglų žinios vis gerėjo, o lietuvių kalbą užmiršau. Atvažiavęs į Vilnių kelis mėnesius bandžiau geriau ją pramokti. Tai tikrai padėjo, tačiau čia, kur gyvenu, lietuviškai niekas nekalba, taigi aš greitai vėl viską pamiršau.

Lietuva. Pirmą kartą Lietuvoje apsilankiau 1995 m. Buvau pradėjęs keisti savo slidinėjimo licenciją iš amerikietiškos į lietuvišką. Vilniuje susitikau su olimpinio komiteto nariais ir kitais svarbiais žmonėmis. Lietuvoje gyvenau kelis mėnesius, lankiau universitetą. Olimpinis komitetas tikrai norėjo, kad kalbėčiau lietuviškai, jeigu jau ketinu reprezentuoti Lietuvą olimpinėse žaidynėse. Tačiau, manau, norėdamas kalbėti lietuviškai turėjau gyventi čia ilgesnį laiko tarpą – bent metus, o ne kelis mėnesius.

Iš viso Lietuvoje per tą laikotarpį nuo 1995 m. iki 2002 m. buvau šešis ar septynis kartus. Dažniausiai kelionės dėl atstovavimo Lietuvai pasaulio taurėje, rėmėjų ieškojimo.

Visą laiką, kuomet buvau Lietuvoje, aš tuo tikrai mėgavausi. Buvo įdomu pamatyti kultūrą, tradicijas, kadangi to Amerikoje neturime. Kultūra Amerikoje labiau remiasi tuo, kas vyksta šiandien, nėra daug istorijos. O Lietuva ją turi. Amerikoje tiek daug skirtingų kultūrų... Kai atvyksti į Lietuvą, čia sutinki tik lietuvius, o Amerikoje – visų tautų atstovai. Tai – didelis skirtumas.

Veikla. Turiu statybos bendrovę, su žmona auginame dukrą. Esu arba užsiėmęs darbais, arba laiką leidžiu su šeima. Turiu keletą gerų draugų, kurie gyvena Vilniuje. Deja, esu užsiėmęs tūkstančiais darbų ir ne visada randu laiko su jais pabendrauti. Jie tikriausiai mano, kad aš pradingau, kad galbūt jau esu miręs (juokiasi – *aut. past.*).

Šeima ir darbas buvo vienos pagrindinių priežasčių, dėl kurių nutraukiau sportininko karjerą. Kalnų slidinėjimas – labai brangi sporto šaka. Iš JAV rėmimo negavau, kadangi reprezentavau Lietuvą, o Lietuva pinigų neturėjo. Visos išlaidos buvo ant mano pečių. Dirbau tam, kad susitaupyčiau pinigų, tačiau konkurencija pasaulio taurės varžybose buvo labai didelė, ir be paramos situacija tapo per sunki.

Paskutinės rimtos varžybos mano profesinalioje karjeroje buvo olimpinės žaidynės. Nes tai bu-

vo mano karjeros tikslas. Tačiau po to dar daug metų dirbau treneriu, mokiau jaunuosius slidininkus.

Treniruoti kitus pradėjau dar būdamas koldže, Kolorado universitete. Gaudavau atlygį ir tai man padėdavo. Dirbti treneriu man labai patiko ir baigęs universitetą šį reikalą tęsiau Steamboat Springs vietiniame klube. Vėliau, gavęs pasiūlymą, išvykau į Kanadą ir keletą metų treneriu dirbau ten.. Trenerio karjerą tęsiau apie 15 metų, tačiau privalėjau pradėti verslą, kad užsidirbčiau daugiau. Tiesa, manau, kuomet būsiu šiek tiek laisvesnis, grįšiu prie treniravimo.

Ir dabar slidinėju dažnai, taip pat slidinėjimo stovyklose to vis dar mokau vietinius. Tačiau taip būna, kai turiu daugiau laisvo laiko. Mėgstu slidinėti savo malonumui ir džiaugiuosi, kad niekur toli nereikia vykti – galiu tą daryti vos išėjęs iš namų.

Žaidynės. Dalyvavau trijose pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo žaidynėse – Kanadoje, Mamuto Kalnuose ir Prancūzijoje. Kiekvienos šios žaidynės suteikė nuostabios patirties, mėgavausi galimybe susitikti su draugais, Lietuvos lietuviais, taip pat man buvo didžiulė garbė laimėti. Tikrai nesijaučiau kažkokia superžvaigždė. Pamenu, kad Lietuvos lietuviai buvo labai šilti ir svetingi. Tai – geriausia dalis ir patirtis. Taip pat kiekvienose žaidynėse susiradau naujų draugų – esu lengvai bendraujantis. O žaidynėse bandymas ir yra svarbiausia. Žinoma, varžybose rezultatai yra svarbūs, bet šios žaidynės suburia visus lietuvius į vieną vietą. Tai, manau, svarbiausias dalykas, padedantis sportui išlikti ateities kartoms. Puikiai pamenu visus uždarymo, atidarymo vakarėlius. Prancūzijoje labai skubėjau į atidarymo ceremoniją norėdamas pamatyti visų veidus. Susitikimas su draugais – įsimintiniausias dalykas

Šeima. Dukra Sofija jau slidinėja kelerius metus O mano žmona Eva vis dar slidinėja ne tiek daug, kiek yra pripratusi. Ji taip pat slidininkė. Su ja susipažinau Kanadoje 2005 m. Eva kilusi iš Čekijos, sutikau ją kalnuose dirbdamas slidinėjimo treneriu.

Pomėgiai. Mano hobiai – kalnų dviračių sportas, žvejyba, šaudymas iš lanko – medžioklė. Tačiau kalnų slidinėjimas visada išliks sportas numeris vienas.

LIETUVA

Alvydas Platūkis (g. ??? m.), Vilnius

Slidinėjimas. Slidinėjau nuo pat vaikystės. Man šis sportas tarsi įgimtas. Pradėjome, žinoma, ne nuo kalnų, o nuo paprastų slidžių. Esu gimęs ir užaugęs

Alytuje ir tuos, kurie tais laikais neslidinėdavo, mes laikėme nesveikais arba manėme, kad jiems neleidžia tėvai. Vaikų ant labai gražių Nemuno krantų buvo minios, tūkstančiai, tačiau pagrindinis slidinėjimas vykdavo nuo geležinkelio pylimo. Jis – labai aukštas. Bent jau toks atrodė mums, vaikams. Po pamokų vos spėdavome užkąsti ar pavalgyti ir iš karto bėgdavome su slidėmis. Tebeslidinėjau ir dabar. Būdavo laikai, kuomet į kalnus važiuodavau tris keturis kartus, o pastaruoju metu – po kartą.

Ne tik pats slidinėjau, bet ir duomiuosi viskuo, kas susiję su juo. Seku pasaulio taurės varžybas, olimpinės žaidynės, kitus svarbiausius įvykius, madas, technikos naujoves.

Žaidynės. Aš dalyvavau praktiškai visose žaidynėse pradedant nuo pirmųjų, vykusių Kaukaze. Nestartavau tik antrose Amerikoje, buvau nuvažiavęs, tačiau dėl sveikatos nerungtyniavau. Ir 2013 m. Australijoje nebuvau. Prisiminimai tikrai labai malonūs, kadangi visose laimėjau aukso, sidabro medalius. Jau nekalbu apie pačią žaidynių aplinką. Ypač sužavėjo pirmosios žaidynės, kurias organizavome mes, lietuviai, ir į kurias suvažiavo Australijos, Amerikos lietuviai. Atmosfera buvo tiesiog fantastiška.

Žaidynėse labai įstrigo būtent bendravimo atmosfera. Man kažkodėl labai įsiminė tos pirmosios žaidynės. Skridome su amerikiečiais, australais, pokalbiai vyko ir autobuse iš oro uosto į kalnus ir atgal. Išėviamis atrodė, kad mums toli iki jų. Vėliau jie labai nustebė, kad mes, vis tik, labai gerai slidinėjame, nors esame iš lygumų krašto. Tai toks pirmasis įspūdis dar bevažiuojant. O vėliau įsiminė tie bendri vakarai – matėme, kad jiems Lietuva labai brangi, o mums buvo smagu pasiklausyti, kaip jie ten gyvena.

Žinoma, žaidynėse svarbu ir varžybos. Aišku, jeigu paklausi žmogaus, kuris nieko nelaimėjęs, jam, aišku, svarbesnis dalyvavimas. Bet tie, kurie laimi, be abejonės, labai džiaugiasi pergalėmis. Kiekvienas turi savo varžovus, kuriuos yra labai svarbu įveikti. Čia kaip ir normaliose varžybose, tik jos turi savo ypatingą padažą – atmosferą, aplinką. Taigi, abu dalykai yra labai svarbūs.

Trauka. Turiu savo tokią gana paiką, tačiau vis dėl to, teoriją – lietuviai mėgsta kalnus ir yra geri lakūnai. Yra tokia teorija, kad mes atėjome iš Azijos, iš Himalajų priekalnių, tai, matyt, tie vaizdiniai įsiėdę, jie iškyla iš pasąmonės. Mikalojus Konstantinas Čiurlionis erdves piešė labai aukštai, nors į nei vieną rimtą kalną nebuvo užkopęs. Tai ateina su žmogaus genais ar sapnais. Lietuviai anksčiau į jūrą nelabai plaukiodavo, o į kalnus, į orą mėgo kilti – jie geri lakūnai, slidininkai. Gaila, kad pas mus nėra tų kalnų. Turėtume bent vieną gerą kur nors prie Elektrėnų – viduryje Lietuvos – daug kam Europoje parodytume, ko esame verti.

Sunku pasakyti, kuo sužavi kalnai. Paprasčiausiai užtenka užkopti, pakilti, o perduoti tą jausmą sunku. Paklauskite alpinisto, ko jis lipa į tą kalną. Pagalvojus, ką tu ten rasi, vienas vargas – ir pirštus, kojas nušąla. Tačiau svarbiausia – pat jausmas. Tu nugali, po tavo kojomis atsiveria pasaulis. Galbūt tai ir yra žavesys.

Pomėgiai. Be slidinėjimo savęs neįsivaizduoju. Taip pat neįsivaizduoju, kad aš ne burlentininkas. Vasaros metu aš plaukiuju burlente. Tai du tokie laiko praleidimai, be kurių sunku įsivaizduoti savo gyvenimą. O vaikystėje užsiėmiau visais sportais. Buvau tinklininkas, žaidžiau futbolą, iki šiol mėgstu važinėti dviračiu.

Adomas Janulionis (g. ??? m.), Vilnius

Pradžia. Abu mano tėvai užsiiminėjo alpinizmu. Kažkada į kalnus išsivežė ir mane, tada buvau aštuonerių. Mes išvažiavome, išsinuomojome slides ir rimtai užsikabinome. Tas pats vėliau nutiko ir mano dešimt metų jaunesniam broliui – kai pramynėme takelį, jam kitų šansų nebuvo. Slidinėja ir mano žmona, ir abu sūnūs. Jie pradėjo būdami ketverių ir pasiekė tikrai gerą meistriskumą, tapo Lietuvos čempionais.

Sportas. Dažnai slidinėdavome Karpatuose, taip pat – Kolos pusiasalyje, už speigračio. Su Lietuvos rinktine treniruočių stovykloje esame buvę Tian Šanyje. Ten vasarą ant ledyno gyvenome mėnesį ar pusantro kartu su treneriu Jurijumi Dementjevu, kuris, praktiškai, sportine prasme atgavino Lietuvos kalnų slidinėjimą. Ten irgi romantiška – vidury vasaros ant ledyno, o aplink žydi pievos, teka upeliai.

Teko dalyvauti ir sąjunginėse varžybose. Galbūt rimčiausios – spartakiada Krasnojarske. Mus išvežė treneris J. Dementjevas. Ten pamatėme visas Rusijos kalnų slidinėjimo žvaigždes, tuo metu žibėjusias visame pasaulyje – Aleksandrą Žyrova, Vladimirą Makejevą ir kitus. Mes spartakiadoje matėme, kaip šie rusai važiuoja, ir bandėme juos kartoti. Paskui įstojau į Vilniaus universiteto Medicinos fakultetą ir visi rimti sportai baigėsi.

Žaidynės. Įspūdingiausios žaidynės vyko 1991 m., kuomet mes skridome į Kaukazą. Tai buvo pirmas ir labai įdomus susitikimas su kitur gyvenančiais lietuviais. Be to, Lietuvoje tuo metu keitėsi politinė sistema. Įsiminė labai gera, draugiška atmosfera, įdomūs vakarai bei varžybos. Vėliau, man atrodo, Kaukaze nelabai ir buvome. Kuomet pasikeitė sistema, išvažiuoti į Vakarus tapo žymiai

paprasciau ir pigiau negu į Kaukazą. Kaukazą pamenu kaip labai romantišką jaunystės nuotykį.

Puikiai prisimenu vyną „Izabela“ ir dainą „Tą naktį, tą naktį“. Na, žinoma, niekada nepamiršiu ir savo „pabėgimo“ iš Vilniaus oro uosto su šaukimu į sovietų armiją.

Rezultatai žaidynėse tikrai nebuvo labai svarbūs. Žinoma, net kai savo kieme žaidi futbolą, pagauti azartą ir laimėti smagu – rezultatas pasidaro beprotiškai svarbus. Tačiau po pusvalandžio įkarštis praeina ir supranti, kad rezultatas iš tikrųjų niekieno nedomina, svarbus bendravimas.

Pasaulio lietuvių žaidynės skiriasi nuo Lietuvos čempionatų, nes į pastaruosius susirenka puikiai pažįstami žmonės. Čia sportinis rezultatas kažkiek įdomesnis. Žinoma, mes nesame naivūs ir puikiai suprantame, kokiame lygyje slidinėjame. Rezultatai – kaip kiemo varžybose. Kalbu apie senjorus Visi supranta, kad azartas yra, tačiau visa tai vyksta humoro forma. O jaunimas slidinėja geriau ir rezultatas jiems tikriausiai svarbesnis.

Pomėgiai. Esu buriuotojas, dalyvauju automobilių ralio lenktynėse. Buriuoja ir mano vaikai, savo klasėse jie yra vieni stipriausių Lietuvoje.

Ralis, mano manymu, aštriausia sporto šaka. Nors jis turi daug panašumų su kalnų slidinėjimu. Ir ten, ir ten didelis greitis, posūkiai, jų trajektorijos. Savo mentalitetu šie sportai panašūs. Tiesa, automobilyje yra daug įvairiausių apsaugos sistemų, o kalnų slidinėjime, jei esi tikroje trasoje, varžybose, greitis irgi didžiulis, bet žmogus neapsaugotas visiškai niekuo. Jeigu kokia bėda – tavo keliai, rankos ar kaklas gauna tiesioginį smūgį. Super G greitis siekia 100–120 km per valandą, kartais dar daugiau.

Kaip viską spėju? Taip, kad visi savaitgaliai suplanuoti pusantrų metų į priekį (juokiasi – *aut. past.*). Vasarą buriavimai, žiemą – slidinėjimai, o ralis užima kai kuriuos savaitgalius.

A. Janulionis su šeima

Trauka. Kalnai traukia ne tik lietuvius, o visus. Jie traukia dėl įvairiausių priežasčių, tačiau tie, kurie pradeda važinėti, važinėja nuolat iki grabo lentos. O kodėl taip yra, aš nežinau. Vieni aiškina vienaip, kiti – kitaip. Matyt, traukia neišdildomi įspūdžiai. Žmonės paprasčiausiai myli kalnus. Sunku paaiškinti, kodėl tu kažką myli.

Jurgis Janulionis (g. 1976 m.), Vilnius

Pradžia. Neatsimenu savęs neslidinėjančio. Galima pasakyti, kad gimiau su slidėmis. Pamenu, kaip tėvai to mokė. Pirmi mano žingsniai tikriausiai buvo ant Observatorijos kalno Molėtuose. Yra išlikusių nuotraukų. Tokia buvo pati pradžia: vienas tėvas leisdavo, kitas gaudydavo. Mes ten, be rods, pradėjome kartu su Mariumi Grinbergu, nes yra nuotraukų, kur jo tėvas mane gaudo ir atvirkščiai. O vėliau išliko labai geri prisiminimai, kuomet buvau trenerio Stefano Milčevičiaus grupėje. Jis mus nedidukus trenirudavo. Dažnai važiuodavome į Karpatas – tiek pavasarį, tiek žiemą. Tie miškai, kalnai visai kitoniški, pavasarį – upeliai, kuriuose batus prisemdavome. Šie vaizdai stovi akyse. Gerų draugų būrys, (mūsų būdavo gal dešimt – penkiolika) keletas tėvų, taip pat važiuodavo mano amžinatilsį močiutė. Ją daug kas iš mano draugų atsimena. Taigi, šie įspūdžiai patys geriausi.

Slidinėja ir kiti šeimos nariai. Neturi kur dėtis. Žmona slidinėti pradėjo neseniai. Auginome vieną vaikelį, vėliau atsirado kitas – irgi reikėjo paauginti. Kai su vyresnėliu Matu slidinėdavome kokiose varžybose Ignalinoje, Augustei buvo metukai. Mama būdavo šalia su ja, nueidavo į kavinę pažindyti, pamaitinti ir vėl grįždavo ant kalno. Pati laiko slidinėti neturėjo.

Įstrigo, kai prieš pirmą kelionę į Kaukazą gavau vyšnines „Polsport“ slides. Aš su jomis Kaukaze paslidinėčiau septynias dienas ir grįžtant jos dingo. Tikriausiai pavogė. Iš vaikystės man tai labai įstrigo, buvo labai skaudu. Pirmosios slidės buvo „Pamporovo“: medinės, iš apačios plastikas, kantai prisukami varžtais. O tie „Polsportai“ – tikros slidės: visos užlietos, plastikinės, viduje metalas. Rimtos slidės ir buvo žiauriai gaila. Teko pasižiūrėti tik savaitę.

Žaidynės. Tai varžybos, kurios yra labiau draugiško pobūdžio, nėra didelio varžybiškumo. Jose patirti įspūdžiai labai malonūs. Dalyvavau tik vienos žaidynės – 1991 m. Kaukaze. Ir nugalėjau savo amžiaus grupėje. Tada man buvo 15 metų, todėl rezultatas buvo tikrai svarbus. Savo pergalę prisimenu puikiai, ji nebuvo labai sunki. Ten bu-

vo netgi dvi pergalės dvejose rungtyse. Tačiau mano grupė nebuvo labai stipri, vyresnieji kovėsi rimčiau.

Įsiminė ir Kaukazo kalnai. Pirmą sykį ten buvau mažas, o antrą – kiek didesnis, kuomet dalyvavau pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo žaidynėse. Įstrigo gamta, slidinėjimas vasarą ant ledyno aukštikalnėse, gera kompanija, linksmi vakarai po slidinėjimo. Tiesa, aš labiau žiūrėdavau į tuos vakarėlius. Aplinkui visi buvo linksmi ir draugiški, tad ir jaunesniems smagu (juokiasi – *aut. past.*).

Kalnai. Kalnuose užsimezgasios pažintys, draugystė, yra ypatingi. Tu tarsi patikrini žmogų: kalnuose būna visokių situacijų ir gali drąsiai pasirinkti, kas yra iš tikrųjų tavo draugas, o kas – ne. Kalnuose ir jūroje gali pažinti žmogų, sužinoti, ar gali remtis į jo petį, ar ne. Be to, dažniausiai slidinėjame toli nuo namų. Kelionė, išskirtinės sąlygos taip pat leidžia artimiau pažinti žmogų.

Pomėgiai. Tėvų dėka mano gyvenime atsirado ir buriavimas. Tėvas pradėjo imti mane į laivelį buriuoti po Kuršių marias kuomet buvau penkerių ar šešerių. Po truputį, būdamas devynerių, pradėjau sportuoti ir užsikabinau taip, kad kitaip nebeįsina. Taip pat patinka važinėti dviračiu, riedučiais, plaukioti. Mes gyvename aktyviai. Taip gyvenau aš, to mokau ir vaikus. Dėl to dažnai ir sakau „mes“, kadangi stengiamės viską daryti kartu su vaikais, mokyti juos tų dalykų, kuriuos moku pats. Mano pagrindinė sporto ir aktyvaus laisvalaikio idėja – išmokyti vaikus siekti, norėti, tobulėti. Tai yra esmė. O ar tai bus slidinėjimas, ar, pavyz-

džiui, dukrai patiks jojimas – nesvarbu. Aš galvoju, kad tėvų vaidmuo yra mokyti kažkokio siekimo ir apskritai noro gyventi bei tobulėti. Kur jie tai darys – jų reikalas. Man parodė slidinėjimą – man patiko. Gal mano vaikui nepatiks ir jis norės tobulėti kažkur kitur. Jei ir netaps olimpinio čempionu ar olimpinių žaidynių dalyviu, bet kuriuo atveju tai yra puikus užsiėmimas vien dėl fizinio lavėjimo ir buvimo lauke – tiek jūroje, tiek kalnuose.

Albertas Seliukas (g. ??? m.), Vilnius

Pradžia. Slidinėti pradėjau būdamas maždaug 27-erių. Esu savamokslis. Tuo laiku buvo labai madingas reikalas slidinėti bėgimo slidėmis. Šeštadieniais, sekmadieniais Sapieginės kalnuose buvo tūkstančiai žmonių. Visuose šlaituose jų čiuožė masės. Pradėjome nuo lyguminių slidžių ir vėliau atsirado kalnų slidės. Kartu atsirado ir noras jas išbandyti. Pastarosios nurungė lygumines. Šimtu procentu perėjau į kalnų slidinėjimo slides ir nepaleidžiu jų iki šiol. Tai yra sporto šakos užkratas, kurio negali atsisakyti iki gyvenimo pabaigos.

Be kalnų slidinėjimo savęs neišsivaizduoju. Būvimas gamtoje, savęs išbandymas ekstremaliose sąlygose, jėgos reikalavimas žmogų fiziškai labai sustiprina. Išsikalbame, kad slidinėjantiems žmonėms slogos, peršalimo, skersvėjuko baimė neegzistuoja. Gamta, kalnai, tam tikras aukštis ir jų svyravimai – per dieną aukštį keiti dešimtyms kartu kilo-

metro ar pusanatro vertikaleje – ne tik sužavi. Tai sustiprina sveikatą, ką pripažįsta ir medicina. Slidinėjimo dėka jautiesi gyvybingas, sveikesnis. Kiekvienas sportininkas jaučiasi kitaip – ryžtingesnis, atkaklesnis. Kažkokio išskirtinio reikalo čia nėra, nebent sveikata. Pavyzdžiui, „salinis“ sportas – krepšinis – truputį kitoks. Vien pabuvojimas kalnuose suteikia sveikatos.

Žaidynės. Pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo žaidynės – kažkas nepaprasto. Ypač 1991 m. Kaukaze. Tomis sąlygomis suorganizuota buvo taip įspūdingai, kad atsiminimai neišblėsta iki šiol. Įsiminė viskas – organizacija, ryžtas, užsieniečių ir lietuvių bendravimas, varžybos – absoliučiai viskas. Juo labiau kad pasijuto laisvė. O anksčiau apie tai negalėjome net pagalvoti – nuvežti, mobilizuoti sportininkus iš Vilniaus dviem specialiais lėktuvais, suorganizuoti apgyvendinimą, maitinimą buvo labai sudėtinga ar net neįmanoma. Dabar, atrodo, visa tai labai paprasta – atvažiuokite, mes jums viską užtikrinsime. O tais laikais organizuoti maitinimą, apgyvendinimą – sudėtingas dalykas. Pagrindinis taškas kalnų slidininkams – Rusija, o mums – kas atlikdavo. Slidinėdavome tik išskirtiniais momentais, išskirtiniais keliais.

Įtakos turi ir laikmetis. Tuo metu, kada ištrūkome į laisvę, viskas buvo organizuojama su didžiule energija, noru, ryžtu, o dabar šis reikalas pasidarė lengvesnis. O kas liečia pačius sportininkus – nemanau, kad kažkas pasikeitė, jie visada pasiryžę kovoti, sportuoti, rungtyniauti. Čia kalbu pilietiškumo požiūriu, o sportininkai kovoti buvo pasiruošę visais laikais. Dabar lygis – žymiai aukštesnis ir įspūdingesnis.

Tragedija. 2002 m. slidinėdamas Vilniuje žuvo mano sūnus Rolandas. Jam buvo 32 metai. Rolandas buvo daugkartinis Lietuvos čempionas ir prizininkas. Jis slidinėjimą pamilo per mane. Bent jau skaičiau oficialiuose komentaruose, jog jis į klausimą, kas paskatino slidinėti, savo lūpmis pasakė, kad tėtis. Sūnus slidinėti pradėjo būdamas devynerių.

Po tragedijos nemečiau kalnų slidinėjimo. Atvirkščiai. Tiesiog slidinėdamas aš tarsiu aš su juo bendraučiau, tarsiu tęsčiau jo ryžtą, būčiau su juo.

Aleksandras Orlovas (g. ??? m.), Kaunas

Pradžia. Rimčiau slidinėti pradėjau labai paprastai ir greitai – per vienerius metus. Rodos, 1953 m. viena moteriškė man pasakė: „Berniuk, tu gerai slidinėji, va rytoj Kaune bus varžy-

bos, ateik sudalyvauti.“ Sudalyvavau ir laimėjau su paprastomis slidėmis. Vėliau važiavau į Vilnių, kur laimėjau tarp moksleivių ir tada patekau į rinktinę. Per tris mėnesius išvažiavau į Sovietų Sąjungos pirmenybes Almatoje. Stovykla vyko gal mėnesį laiko, su mumis dirbo geri treneriai. Taip ir prasidėjo kalnų slidinėjimas, kuris tęsiasi iki šiol. Ne tik pats slidinėjau, bet ir mokiau kitus. Lietuvoje, Kaukaze. Visą gyvenimą dirbau šį darbą. Vežiojau žmones į kalnus, mokiau slidinėti, organizavau jiems varžybas. Specialiai tam baigiau institutus Sankt Peterburge bei Kaune. Mano buvę auklėtiniai, jų vaikai ir anūkai dabar ateina ir sako: „Važiuojam, Aleksai, mes tave nuvešime.“

Žaidynės. Prisimenu, 1991 m. į Kaukazą suvažiavo labai daug lietuvių. Pakvipo laisve, euforija. Dėl to, kad buvau teisėjas, dalyvauti negalėjau. Bet turiu visus atributus – dalyvio bilietą, skareles su simbolika, ženklelius, bilietėlių pakabinimus ant kaklų. O pats esu dalyvavęs žaidynėse Prancūzijoje, Italijoje.

Pasaulio lietuvių žaidynėse susiradau ir draugų. O trejais metais už mane vyresniam Australijos lietuviui atidaviau savo iškovotą medalį. Kvietė atvažiuoti į savo šalį, bet kur ten nuvažiuosi į Australiją... Nuskristi pirmyn ir atgal reikia vos ne pusės gyvenimo santaupų.

Trauka. Taip jau susiklostė nuo senų laikų, kad lietuviai keliauja į kalnus. Anksčiau už 24 rublius mes išvažiuodavome į Elbrusą ar Altajų. Viskas vykdavo laisvai, į stovyklas važiuodavo po 100–200 studentų. Patys gamindavome, tvarkydavomės. Buvo lengviau. Dabar visur – pinigai. Turi jų – turi ir visą kitą. Tiesa, daug slidinėtojų yra ir dabar. Kiti, pavyzdžiui, taupo tam, kad išvažiuotų. Lietuvius traukia tas ekstremalumas. Kartais, būdavo, sakydavai „vis-

kas, daugiau nebevažiuosiu“, tačiau atsisėti ir tyliai pradėti šnekėti, kur vyksi slidinėti kitais metais. Renkame pusę metų pinigų ir važiuojame.

Algis Bronislovas Vasiliauskas (g. ??? m.), Vilnius

Pradžia. Kaip ir daugelis vaikų, ėjome per visas sporto šakas – boksavomės, plaukiojome, slidinėjome, bėgome. Savo laiku žiemos sportas buvo labai populiarius. Buvo sunku rasti mokyklą, kurioje nebūtų fizinio lavinimo pamokų metų slidinėjama. Tai buvo labai populiari ir mano laiku jaunimas laisvalaikį be slidžių įsivaizduodavo sunkiai. Aš, kaip ir daugelis, bandžiau viską – tame tarpe ir slidinėjimą kalnuose. Tais laikais apsiribodavome Vilniaus šlaitais: Mėsos kombinato kalnas, Sapieginės kalnas – kažin ko nebuvo. Tiek buvo gebėjimų ir galėjimų – ir inventorių ne visiems lengvai prieinamas, nelengva išvykti į kalnus. Todėl buvau metęs slidinėjimą. Dukra Viktorija vėl mane įkalbėjo prieš 13–14 metų nuvažiuoti į kalnus. Aš neturėjau vilties, kad man gerai seksis, bet jos dėka ryžausi vėl pradėti slidinėti.

Žiemą slidinėjau labai dažnai, į mėnesį kelis kartus tikrai, būna, kad ir kiekvieną savaitgalį. Juo labiau, kad nemažai varžybų rengia „Žalgirio“ draugija. Tenka į jas nuvažiuoti ne tik kaip organizatoriui, bet ir šiaip paslidinėti.

Mano duktė Viktorija – ne tik kalnų, bet ir vandens slidininkė, šį sportą kultivavo ilgus

metus ir kalnų slidinėjimu susižavėjo vaikystėje. Jos treneris Ignas Lažinskas turėjo tokią treniruočių metodiką: vasarą vandens, žiemą – kalnų slidės. Ignas vienas iš labiausiai nusipelnusių kalnų slidinėjimo trenerių. Nenoriu sumenkinti kitų, tačiau šis žmogus artimiausias, kadangi dirbo „Nemune“ ir apie jį daugiausiai žinau. Taigi, daugelis vaikų, tais laikais susižavėjusių vandens slidinėjimu, dabar yra kalnų slidininkai.

Žaidynės. Tai tradicinis, gražus renginys. Reikėtų kalbėti ne tik apie kalnų slidinėjimą, bet ir apskritai apie pasaulio lietuvių žaidynes, kurios vyksta ir vasarą, ir žiemą. Žiema – neatimama dalis, gražu, kad yra tokios tradicijos, ir gerai, kad susiburia šimtai žmonių, kurie sugeba nuvykti į užsienį bei sudalyvauti. Kalbant apie ankstesnes žaidynes – tikslai buvo truputėlį kitokie: itin svarbus motyvas – lietuviybės puoselėjimas, bendravimas su išeivija, ryšių atstatymas. Būtų smagu, kad dalyvautų ir viso pasaulio išeiviai – ne tik senosios, bet ir naujosios kartos. Tokios žaidynės – labai gera tradicija ir, tikiuosi, jos tęsis dar labai ilgai. Lietuviybė, be abejo, svarbi ir dabar. Problema tame, kad dalis emigravusių žmonių jau nekalba lietuviškai, tad reikia skatinti jaunimą bendrauti, atstatyti ryšius, puoselėti savo kalbą ir jos nepamiršti. Tai – vienas pagrindinių tikslų.

Žaidynės Prancūzijoje, kuriose dalyvavau, įsiminė skaitlingumu. Niekada nebuvau manęs, kad lietuviai iš visų pasaulio kraštų gali taip gausiai suvažiuoti. Kita vertus, pasaulio kalnų slidinėjimo asociacija gerai išmano savo darbą, tad organizacija – labai gera. Geros trasos, teisėjai – negirdėjau jokių nusiskundimų. Tai yra svarbiausia.

Trauka. Lietuvis, kaip ir bet kas kitas, neabejingas grožiui. Kalnuose labai gražu. Mes kartais patys nesuprantame: pabūname penkias – šešias dienas, vis dažniau į galvą pradeda lysti namų rūpesčiai, bet grįžęs jau po savaitės vėl nori atgal. Pasakymų, minčių, „teorijų“ yra visokių – pavyzdžiui, kad žmogų veikia šioks toks deguonies stygius. Nežinau, ar tai tiesa, bet, manau, kad ta kalnų didybė, kalnų grožis, peizažas traukia visus kalnus mėgstančius žmones.

Ignas Grigaras (g. 1944 m.), Kaunas

Pradžia. Slidinėti pradėjau dar sovietmečiu. Pamenu, dalino kelialapius ir niekas nenorėjo keliauti į Kaukazą. Aš paėmiau tą dviejų savaitių kelialapį. Vaikystėje buvau šiek tiek bandęs slidinėti, bet kalnų matęs nebuvau. Išvažiavau neturėdamas net slidžių, o nuomotis nebuvo kur, bet vėliau jas pasiskolinau. Per tas dvi savaites slidinėjau gal tik keturias dienas, bet to užteko, kad virusas būtų pasėtas. Ma-

ne sužavėjo kalnai, vaizdai, erdvė, aktyvus poilsis.

Slidinėja ir visi mano šeimos nariai. Išmokinau slidinėti visus – nuo vaikų iki anūkų.

Pats dabar retai dalyvauju lietuvių varžybose. Dažniau teisėjauju.. Mano amžiaus grupėje nėra daug žmonių ir, manau, jog laikas leisti varžytis jaunimui.

Žaidynės. Tai įdomūs renginiai. Pradedant nuo pirmųjų žaidynių Kaukaze iki dabar. Tiesa, senosios kartos užsienio lietuviai buvo gana aktyvūs, o dabar jaunimas prie šito dalyko jungiasi ne labai noriai.

Dalyvavau beveik visose žaidynėse, nebuvau tik Amerikoje ir 2013 m. Australijoje.

Pasaulio lietuvių žaidynėse varžomasi ne dėl rezultatų, svarbiausią vietą užima bendravimas. O Lietuvos čempionatuose visi plėšosi dėl rezultato, kovojo dėl prizinių vietų. Anksčiau šalies čempionate nebuvo tiek daug sportininkų, renginukai taip pat buvo labiau šventės, o dabar jaunimas renkasi kovoti.

Inventorius. Kuomet pradėjau čiuožti, slidės buvo medinės. Kaukaze jas netgi sulaužiau. Tais laikais nebuvo, kas lygina kalnų. Nemokėjau važiuoti ir buvo „trakšt“. Slidės – nuomos, tad mane reketavo, liepė sumokėti pinigus, bet kažkaip išsisukau. Mano pirmosios nuosavos slidės buvo lenkiškos „Polsport“. Tais laikais tai buvo labai geros slidės. Bet jas irgi sulaužiau. Būna tokių atvejų, kai po krentančiu žmogum turi pakišti slidę. Jis atsitrenkė į apkaustą ir mano slidė skilo. Buvo labai gaila, kadangi įsigyti naujas lengva nebuvo. Jas dalydavo tik sporto komitetai, parduotuvėse neprekiudavo. Kas pažinojo kokį nors vadą iš Sporto komiteto, tas ir gaudavo. Sulaužius tas slides, naujas įsigijau tik po metų. Tą laikotarpį teko nuomotis.

Inventorius labai tobulėja. Į Baltijos taurės varžybas Suomijoje 2012 m. latviai atvežė išbandyti naujas slides. Jos buvo keturių rūšių. Kai išbandai, skirtumas tikrai jaučiasi. Vienos minkštesnės, kitos kietesnės, vienos labiau leidžia daryti klaidas,

kaip mes mėgstame sakyti, kitos labai griežtos – tik padarai kokią klaidelę, tavo meta į šoną.

Pomėgiai. Be kalnų slidinėjimo dar yra lauko

tenisas ir golfas. Pastarasis sportas mane suintrigavo ir jau žaidžiu gal penkerius metus.

Andrius Grigaras (g. ??? m.), Vilnius

Pradžia. Pradėjau galbūt devynerių, tėvo dėka. Aš su lietuviškomis medinėmis slidėmis lėkdavau jam iš paskos. Vaikiškos ambicijos ir noras čiuožti buvo labai didelis. Pirmąsias tikras kalnų slides tėvukas parvežė iš Ukrainos ar Baltarusijos. Padėjo jas rūsyje, kadangi buvo vasara ar pavasaris, bet aš vis eidavau glostyti ir valyti dulkes nuo slidžių ir labai laukiau žiemos, kada jau jas galėsiu išbandyti. Per tą visą laiką įsidėjau apkaustus, radome, kur nusipirkti batus ir kai iškrito pirmas sniegas, šoko me iš karto ant kalno.

Žaidynės. Nuotaikos čia visą laiką būna tokios, tarsi būtų susirinkęs didelis būrys lauktų svečių. Kitas dalykas – varžybos, azartas. Visi suvažiuoja parodyti, ką sugeba, ką gali, ką moka. Taip pat pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo žaidynės primena lietuvių puoselėjimą, kuris vienaip ar kitaip, išlikęs iki dabar. Visas renginys organizuojamas po mūsų trispalvę. Kiekvienas uždarymo, atidarymo vakaras su lietuviškomis spalvomis. Žinoma, tai atsispindi visuose renginiuose, tačiau šis variantas vis tiek išskirtinis.

Žaidynėse, be abejo, svarbiausias bendravimas. Visų pirma, šis sportas nėra tokio aukšto lygio, kad interesas būtų nukreiptas į pirmos vietos užėmimą. Kai kurie ir silpniau važiuodami dalyvauja tam, kad dalyvautų, o ne tam, jog laimėtų pirmą

vietą. Tiesa, aš esu labiau sportininkas, turintis didesnę patirtį ir esantis vienu žaidynių absoliutus nugalėtojas, dėl to mano interesai visada yra nukreipti į sportą.

Trauka. Vienas iš pagrindinių dalykų, kodėl lietuvius traukia kalnai, turbūt tas, jog mes jų šalia savęs neturime. O ta kalnų didybė, vienaip ar kitaip, yra užburianti. Žmogus nuvažiuoja ir prieš didžiulius kalnus jaučiasi mažas, kitoks nei prie lietuviškos gamtos. Žinoma, traukia ir pats judėjimas, grynas oras, saulė. Mums, ne kalnų šaliai, šie pojūčiai yra egzotiniai. Labai retai girdžiu, jog žmogus, pabuvojęs kalnuose, į juos negrižtų.

Andžela Aleksandravičienė (g. ??? m.), Kaunas

Pradžia. Mano gyvenime kalnų slidinėjimas atsirado nuo ketverių metų. Gimiau Karpatų kalnuose, Jasinėje. Mano tėtis – kalnų slidinėjimo instruktorius, imiau Karpatų kalnuose. Jis mane pasiimdavo ant kupros, vėliau pastatė ant slidžių – ir viskas. Nuo šešerių metų aš jau buvau sporto mokykloje ir laimėdavau pirmas vietas. Įstojau į Ukrainos rinktinę, vėliau mokiausi sporto internate. Sportavau profesionaliai ir mano rungtis buvo greitas nusileidimas. Susidūriau, žinoma, ir su sunkumais – traumos, pusę metų buvau su sugipsuota koja. Visko buvo, tačiau slidinėjau profesionaliai ir nuo pat pirmų dienų laimėdavau. Supratau, kad galiu kovoti. Viskas ateina per darbą. Tačiau vėlgi... turiu vaikų, kurie, atrodo, taip gerai techniškai važiuoja, o per varžybas – psichologinis momentas, ir palūžta. Su vaikais reikia dirbti, nustatyti jo psichologiją. Svarbu, kad starte jis būtų pasiruošęs, jog suprastų, kad gali nugalėti, pirmoje eilėje, save.

Pati sudalyvavau 1991 metų žaidynėse Kaukaze ir padariau 13-os metų pertrauką. Nečiuožiau iki 2004 metų. Žinoma, neplanavau to, tačiau tą laikotarpį su slidinėjimu nieko bendro neturėjau – iškritau dėl vaikų, šeimos. Sakiau, kad gimiau su slidėmis ir, vieną kartą, berods Prancūzijoje, supratau, kad slidinėjimas yra mano kraujyje. Vaikai užaugo, o noras išliko – visgi nuvažiuoju į žaidynes ir laimėjau. Vėl pradėjau važiuoti pati, pradėjau treniruoti vaikus. Pamatė, kad aš taip čiuožiui, tėvai, seneliai man pasiūlė dirbti su jų vaikais. Dabar savo entuziazmu užkrečiu ir vaikus, labai daug motyvuojau, dirbu kartu su vaikais – ir bėgu, ir pravaikštą darau, viską stengiuosi atlikti treniruotėje.

Mano vyras Vytautas yra kalnų slidinėjimo instruktorius ir treneris. Sūnus Vilius taip pat slidinėja, kartais ant slidžių atsistoja ir antrasis sūnus

A. Aleksandravičienė (viduryje) su šeima ir auklėtiniais

Mantas.

Persikėlimas. Į Lietuvą atvažiuavau studijuoti. Čia jau buvo persikėlę broliai Stefanas ir Ferencas Milčevičiai, vėliau atvyko Jurijus Djačiukas. Jis man ir pasakė, kad Lietuvoje yra institutas ir nėra kalnų slidininkų.

Nebuvo sunku palikti gimtinę. Aš nuo mažens pripratusi keliauti – būdama šešerių vykdavau į Sibirą, į Kazachstaną, aštuonerių dvylikos su Ukrainos komanda važiuodavome į Kaukazą. O aštuntoje devintoje klasėje išvažiuavau iš namų į Lvovo sporto internatą, kuriame gyvenau dvejus metus.

Lietuvių kalbą išmokau greitai, Per metus aš jau viską suprasdavau, o po metų – kalbėjau. Išmokau be žodynelio. Mokiausi klausydama, kalbėdama, klausdama. Kartodavau ir išmokau. Vieną kartą gyvenime atvėriau tą žodyną, kad pasitikrinčiau gramatiką. O jeigu suklysdavau, pavyzdžiui, linksniuose, mane pataisydavo.

Tikrai negalvojau, kad liksiu Lietuvoje visam laikui, nors man čia labai patiko. Viliojo tai, jog Lietuvoje viskas buvo lyg užsienyje. Tik kai tik pradėjau draugauti su Vytautu supratau, kad neišvažiuosiu.

Žaidynės. Tai – gražus renginys, vakaronė, kurioje vyksta bendravimas, o varžybose dalyvauja įvairaus amžiaus žmonės. Nuotaika bei atmosfera – nepakartojama. Man buvo labai džiugu tapti Pasaulio lietuvių žaidynių čempione. Pamenu, 2004 m. Prancūzijoje kartu su Linu Vaitkumi lipome ant nugalėtojų pakylės. Į tas žaidynes suvažiuo labai daug žmonių, beveik tūkstantis.

Ypatingai man patiko žaidynės Kaukaze. Ten labai šilta atmosfera, bendravimas, daug žmonių. Bet Kaukaze startavau be konkurencijos, nes esu ukrainietė, o tada nebuvau ištėkėjusi. 2004 m. Prancūzijoje ir 2007 m. Italijoje tapau absoliučia

čempione.

Esu trenerė ir, be abejo, skatinu vaikus siekti sportinių rezultatų, laimėti. Tai – pirmoje eilėje. Bendravimas, žinoma, eina savoje vagoje, tačiau sportininkai tikrai nevažiuoja tam, kad pabendrautų. Jie vyksta dalyvauti varžybose ir nugalėti. Manau, kiekvienas vaikas taip pasakytų.

Diana Jonkutė-Žymančienė (g. ??? m.), Vilnius

Pradžia. Kalnų slidinėjimas mano gyvenime atsirado visiškai netyčiom. Man buvo 15 metų, žaidžiau krepšinį. Vieną kartą tėvai, bebendraudami su savo draugais pasakė (kadangi aš labai mėgau slidinėti su paprastomis, ne kalnų slidėmis), kad Dianai tiktų slidinėti po kalnus. Taip ir pradėjau. Nuvykau į pirmas varžybas, nežinojau net

vartų ir nulėčiau tiesiai. Bet treneris pasakė, kad viskas labai gerai. Tada vasarą ar pavasarį treniravomės, vėliau nuvažiavome į Altajų ir man davė naujas slides. Negalėdavau pačiuožti, nuolat nukrisdavau. Prasimokinome ir gruodį nuvažiavome į Kaukazą, sunkiai treniravomės. Buvau pradinukė, bet grįžusi laimėjau Lietuvos čempionatą. Kalnų slidinėjimas mane sužavėjo. Taip jau yra, kai žmogus nori – jis pasiekia, nepriklausomai nuo amžiaus.

Žaidynės. Pasaulio lietuvių žaidynės man įsiminė draugiškumu, geranoriškumu, geromis emocijomis ir nuotaikomis. Šalies čempionatas labiau sportinės varžybos, o pasaulio lietuvių žaidynės – draugiškas, savanoriškas renginys. Jau senokai jose dalyvavau, bet yra žmonių, su kuriais palaikau santykius iki šiol. Susitinkame, vieni kitus aplankome.

Išpūdis. Didžiausią išpūdį man padarė 1989 m. išvyka į Australiją. Tai nebuvo pasaulio lietuvių žaidynės, bet mes iš tos vadinamos sovietų Lietuvos patekome į vakarų pasaulį. Ženkliai skyrėsi mūsų gyvenimo įpročiai, aplinka, buitis, žmonės. Tai suteikia impulsą plačiau pažvelgti į pasaulį, duoda energijos keistis pačiam. Slidinėjimo inventorių taip pat, žinoma, skyrėsi, tačiau tai nebuvo pagrindinis akcentas. Skyrėsi gyvenimo lygis, aplinka, galimybės. Slidinėjimo inventorių nebuvo labai prastas Lietuvoje ir anksčiau, jį įsigyti galimybės buvo ir žmonės turėdavo. Aišku, visą gyvenimą gali siekti, bet nepasiekti geriausio. Technika tobulėja greičiau nei žmogus.

Trauka. Kodėl lietuvius traukia kalnai? Į šį

klausimą dar niekas neatsakė. Mano dėdė yra alpinistas, buvęs alpinizmo federacijos pirmininkas, kopęs į Everestą ir daug metų praleidęs kalnuose. Traukia savęs, savo galimybių, išbandymas. Tai nebūtinai kalnai, gali būti bet kas kitas. Nėra taisyklių, vienus kalnai traukia dėl vienokių priežasčių, kitus – dėl kitokių. Lietuvoje kalnų nėra, bet vis tiek visi į juos važiuoja. Lietuviai yra ateiviai iš kažkur, nebūtinai jie čia prasidėjo. Atėjo iš kažkokių kalnų.

Ignas Lažinskas (g. ??? m.), Vilnius

Pradžia. Pradėjau nuo bėgimo slidžių, vėliau užsiėmiau šuoliais nuo trampolino „Dinamo“ bazėje. Ten kaip tik sutikau trenerį Oskarą Gaidamovičių. Jis pamatė, kad gal esu šiek tiek gabus, ir pakvietė į kalnų slidinėjimą. Taip užsikabinau. O pati pradžia – dar vaikystėje. Užaugau vaikų namuose ir ten buvo fizinio lavinimo pamokos. Žiemos metu reikėdavo stoti ant slidžių. Pamėgau tą sporto šaką. Su bėgimo slidėmis ląksčiau ir kariuomenėje.

Beje, nors kalnų slidinėjimas mano gyvenime atsirado anksčiau, aš ir mano vaikai esame labiau vandens slidininkai. Maždaug 1968 metais mane ir O. Gaidamovičių sudomino vandens slidės. Jis organizavo grupę ir taip pradėjome judėjimą. Taip išėjo, kad nuo kalnų slidininkų tapome vandens slidininkais.

Abu vaikus pastačiau ant kalnų ir vandens slidžių labai mažus. Dukra Meilė visada galėjo gerai

I. Lažinskas (dešinėje) su sūnumi Ričardu (kairėje), dukra Meile (trečia iš dešinės) ir anūkėmis

pasirodyti varžybose, tačiau neberodė iniciatyvos, dabar vėl dažniau paslidinėja. Sūnus Ričardas aktyviai sportuoja vandens slidinėjimą, šokinėja nuo trampolino, yra Lietuvos rekordininkas. Kalnų slidinėjimo varžybose jis irgi puikiai pasirodo. Kalnų slidinėjimo Lietuvos čempionatuose dalyvauja ir mano anūkės. Ant slidžių pastačiau jas aš. Visose sporto šakose kuo anksčiau pradėsi, tuo geriau. Per anksti nebūna niekada. Išmoko vaikščioti – jau gali statyti ant slidžių. Kalnuose, mačiau, tokius mažuliukus stato, vos juda, atrodo. O treniruoti pradėti galima nuo 6–7 metų. Iš pradžių parodai kambaryje – apmauni batus, slides. Reikia, kad pajudėtų, pamatytų, kas tai yra. O vėliau ant nestataus, lėkšto šlaito. Pamokai pastabdyti, vieną kojytę išmetant į šoną, kitą – pritraukiant, ir pernešant ant kitos kojytės. Viskas vyksta greitai – kaip šokių salėje: palengvėjimas, paspaudimas. Vaikai labai greitai pagauna ir po to negali jų sustabdyti. Mano anukė, pamenu, dar nebuvo sulaukusi septynerių, o ją reikėjo stabdyti nuo kalno. Bijojau, kad negautų traumos. Kadangi kažkiek išmoko valdyti slides, net baimės nejautė. Reikia vyti. Vėliau paaiškini, ką dar reikia tobulinti – kaip rankytes, kaip kojytes statyti. Viskas po truputį vyksta, tad reikia skirti daug laiko ir turėti daug pinigų.

Žaidynės. Nuostabu ir puiku, kad tokios žaidynės vyksta, kad jos buvo pradėtos organizuoti. Dalyvavau žaidynėse Kaukaze bei 2004 m. Prancūzijoje. Įsiminė šventiška atmosfera, gera organizacija, nemažas dalyvių skaičius, taip pat gerai paruoštos trasos ir pati sportinė atmosfera, ypač Prancūzijoje. Kaukaze varžybų sekretorė buvo mano žmona.

Treneris. Buvau vandens ir, truputėlį, kalnų slidinėjimo sportininkas. O. Gaidamovičius baigė trenerio darbą ir pasiūlė perimti man. Taip ir pradėjau dirbti pusę etato. Tuo metu mokykla vadinosi „Nemunas“, vėliau persivadino į „Žalgirį“. Dirbau iš patirties. Organizavome varžybas Vilniaus mieste, Gilužio ežere už Pilaitės. Sporto mokyklos „Žalgiris“ direktorius Algis Vasiliauskas buvo labai aktyvus. Jis parėmė vandens slidžių sportą ir nupirko tarybinių katerių. Daugiau dėmesio skyrėme vasaros veiklai, organizuodavome vaikams stovyklėles, važinėdavome po Sovietų sąjungą į varžybas. Dirbau vandens slidinėjimo treneriu, bet įkalbėjau direktorių nupirkti slides kalnų slidinėjimui – žiemą stodavome ir ant jų.

Bendram fiziniam parengimui kalnų slidininkams galima pačiuoti ir vandens slidėmis. Pavyzdžiui, lavinama stovėseną: kelias į priekį, nugara tiesiai. Tačiau, iš esmės, skirtumas tarp šių sporto šakų didelis.

Marius Kukenys (g. ??? m.), Vilnius

Pradžia. Kalnų slidinėjimas mano gyvenime atsirado mokantis mokykloje, 1977 m. Važinėdavome slidinėti į Antakalnį, lipdavome į kalniuką. Buvome labai laimingi, linksmi ir didžiuliai entuziastai.

Tada populiariausios buvo dviejų rūšių kalnų slidės. „Polsport“ – lenkiškos plastikinės, ir „Beskidy“ – medinės. Dabartinbis inventorius visai kitoks. Jis, kaip kompiuteriai – kasdien tobulėja. Anksčiau buvo žymiai sunkiau čiuožti, o dabar žmonės greičiau išmoka įvaldyti slidės, kadangi jos yra žymiai dėkingesnės mokymuisi ir važinėjimui.

Žaidynės. Dalyvavau beveik visose pasaulio lietuvių žaidynėse. Įsiminė žaidynės Prancūzijoje, kuomet susirinko virš aštuonių šimtų žmonių. Pamenu šventinę atmosferą ir mažus prancūzų kambariukus. Gyvenome neypatingai, tačiau geromis nuotaikomis.

Žaidynėse svarbu ir bendravimas, ir rezultatai. Ant kalno slidininkai susikaupia rezultatui, tačiau po varžybų visi su dideliu noru bendrauja. Tačiau nėra taip, kad kažkam rezultatas nesvarbus ir laukia

vakarėlio. Žaidynėse norima parodyti savo pajėgumą. Žinoma, ne visada – kiti į žaidynes atvažiuoja kaip į atrakciją, o ne maksimalių rezultatų siekimą.

Sportas. Save laikau kalnų slidinėjimo mėgėju. Tai, kaip aš sportavau tenisą arba tai, kaip sportuoja kiti – yra didelis darbas, pasiruošimas, treniruočių ir t. t. Slidinėjimas man – laisvalaikio praleidimo forma. Nors sekasi ir neblogai, prie sportininkų savęs nepriskirčiau. Lietuvoje rimtai sportuojantys yra tik vaikai. Jie važinėja į tarptautines varžybas, turi trenerius, su jais dirba ir vasarą, ir pavasarį, ir rudenį, ir žiemą.

Aš puikiai suderinu kalnų slidinėjimą ir tenisą: žiemą slidinėjimas, vasarą – tenisas. O svarbesnio

sporto neišsikirčiau, abu jie žavūs, vienas kitą papildė ir vienas kitam netrukdo.

Pomėgis. Mėgstu fotografuoti. O kalnų nuotraukos užima gana didelę dalį mano archyvo. Fotografuoti pradėjau labai seniai, ketvirtoje klasėje. Gražu ir smagu padaryti gerą nuotrauką, įamžinti draugus. Dabar fotografuoju šiek tiek mažiau. Tas žavesys, būna, ateina, vėliau – kiek prislopsta. Smagiausia įamžinti ne kalnus, o sportuojančius, slidinėjančius žmones, pagauti gražius važiavimo momentus.

Linus Karlavičius (g. ??? m.), Vilnius

Žaidynės. Fantastiniai prisiminimai. Pirmos mano žaidynės buvo Prancūzijoje. Trasa ten buvo tikrai ne mėgėjiška, didžiuliu iššūkiu tapo ją įveikti ir nenugriūti, nepasiduoti, nepasitraukti. Man tai buvo didžiulis įvykis.

Žaidynių atmosfera – nepakartojama. Pavyzdžiui, dalis Amerikos lietuvių man buvo pažįstami ir juos tikrai tenka retai matyti. O čia susitinki, kartu praleidi visą savaitę. Pasaulio žaidynės – masinis renginys, kurio metu pamatai, kad žmonės iš tiesų moka ir gali slidinėti, kai kurie tautiečiai iš užjūrio treniruojausi nuo pat vaikystės. Tai įspūdinga.

Žaidynėse, svarbūs ne tik rezultatai ir bendravimas, Aš pridėčiau dar vieną žodį – dalyvavimas. Tai auksinis olimpinis principas. Tarkime, suvažiuoja visi geriausieji atletai, šiuo atveju ne į olimpiadą, o į pasaulio lietuvių žaidynes. Ne tik

Lietuvos, bet ir viso pasaulio lietuviai. Labai smagu, kad tokios vertybės yra branginamos. Lietuvių bė skamba banaliai, tačiau tokiais renginiais ji yra branginama. Nenorėčiau, kad šie žodžiai skambėtų banaliai, kadangi tai yra didžiulis dalykas. Dainų šventės, žaidynės – tai patriotiniai renginiai, kurių tikrai nėra daug.

Užsienio lietuviai yra daug labiau vakarietiški, labiau atsipalaidavę, pirmi eina į kontaktą. Tikri lietuviai yra truputėlį kuklesni, kompleksuoti. Jie draugiški, žinoma, tačiau iš pradžių truputėlį nedrąsūs. Vakarų lietuviai lengvai eina į kontaktą, patys kalbasi. Manau, žaidynėse vyksta pozityvus vienas kito papildymas. Savęs gal prie tų kuklesnių Lietuvos lietuvių nepriskirčiau. Aš mėgstu naujoves, bendravimą.

Pomėgiai. Be slidinėjimo turiu visokiausio plauko užsiėmimų – tenisas, automobilių, vandens sportas, buriavimas. Turiu kitą – laiko – problemą. Neužteka jo visiems man įdomiems malonumams, nėra paroje pakankamai valandų. Šiuo momentu daugiausiai laiko skiriu tenisui. Tai – laiko prasme – labiausiai universalus, prieinamas dalykas, antroje vietoje – kalnų slidinėjimas. Reikia pripažinti, kas ši sporto šaka – sezoninė. O automobilių sportas priklauso nuo finansų, rėmėjų, komandos surinkimo. Tai yra nesistemiška, labai brangu ir sunkiai gali būti pavadinta sveiku hobiu.

Miroslavas Urbonavičius (g. ??? m.), Vilnius

Pradžia. Slidinėti prasidėjau pirmoje klasėje. Gyvenau Vilniuje, Žvėryno mikrorajone. Gerų slidžių neturėjome, tačiau ten buvo kalniukas. Be gerų batų, su paprastomis medinėmis slidėmis pradėjau čiuožti.

Mes neturėjome kompiuterių, žaisdavome lauke ir visą laiką laukdavome sniego. Jam iškritus eidavome slidinėti. Tada dar nežinojau, kad kalnų slidinėjimas liks visam gyvenimui. Žinoma, noras buvo.

Puikiai prisimenu pirmąsias savo slides. Jois vadinosi „Pamporovo“, kainavo 28 rublius, buvo 1,25 metro ilgio. Įsigijau būdamas pirmoje klasėje. Kažkaip sutariau su tėvais, gal butelius pridavinėjau, gal kažką dirbau ir gavau tuos pinigus. Slides buvo sunku įsigyti, jų beveik nebuvo pardavime. Tik pasirodė ir aš bėgau pas tėvus pasakyti, kad reikia pirkti. Sėpėjau.

Dabar slidinėja žmona ir abi dukros. Žmona kartu su manimi važiavo į pirmąsias pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo žaidynes. Nedalyvavo, tik taip slidinėjo. O jaunesnioji dukra Ieva rimtai

sportavo.

Žaidynės. Nebuvau tik žaidynėse Amerikoje ir Australijoje. O visur kitur dalyvavau. Buvo puiku.

Bendraudavome ir to dėka atsidaro pažįstamų Australijoje, Amerikoje, Kanadoje. Susitinkame, slidinėjame, kartais jie atvažiuoja į Lietuvą. Malonu.

Su Jennifer Virškus susipažinome žaidynėse, vėliau įsteigėme klubą, kuriame sportavo vaikai. Susirašome su olimpiečiu Linu Vaitkumi. Dabar jis jau kurį laiką nesilankė Lietuvoje, bet buvo atvažiavęs, mokėsi kalbos, pas mane gyveno.

Kryžkelė. Užsiimu buriavimu. Buriuoju pats, taip pat dirbu treneriu. Esu laimėjęs Lietuvos čempionatą ir buriavimo, ir kalnų slidinėjimo rungtyse, abi sporto šakos man vienodai svarbios ir patinka. Ar yra kokių panašumų? Ir ten, ir ten vanduo. Tik kalnų slidinėjime jis kitokios būklės. Kitas panašumas tas, jog veikla vyksta gryname ore.

Ieva Urbonavičiūtė (g. 1984 m.), Vilnius

Pradžia. Slidinėti pradėjau būdama penkerių. Tikriausiai tėčio dėka, kadangi jis kalnų slidinėjimo

tre-
ne-
ris.
Tė-
tis

mane įtraukė į šį sportą ir aš taip pamėgau, kad mesti jo negaliu. Būdavo, kad sportuodavau kalnų slidinėjimą ir bandydavau dar kitus sportus, bet jie man pabosdavo. Septynis metus kalnų slidinėjimą derinau su plaukimu ir pastarasis sportas man pabodo. Pabodo ir penkiakovė. O slidinėjimui meilė neišblėsta.

Žaidynės. Dalyvavau žaidynėse Italijoje. Buvo nuostabus oras, gera kompanija, daug lietuvių ir gerai surengtos varžybos. Iš tikrųjų gal įtakos nuotakai turėjo ir tai, jog tapau čempione. Sirgau, iš viso nesitreniravau, nedariau apšilimo. Tiesiog atvažiuavau į startą ir laimėjau.

Mano buvusi trenerė – Jennifer Virškus. Nesvarbu, ji Amerikoje ar kur kitur – visada palaukau ryšius ir bendrauju. Trenerė daug kalba, galvoja apie mus ir kai tik turi laiko - atvyksta aplankyti, bet taip būna labai retai.

Pažintys. Kalnuose užsimezgsios pažintys man yra padėjusios, kuomet domėjausi apie studijas Austrijoje, keletu kelionių į Portugaliją. Susisieki su žmonėmis, kuriuos pažįsti iš slidinėjimo, ir pasiklausi reikiamos informacijos. Nėra kažkio nepatogumo. Pabendrauju, pasišneku ir tai tikrai į naudą. O, tarkime, su kaimynais latviais bendraujame taip pat, kaip būdami Lietuvoje – lankome vieni kitus, važinėjame, susitinkame, keliaujame.

Pomėgiai. Riedučiai, bėgimas, dažnai važinėju dviračiu. Taip pat nuo mažų dienų yra išlikęs buriavimas. Jį perėmiau iš tėčio, bet tikrai patinka.

Laura Pamerneckytė, (g. 1994 m.), Vilnius

Pradžia. Kalnų slidinėjimas atsirado, jei neklystu, kuomet buvau septynerių. Mūsų kaimynas dabar yra Lietuvos kalnų slidinėjimo federacijos prezidentas Paulius Augūnas, o

mūsų tėvai – pažįstami. Pabandžiau ir užsive-džiau. Kuomet tapau komandos narė, pirmieji sli-dinėjimai vyko ant Liepkalnio Vilniuje.

Mano sesuo Gabija anksčiau slidinėjo kartu su manimi vienoje komandoje. Ji yra laimėjusi Lietu-vos čempionatą. O mano didžiausias pasiekimas, be pergalės pasaulio lietuvių žaidynėse ir Lietuvos čempionatuose – dalyvavimas 2012 m. Austrijoje vykusioje I jaunimo olimpiadoje.

Žaidynės. Dalyvavau žaidynėse Italijoje. Jos buvo išskirtinės žmonių skaičiumi - jų susirinko tikrai daugiau negu į Lietuvos čempionatą. Pats pavadinimas sako, jog tai – didesnis renginys. Tie-sa, visa kita buvo gana panašu.

Mokslai. Dėl slidinėjimo tekdavo praleisti la-bai daug pamokų ir žinau, jog tai yra tikrai bloga. Kai dabar niekur nevažiuoju, tas skirtumas jaučia-si. Bet mokytojai nebardavo. Aš niekuomet nesi-stengdavau prisidengti tuo, kad buvau išvažiavusi. Man pačiai būdavo sunku, kadangi visko pats sa-varankiškai išmokti negali.

Su tėvais dėl šio dalyko sutardavau. Buvo net tokių atvejų, kuomet aš nenorėjau važiuoti ir sakydavau jiems, kad kita savaitė man yra labai svarbi ir negaliu praleisti pamokų, tačiau tėvai siūlydavo pagyvoti ir nepaleisti šanso. Iš tikrų-jų, kad ir kaip bebūdavo, jie visada mane pa-laikydavo bei skatindavo slidinėti. Niekada ne-versdavo, tačiau skatindavo. Dabar dėl to labai džiaugiuosi.

Pomėgiai. Esu lankiusi įvairius šokus, plaukiojau, lankiau sportinę gimnastiką. Atro-do, toks keistas sportas, tačiau niekas taip ne-užkabino kaip kalnų slidinėjimas. Dažnai ten-ka susidurti su žmonėmis, kurie nelabai su-pranta, kas tai yra. Klausinėja visokių dalykų. Iš pradžių išsiaiškina, kas tai per sportas – labai daug kas jį maišo su lygumų slidinėjimų. Žmo-

nės domisi, kas labiausiai patinka, kur slidinėju, o planuojantys vykti į kalnus prašo patarimų.

Nemunas Dagilis (g. 1984 m.), Vilnius

Pradžią. Kalnų slidinėjimas mano gyvenime ti-kriausiai atsirado prieš daugiau nei dvidešimt me-tų. Tačiau bėgimo slidinėjimas atsirado žymiai anksčiau, dar tuomet, kuomet buvau vaikas – tie-siog tėvai pastatė slidžių, kuomet man buvo trys metukai. Teko dalyvauti ir „Snaigės“ žygiuose. Vė-liau šalies sienos atsidarė ir iš lygumų slidinėjimo išaugau į kalnų slidinėjimą. Norėjosi pamatyti kal-nus. Berods 1992 metais teko pirmą kartą išva-žiuoti. Nuvykau į Slovakiją. Išpūdžiai išliko labai geri. Po to karto ten nebuvau ir nelabai noriu va-žiuoti, gal bijau ne tai kad nusivilti, bet susigadinti tą viziją, kuri yra užsilikusi ir tiesiog prisiminti šį kurortą iš gerosios pusės. Gal ten viskas irgi pašo-ko į viršų, patobulėjo – bijau ir nenoriu komentuo-ti, kadangi nežinau.

Slidinėja visi šeimos nariai, tačiau paskatinti ne mano. Tėvukas tą daro nuo jaunystės. Jis yra buvu-sios SSRS kalnų slidžių turizmo sporto meistras, tad kalnai jam nesvetimi. Tik jis su tomis slidėmis labiau eidavo, tempdavosi kuprines pasileidęs nuo to kalno.

Žaidynės. Dalyvavau dvejose pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo žaidynėse – Prancūzijoje ir Ita-lijoje. Įsiminė gera atmosfera, daug lietuvių, daug pažįstamų veidų. Emocijos tik geros. Nemažai su kuo susipažinau ir su kai kuriais ryšius palaikau iki šiol.

Bet meluočiau, jeigu sakyčiau, kad svarbus tik bendravimas. Rezultatai taip pat svarbūs, ta-čiau nėra taip, kad jie užgožtų bendravimą. Į žai-dynes susirenka tikrai ne profesionalai, daugiau mėgėjai, kurie slidinėja savo malonumui. Tos

varžybos kai kuriems dalyviams būna vienintelės gyvenime. Taigi, manau, svarbūs abu dalykai, tačiau tikriausiai bendravimas šiek tiek svarbesnis.

Vieni iš žaidynių organizatorių – Grigarai – yra mano draugai. Jie nuo seno padeda šias žaidynes organizuoti, ruošia trasas. Prieš daugelį metų, kuomet pradėjome slidinėti, jie papasakojo, kad vyksta tokios žaidynės ir pasiūlė sudalyvauti.

Trauka. Manau, kad Lietuva apleidusi yra sportiška šalis. Kalnų čia nėra, tad šalies, lietuvių supratimas yra toks, kad viskas, kas yra už sienos, įdomiau. Žinoma, yra ir kitų be galo gražių vietų bei gerų sporto šakų, bet visi išvažiuoja paslidinėti į kalnus. Tai buvo tapusi tarsi kažkokia mada, dabar gal visa tai kiek aprimo, liko tik tie tikrieji entuziastai. Kalnai, mano nuomone, sužavi savo gamta, pačiais kalnais iš savęs, oru, gera kompanija, laisvalaikio praleidimu. Žinoma, žavi ir gyvenimas po slidinėjimo. Mintyje turiu tas akimirkas, kuomet nusileidi nuo kalno – visos tos užkegėlės, muzikos, pasivaikščiojimai po miestelius.

Pomėgiai. Turiu ir mažiau, ir daugiau ekstremalių pomėgių. Užsiimu automobilių sportu, lauko tenisu. Kaip pavyksta viską nuderinti? Kaip tik visko nebepavyksta suderinti. Yra dar kiti pomėgiai, pavyzdžiui, medžioklė, ir jauti, kad kažką turi aukoti, bet nieko aukoti nenori. Dėl to anksčiau į kalnus važiuodavau keturis ar penkis kartus per metus, o dabar norisi ir kažkur išvažiuoti pamedžioti. Nenori nieko atsakyti, bet tenka rinktis – viskam skirti tiek laiko, kiek nori, nėra galimybių.

Nerija Makarskaitė-Ivanauskas (g. 1977 m.), Vilnius

Pradžia. Mano tėtis, brolis sportavo, kuomet aš buvau dar labai maža. Jie mane ir pastatė ant slidžių, buvo pirmieji treneriai. Pirmos slidės – „Nykštukas“, vėliau – „Polsport“ ir po truputėlį į visą tai įsitraukiau. Mano šeima keliaujanti ir sportuojanti, tad, galima sakyti, neturėjau pasirinkimo, tačiau kalnų slidinėjimas mane sužavėjo.

Kai įstojau į muzikos akademiją studijuoti vokalo, teko kalnų slidinėjimą atidėti į šalį. Tiesa, žiemos metu vis tiek vykdavau į kalnus. Kalnų slidinėjimas – tai tokia nepagydoma liga, kuri lieka visam gyvenimui.

Žaidynės. Tai vyko labai seniai. Ilgai svarsčiau, ką aš iš žaidynių atsimeinu, kadangi praėjo jau daugiau nei dvidešimt metų, kuomet dalyvavau. Įspūdžiai, kalnai, susitikimas su bendraminčiais. Labai daug visko. Labiausiai įsiminė mūsų vienybė. Visą laiką, kai dalyvaudavome varžybose, būdavo Kauno, Vilniaus komandos atskirai.

Vieni kitų nepažinojome ir laikėme varžovais. Staiga susitikome Kaukaze po vienu stogu – kartu gyvename, padedame ruošti inventorių varžyboms.

Mes visi kažkaip išsiblaškėme po visą pasaulį. Aš pati dešimt metų gyvenau Amerikoje. Buvo labai įdomu, kadangi su tais žmonėmis, su kuriais Kaukaze net nebendravau, susitikome už Atlanto ir labai gražiai pradėjome draugauti. Ir po tiek metų palaikome ryšį. Žinoma, dabar visai kitokie laikai – ir „facebook“, ir „skype“, ir visos kitos technologijos. Tas labai padeda. Bendraujame labai šiltai ir atrandame žmonių, su kuriais to nedarėme – iš naujo prisimename, kaip tais laikais viskas buvo, ką darėme.

Kai žaidynėse Kaukaze iškovojo auksą, man buvo penkiolika ar šešiolik metų. Man asmeniškai tai buvo labai didelis pasiekimas. Aš tikrai nesitikėjau to. Galvojau, didelė konkurencija, kova, kitokios sąlygos. Mes treniravomės Lietuvoje, sportavome Karpatuose ir staiga išvažiuojame į tokius aukštus kalnus, kur ir slėgis, deguonis – faktoriai, kurių aš visiškai nesitikėjau. Prisimenu, galvojau, ką aš tenai veiksiu ant to kalno ir kaip man pavyks nusileisti. Mano tikslas buvo nusileisti, apie kažką medalį po pirmų varžybų net negalvojau.

Motorlaiviai. Mūsų šeima labai dinamiška, stengiasi aprėpti kuo daugiau – ir kalnų slidinėjimas, ir motorlaiviai. Žiemą slidinėjome, o vasaros metu vieni kitus palaikėme, važiuodavome į Europos motorlaivių čempionatus palaikyti tėčio. Aš la-

bai norėjau pabandyti dideliu greičiu pralėkti motorlaiviu, mano močiutė skatino, tėtis palaikė, bet mama pasakė rimtą „ne“, ir prieštarauti neišdrįsau. O dabar gal jau vėlu... Tėčio nėra ir daug kas mūsų šeimoje pasikeitė.

Trauka. Aš manau, kalnai traukia visus. Tai yra azartas, greitis, kaifas, gamta, vaizdai, pabuvimas kartu, vyno išgėrimas po slidinėjimo. Tai ir bendravimas, ir kultūra. Kalnų slidinėjimas populiarėja. Žmonės gali leisti sau išvažiuoti slidinėti į Austriją, Italiją, įsigyti inventorių. Tai tampa šeimos, draugų hobis, visi jungiasi į grupes. Anksčiau ši sporto šaka buvo išskirtinė, ne visi galėjo sau leisti, kadangi kalnų slidinėjimas kainuodavo labai daug.

Raimondas Pakšys (g. 1979 m.), Vilnius

Pradžia. 1979 metais su medinėmis slidėmis, iš kažkur gautais odiniais batais pradėjau slidinėti. Su draugais savo rankomis, be jokių gamyklų pagalbų pasidarėme keltuvą ir važiuodavome autobusais per savaitę kokius 4-5 kartus - mašinų tais laikais dar neturėjome. Buvome pasidarę apšvietimą, tad slidinėjdavome iki kokios dvyliktos valandos nakties.

Kai man buvo 24 metai tokie modernesni, pagyvenę pažįstami man atidavė batus, su kuriais aš nelabai važinėjau. Mano medinės slidės buvo apkaltos geležiniais kantukais. Su jomis slidinėjau neilgai – tol, kol supratau, kad aš noriu tai daryti rimčiau. Sužinojau, kad galima įsigyti slides iš kažkieno rankų. Kai pradėjau sakyti, kokių aš noriu, gavau tokias, su kuriomis nusilaužiau koją.

Žaidynės. Tai linksma, gerai organizuota šventė. O labiausiai žaidynės įsiminė varžybų azartu.

Kai vyksta Lietuvos čempionatai, būna daugiau rutinos, o žaidynės – retesnis, gerai organizuotas ir solidus sportinis renginys. Ir kai pastovi septynias valandas ant sniego ir visą laiką slidinėji, bendravimui nelieta laiko. Aišku, būna keli žmonės, kurie kitą dieną neina į kalnus, bet dažniausiai tie, kurie slidinėja, nelabai turi laiko bendrauti.

Trauka. Kalnai – ne vien grožis. Jeigu žiūrėte nuotraukas, kur ant sniego guli gražios pusnuogės moterys – neapsigaukite. Mes kartais matome tas fotosesijas ir jų kančias. Kad pramoktum čiuožti, turi paaukoti bent dvejus metus – prasimokinti, prasikankinti, pagriuvinėti. Visi čiuožia, o tu griūni ir griūni. Tačiau kalnuose labai didelis malonumas, adrenalino pojūtis. Nuovargis ar traumelė – ne problema. Man patinka ekstremalumas, tačiau su laiku tas suvokimas keičiasi. Anksčiau nuvažiuodavai ir lakstydavai visą dieną, o dabar pažiūri, pagalvoji, kad neverta lėkti. Su amžiumi keičiasi supratimas.

Romualdas Stankevičius (g. 1979 m.), Vilnius

Pradžia. Vieni gimsta su pačiužomis, kiti su irklais, kiti su kamuoliu. Lietuvoje gimė labai daug vaikų, kurie gimė su kamuoliu ir išaugo į didžiules oranžinio kamuolio žvaigždes, taip pat futbolo, rankinio, tinklinio. O mes, tie, kurie slidinėjame, gimėme su slidėmis. Noras buvo nuo pat mažens. Aišku, priklauso ir nuo to, kur gyveni. Mes, pagrindinis branduolys, užaugome nuostabiame rajone – Žvėryne. Jis pasižymi įdomia reljefo struktūra – daug skirtingų šlaitų. Nuo mažens rogės, slidės – mūsų kasdienybė. Ypač žiemomis. Tais laikais ir žiemos būdavo rimtesnės. O vėliau išpūdžiais pasidalino su klasiokais, sužinojome, jog atsirado aukšto lygio kalnų slidinėjimo treneris. Atėjome pabandyti, man buvo jau 15 metų. Treneris Jurijus Dementvejas parodė kalną, trasą ir pasakė, kad yra to-

ki a
ga-
li-

mybė. Paulius Augūnas, Miroslavas Urbonavičius, Darius Grinbergas, Adomas Janulionis, Saulius Ivanauskas – tie žmonės, su kuriais pirmą kartą susimatėme ant kalno. Treneris pastatė ir trasą ir pasakė, kad kiekvienas nuvažiuosime po tris kartus ir tada žiūrėsime. Mes tokią galimybę turėjome pirmą kartą. Šeškinėje, važiuojant link Ozo, galima sakyti prekybos centro „Akropolis“ šlaite iš kitos pusės buvo Švyturio kalnas. Nuo to šlaito ir prasidėjo kalnų slidinėjimas. Sudalyvavau vadinaimosiose atrankos varžybėse ir treneris sakė ateiti. Pasakiau, kad man jau 16 metų, tačiau jis atsakė, jog mane veda didelis noras. Tokiu būdu pradėjau. Motyvacija – didžiulė, tas žmogus, kalbant apie azartą, kalnų slidinėjimą, surado mūsų slapčiausias vietas. Jis tiesiog pradėjo mus nukreipti tuo takeliu. Treniruotės būdavo kupinos įspūdžių. Dabar jaunieji slidininkai treniruojasi gana lengvai. Mes juokdavomės, kai susitikdavome koridoriuje mokykloje ar laiptinėje – žmogus lipdavo atbulai, kadangi po gerų treniruočių net laiptais lipėti buvo. Tokie krūviai... Tos nekaltos treniruotės ant lietuviškų kalnelių išaugo iki spartakiadų laikotarpio. Mes į treniruotes vaikščiojome labai noriai ir viskas palaipsniui augo.

Žaidynės. Iškylo 1991 metų žaidynių, vykusių Kaukaze, prisiminimai. Tai buvo toks išskirtinis įvykis, kadangi slidinėjimas – žiemos sporto šaka, o visi mes vasaros metu buvome nuskridę ant Elbruso, kur ir vyko tos pirmosios žaidynės. Tai didelis sambūris su dideliu žmonių skaičiumi ir daug į vieną ringinį suvažiavusių tautiečių, kaip aš sakau – į pasaulio kalnų slidininkų sąskrydį.

Įsiminė tas pakilimas po nepriklausomybės atgavimo. Tai pirmasis toks renginys, kuris, aišku, skirtas suvienyti ir susitikti su visais po pasaulį išsibarsčiusiais kalnų slidininkais.

Vienas svarbiausių dalykų žaidynėse – praplėsti

savo pažinčių, draugų, bendraminčių, slidinėjimo mylėtojų ratą. Tai vienas iš bandymų suvienyti visus lietuvius, esančius skirtinguose kontinentuose, kuriuos vienija kalnų slidinėjimas. Ši mintis, manau, yra pagrindinė.

Po pirmųjų žaidynių užsimezgė gilus santykis su ŠALFASS ir ji surengė žaidynes kitame žemyne – Kanadoje. Ta tradicija išliko – kiekvienos žaidynės rengiamos vis skirtingose vietose ir netgi kžamynuose. Aišku, galbūt ekonomiškai tai prieinama ne kiekvienam. Girdžiu tokius atsiliepimus, kad tai yra gana prabang.. Bet kiekvienas žmogus turi laiko, tad gerai susidėliojus ir susiplanavus atsiras ir pinigų. Jeigu žmogus myli šį sportą, nori slidinėti, aš tikiu, kad galima rasti jėgų ir finansinių galimybių. Nesvarbu, ar tai Australija, ar Šiaurės Amerikos žemynas. Aišku, tuo entuziazmu reikėtų užkirsti vis daugiau žmonių, plėsti ratą.

Žaidynės lėmė, kad susipažinau su Linu Vaitkumi. Susitikome, kai 1995 m. žaidynės vyko Kanadoje. Vėliau mes išsiaiškinome, kad jis buvo pakliuvęs į JAV jaunimo rinktinę, dalyvavo jaunimo čempionate ir užėmė labai aukštas pozicijas. Teko su juo palenktyniauti ant kalno ir savo lygį jis dar kartą pavirtino. Vaikinas buvo tikrai labai, labai aukšto lygio. Aš tada aktyviai nebesportavau, bet įspūdį Linas paliko labai didelį. Ir vėliau mūsų draugystė tęsėsi. Jis – nuostabus žmogus, tik, žinote, buvo kalbos barjeras. Jis kalbėjo tik angliškai, tad teko iš mokyklos, studentavimo laikų ištraukti visus savo anglų kalbos įgūdžius. Išsibendravome. Linas – labai malonus, šiltas žmogus, paliko įspūdį dėl savo nuoširdumo, atvirumo, motyvacijos. Tai žmogus, kuris aiškiai matė savo ateitį. Mes dar pakurstėme jį, kad sudalyvautų olimpiadoje gindamas Lietuvos garbę su iškelta vėliava, kad parodytų, jog yra ir gerai slidinėjančių lietuvių. Bendraujame iki dabar, karts nuo karto susirašome žinutėmis. Tačiau pastaruoju metu buvau užsiėmęs savo kasdieninių problemų sprendimu ir atitolau nuo kalnų slidinėjimo, nors varžybose sudalyvauju.

Žaviuosi kalnų slidinėjimo puoselėtojais. Algimanto Kepežėno suburti entuziastai sugebėjo paslidi-
nė-
t i
v i-

1. IŽANGA 2. ISTORIJA 3. ELBRUSAS 4. KITOS ŽAIDYNĖS 5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS 8. REZULTATAI

suose šešiuose kontinentuose. Tai – nuostabi idėja, stimulus slidinėti ne vien tik įprastose vietose, bet ir Antarktidoje. Šią idėją reikia puoselėti ir surasti dar didesnės motyvacijos. Gyvenime, žinote, turi būti tikslas ir noras. Labai gaila, kad netekome kalnų slidinėjimo sekretoriaus pono Dailiaus Mišeikio. Mūsų entuziastų gretos retėja, bet juntų, kad ateina nauji žmonės. Atsidaro naujos galimybės Druskininkuose – vasarą, niekur neišvykstant iš Lietuvos, gauname puikiausią kurortą. Tai yra nuostabu.

Pomėgiai. Riedučiai, dviratis, vandens sportas, burlentės. Tais laikais vasarą judėdavome su dviračiais, riedučiais. Ir dabar jie duoda gana neblogą krūvį vestibuliniam aparatui, kojoms, sugebėjimams, reakcijai. Su kuo kalbu, bendrauju, beveik visi vasarą leidžia aktyviai. Visko po truputį. Yra daug sporto šakų, kurios yra labai artimos ir reikalingos norint lavinti įgūdžius.

Tauras Macijauskas (g. ??? m.), Kaunas

Pradžia. Mano tėtis sovietiniais laikais važiuodavo ilsėtis į kalnus. Buvau dešimties, kuomet su šeima ruošėmės vykti į Karpatus. Tėtis nutarė man nupirkti slides. Jos atrodė pakankamai juokingos. Lietuvoje jų apskritai nelabai buvo kur įsigyti, tad batus pirkome kažkur Rusijoje.

Pirmą kartą ant slidžių atsistoju Dainų slėnyje. Kelis kartus nusileidau nuo kalno ir po savaitės išvažiavau į Karpatus. Tėvas parodė, kaip reikėtų daryti posūkius, ir pradėjau čiuožti.

Tos nupirktos slidės man taip pat buvo įvykis, o kai čiuožiau Karpatuose, viena jų nukrito, kadangi neturėjo apsaugos. Šiuo metu yra stabdžiai: kai slidė atsiseiga nuo bato, jie suveikia - slidė sustoja ir daugiau nečiuožia. O tuo metu ne visos slidės juos turėjo - maniškė nukrito ir pasileido žemyn. Pradėjau panikuoti. Su viena slide nusikabaroju ieškoti kitos. Juokinga tikrai nebuvo. Vėliau prie bato rišdavome virveles, jos neleisdavo slidei pabėgti.

Mano tėvas ir jo kompanija slidinėdavo ant tuo metu populiaraus Kačerginės kalno. Ant jo statydavo įdomiai sukonstruotus pakėlėjus – trosą sukdamo motociklo „Jawa“ variklis, būdavo tokie kabliai: trosas sukasi, tą kablį užkiši, jis užsifiksuoja ir tave kelia. Kai pradėjome slidinėti, užsimezgė būreliai ir kažkas suorganizavo čempionatą. Suvažiavo žmonės iš Vilniaus, Kauno ir Klaipėdos. Mes, kauniečiai, neblogai pasirodėme. Vėliau pradėjome važinėti po kalnus, treniruotis bei dalyvauti varžybose.

Žaidynės. Man labiausiai įsiminė tai, jog žaidynės Kaukaze vyko vasarą. Į jas susirinko visi

sportininkai, su kuriais kartu važinėdavome po kalnus būdami paaugliais ir varžybose Sovietų Sąjungos laikais. Kartu praleidome ne viena žiemą ir ne vieną sezoną. Atmosfera labai gera. Prie viso to galima pridurti, jog pasaulio lietuvių žaidynės vyko po Nepriklausomybės atgavimo. Grįžome į tas pačias, jaunystėje lankytas, vietas. Į kalnus išvažiuoti tada buvo sunku bei brangu, o tuo metu, kai vasarą suorganizavo žaidynes, jos tapo atrakcija - geras oras, tinklinis, futbolas, o iš ryto - kalnai.

Viskas vyko draugiškai, o vakarėlį kiekvienas suprastavo savaip, įvertindavo savo galimybes. Aš po jų jausdavausi žvalus ir linksmas. Tikrai nevartojome alkoholio besaikiais kiekiais. Daugiau bendraudavome, juokdavomės ir linksmindavomės.

Į pasaulio žaidynes susirenka lietuviai, kurie mūsų šalyje negyvena. Ten kitoks bendravimas, kalbėjimas, emocijos, nuomonių pasikeitimas. Lietuvos čempionate – visi savi. Mes žinodavome kiekvieną žmogų. Kalnų slidinėjimas nebuvo labai populiarus sportas ir tų dalyvių nebūdavo daug. O pasaulio žaidynėse slidininkų susirinkdavo ženkliai daugiau. Nežinojome, kokia kito dalyvio technika, ką jis gali. O tie, kurie varžydavosi ir Lietuvos čempionatuose, buvo žinomi.

Sportas. Kalnų slidinėjimą sportavau tikrai ne mėgėjiškai. Treniruotėse, fizinio pasirengimo pratybose praleisdavome labai daug laiko, sportavome nuoširdžiai, ruošdavomės varžyboms. Visą žiemą praleisdavome kalnuose. O dabar tai – laisvalaikio praleidimas, geros emocijos. Kalnai – tai ne tik slidinėjimas. Tai ir geras oras, ir bendravimas, ir poilsis.

Tomas Endriukaitis (g. ??? m.), Vilnius

Pradžia. Man toks įspūdis, kad aš kai gi-

Saulius Sidaras (g. 1945), Vilnius

Pradžia. Miesto centre, šalia Kauno 1-osios vidurinės, kalnų nebuvo, tad mokykloje ir įstojęs į KPI žaidžiau futbolą, ledo ritulį, myniau dviratį, dalyvaudavau miesto, respublikinės varžybose, žodžiu, buvau neblogas sportininkas. Kalnų slidinėjimas atsirado kaip ypatingas iššūkis, į kurį mane įtraukė vyriausia sesuo Lai-

ma su savo būsimu vyru Konstantinu Zubovu. Jau 1958 m. KPI į architektūros specialybę susirinko grupė, susižavėjusi alpinizmu ir kalnų slidinėjimu, tad vieną sausį ir aš išvykau į alpinizmo stovyklą Kaukaze. Kopimai į viršūnes dėl nuolatinių sniego lavinų buvo uždrausti, neliko nieko kita kaip visiems užsiimti kalnų slidinėjimu. Grįžęs jau buvau „patyręs“, į kalnus važinėdavau ne kopti, o slidinėti. Su minėtais būsimais architektais – alpinistais ir kalnų slidininkais – ar kitais draugais važinėdavom į Karpatas, namie slidinėjom Ažuolyne, Karmėlavoje, Neries ir Nemuno šlaituose, Zapyškyje.

Po šiek tiek tokios pertraukos grįžti į kalnų slidinėjimą, bet jau sportinį, teko kaip į „palaikomąją šaką“ šalia pagrindinio vandens slidžių sporto, kurį pasirinkau po KPI baigimo atvykęs dirbti į Vilnių. Patekau į puikų kolektyvą pas Oskarą Gaidamovičių – kalnų slidininką, motociklininką, kalnų slidinėjimo ir vandens slidinėjimo trenerį, organizatorių. Pasiokiau neblogų rezultatų, tačiau įvairios traumos ir profesinė veikla sutrukdė toliau tobulėti šioje šakoje, tik nenumalšino mano aistros gyvenimo meilei – kalnų slidinėjimui. Jam visada randu laiko neblogai formai palaikyti ir kiek galiu per-

miau, jau norėjau būti kalnų slidininku, net nežinodamas, kad juo galima būti. Su gimimu gavau tokį kodą. Labai anksti pamačiau tuometinius kalnų slidininkus ir iš karto supratau, jog tai skirta man.

Dabar su šeima į kalnus vykstame reguliariai. Dukra labai juos myli. Natūralu, jog kalnus ji atrado su manimi, tačiau jai ir pačiai labai patinka. Lietuvoje iš viso neslidinėju. Ypač po savo labai artimo bičiulio Rolando Sėliuko žūties Vilniuje, ant Šilo kalno. Tais laikais šis kalnas man buvo sentimentalus. Nors Alpėmis jo nepavadinsi, jis buvo labai šiltas, o po Rolando žūties man ten pasidarė nejauku.

Žaidynės. Jų būta įvairių. Pavyzdžiui, Australijoje išiminė gera atmosfera tarp tautiečių. Užsimezgė šilti santykiai, ko nepasakyčiau apie žaidynes Amerikoje. Kaip Australijoje viskas patiko, pastarajame žemyne buvo atvirkščiai – nenustaciau jokio ryšio su ten gyvenančiais lietuviais. O kai Australijos lietuviai atvažiuoja į Lietuvą, visada susitinkame, pabendraujame, prisimename žaidynes. O pačiam dar kartą į Australiją vykti neteko.

Sportas. Aš visą gyvenimą svajoju tapti sportininku. Manau, jog juo tik bandžiau tapti. Netikiu, kad kažkada buvau tapęs profesionalu. Tai – realūs vertinimai, konstatuoju savo subjektyvia nuomone.

Dar visai neseniai buvo įdomu tik dalyvauti varžybose, dabar jau – nebe, tiesiog patinka slidinėti. Mano visa karta tokia „pasitraukusi“, liko tik naujai atėjęs jaunimas. Tai – ne mano ratas, trūktų bendravimo, konkuravimo tarp saviškių. O likti vienišui ir važinėti į tas varžybas kaip į darbą pasidarė neįdomu. Juo labiau, kad mano dukra labai beprotiškai užsiima sportu – profesionaliai žaidžia lauko tenisą, tad nemažai dėmesio skiriu jai.

Svajonė. Dalyvavau pasaulio čempionate, bet labiausiai svajoju dalyvauti olimpinėse žaidynėse. Tačiau pasidaviau, pavargau. Reikėjo dar labai daug eiti to link. Kažkokios komandos nebuvo, kaip ir visada, buvau vienas kaip pirštas. Šioje vietoje, kad niekas manęs nepalaikė, aš neturėčiau dejuoti, tačiau iš tiesų nebuvo tos moralinės aplinkos. Jei būtų atsiradę bendraminčių, visko siekti būtų buvę įdomiau. Vienatvėje visą šitą daryti, pagalvojau, kad per daug nuobodų. Tai kaip skyrius iš romano – mano didžiausias apmaudas gyvenime. Apie nieką tiek nesvajojau, kaip apie olimpiadą.

1. IŽANGA 2. ISTORIJA 3. ELBRUSAS 4. KITOS ŽAIDYNĖS 5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS 8. REZULTATAI

duodu savo beveik 60 metų slidinėjimo patirtį artimiesiems.

Inventorius. Neblogai prisimenu, kaip įsigijau savo pirmąsias slides. Kadangi 13–14 metų pradėjau bandyti čiuožti per slalomo trasas, aktualu tapo aštrios briaunos ir kietas kojos ryšys su slide. Kau no senamiestyje radau parduotuvę, kurioje būdavo ir gerų, ir brokuotų slidžių. Pirmas įsigijau briaunuotas medines, kitas jau plastmasines. Beje, abejas sulaužiau. Vieną medinę net teko taisyti, deficito laikais stalius paėmė brangiau nei už naujas. Kojos ryšys su slide buvo užtikrinamas odiniais priparafinuotais batais „Botas“, įstatomais į priekinę nepasisukančią atramą, o kulnas pritvirtinamas odiniu diržu.

Dabar inventoriaus naujovėmis domiuosi, bet keičiu nedažnai. Pavyzdžiui, jau septynerius metus slidinėjau tomis pačiomis „Atomic“ slidėmis, nau doju dvejas panašaus kietumo batų poras.

Žaidynės. Išgirdus pavadinimą „Pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo žaidynės“ į galvą ateina daugybė šviesių, džiuginančių minčių. Pirmiausia pagarbos ir dėkingumo nusipelno kalnų slidinėjimo rungties įtraukimo į PLSŽ varžybų programą iniciatoriai ir šios idėjos įgyvendintojai, iš jų ypač išskirčiau Algimantą Kepeženą ir Vytenį Čiurlionį. „Baltai pavydžiu“ draugams Ignui Lažinskui, Algiui Dargužui, atsivežusiems savo atžalas į Kaukazą, mano dukros, deja, jau buvo pasirinkusios ne slidinėjimą. Tai puiki tautos subūrimo, bendravimo priemonė, ypač to pasigendame dabar.

Pirmosios žaidynės Kaukaze, ant Elbruso kalno, su niekuo nesulyginamos: bendras pakilimas atkūrus nepriklausomybę, susitikimai su draugais, gyvenančiais ir Lietuvoje, ir užsienyje, bendros ateities svajonės.

Žaidynėse susitinki su mielais, senais bičiuliais, draugais, su kuriais kitu metu nerandi laiko pabendrauti. Tad naudojiesi šia proga ir naujiems ryšiams nebelieka laiko. Sakytčiau, kad sustiprėja, tebesitęsia anksčiau užsimezgę draugiški ryšiai. O šiaip esu įkalbėjęs ne vieną draugą važiuoti į žaidynes. Pavyzdžiui, Alp de Ueze padrašinau dalyvauti Algį Augustaitį, tad jis į kitas žaidynes atsivežė anūkus, o anūkė Eglė dabar jau viena pajėgiausių Lietuvos kalnų slidininkių.

Dalyvavau trejose žaidynėse: 1991 m. Kaukaze, 2004 m. Prancūzijoje ir 2007 m. Italijoje. Iš visų grįžau su medaliais, vis daugiau ir geresnės prabos, bet dar neturiu aukso. Žodžiu, dar yra ko siekti.

Mokiniai. Esu iš pedagogų giminės, tad mokymas man kaip ir prievolė, pašaukimas, o mokyti to, ką laikau naudinga, reikalinga – dvigubai įpareigoja. Slidinėti mokiau dukras,

jų pusseseres, pusbrolius, anūkus. Tačiau rezultatai galėjo būti geresni. Dukras išmokiau, net truputį per trasas čiuožė, bet vėliau prioritetą teikė kitiems dalykams. Graži išimtis – mano seserėnas M. K. Čiurlionio proanūkis Rokas Zubovas, su kuriuo (kai buvo 10 metų) dviese Karpatuose per lietuvių slidinėjimo paskutinę kovo dieną, matėm, kaip griūdavo Ukrainos rinktinės nariai, bet nei blogas oras, nei baisoki vaizdai „neatsaldė“ Roko nuo kalnų slidinėjimo: kad ir labai užimtas būdamas, čiuožia ir Lietuvoje bei kasmet važinėja į kalnus. Anūkus jau išmokiau daug ko (dviratis, plaukimas, futbolas, krepšinis), tačiau akibrokštas: neturiu sėkmės slidžių trasose. Visgi tikiuosi, kad ir anūkus atėjus laikui kalnų slidinėjimas pradės „vežti“, kartu patirsim dar daug gerų įspūdžių trasose.

Pomėgiai. Be slidinėjimo, užsiimu tuo, kam netrukdo turėtos traumos – dviračiu. Liūdna, kad visiškas tabu vandens slidės, ledo ritulys. Teko mesti ir tenisą. Bet vėl yra vilties: bandomė pagerinti stuburą ir grįžti.

Vytautas Matuliaskas (g. ??? m.), Vilnius/Prienai

Pradžia. Kalnų slidinėjimą pabandžiau studijuodamas Vilniaus pedagoginiame universitete. Turėjome tokią sporto discipliną kalnų slidinėjimas, kuri skambėjo egzotiškai. Nuėjome, pabandėme ir gal 1990m. nuvykome slidinėti į Ukrainą. Taip kalnai mane ir sužavėjo.

Žaidynės. Vienintelės Pasaulio lietuvių žaidynės, kuriose dalyvavau, buvo Prancūzijoje. Jose sutikau be galo daug užsienyje gyvenančių lietuvių. Pbuvo labai graži šventė, smagus renginys.

Emocijos tik geros. Daug adrenalino, bendravimo, azarto. Laimėti norisi visada, tačiau bendravimas yra svarbiau. Tai vis tiek gana mėgėjiško lygio varžybos ir kažkokių sportinių aukštumų nepasieksi. Daug smagiau pabendrauti.

Trauka. Aš manau, kad daugelį žmonių traukia kalnai, nepriklausomai nuo to, jie kalnų ar lygumų gyventojai. Kas pabando slidinėti, tas dažniausiai užsikabina. Visų pirma - kalnuose iš karto užsimiršti apie problemas. Pirmą dieną dar galbūt kažkiek galvoji, o vėliau visiškai pamiršti – galvoji tik kur ir kaip nusileisti, įveikti trasą. Kitas dalykas – gana malonus fizinis krūvis. Prieš vykdamas į kalnus ruošiesi, dažniau vaikštai į sporto salę. Manau, ir sportiniai, ir emociniai dalykai sužavi.

Pomėgiai. Sudalyvauju ir automobilių slalomo varžybėlėse, tačiau kalnų slidinėjimas, kaip jau minėjau, viena iš stichijų – užburia ir vieną kartą paragavęs negali sustoti. O tenisas yra didžiausia mano meilė, kurios neiškeisčiau į nieką. Dra yra jėgos aitvarai, tačiau tuo užsiimu ne taip dažnai. Iš tikrųjų galima ilgai vardinti. Pagrindas – tai, kas čiuožia ant vandens ir sniego.

Eglė Pumputytė (g. 1969 m.), Vilnius

Pradžia. Esu išbandžiusi daugybę įvairių sporto šakų. Tad kai man buvo 24 ar 25 metai ir draugai pakvietė į kalnus, nedvejodama išvažiavau. Slidinėti patiko. Tad nusipirkau inventorių ir nuėjau ant Šilo kalno Vilniuje. Kalnų slidininkų bendruomenė priėmė mane į savo gretas ir nuo to laiko esu tarp jų. Kalnų slidinėjimas man daugiau laisvalaikio leidimo būdas, ne sportas.

Žaidynės. Pasaulio lietuvių žaidynėse pirmą-

kart dalyvavau 1997 m. Australijoje. Sužavėjo viskas – šalis, žmonės, varžybų organizavimas, ekskursijos, kalnai. Gal dėl to, kad viskas buvo pirmą kartą – ir tokia kelionė, ir varžybos. Užsikabinau. Ir gal net ne dėl slidinėjimo, o dėl paties organizavimo. Į visas žaidynes važiuojame ne tik pabūti kalnuose, bet ir daug pamatyti. Ypač į tolimes šalis – Australiją, Ameriką, Maroką. Jos paliko didžiulį įspūdį. Juk skrisdama į Australiją buvau slidinėjusi tik vieną sezoną. Ir iškart į Australijos kalnus, į varžybas. Bet buvo labai smagu. Labai patiko varžybų dvasia – nesvarbu, laimėsi ar ne. Svarbu dalyvauti, nugalėti baimę. Žaidynėse labai daug duoda bendravimas. Visi laimingi, aptarinėja, kas kaip čiuožia. Australijoje visi kartu gyvenome viename namelyje kalnuose. Nei kur eiti, nei ką daryti. Grįžę nuo kalno visi kartu vakarodavome: ilgos vakarienės, pašnekesiai, židiny, prisiminimai. Visi kartu. Vakare niekur neišeisi, nes gali pasiklysti. Kitur, kai yra veiklos pasirinkimas ir visi gyvena atskirai, nesijaučia tos bendrumo dvasios.

Amerikoje buvau 2001 m. Mamuto kalnuose. Ten jau buvo ką veikti ir nusileidus nuo kalno. O po varžybų išsinuomuojome mašiną ir pervažiuojame Ameriką – įveikėme apie 5000 km. Keliajome be išankstinio detalaus plano, be jokio išankstinio viešbučio užsakymo. Pradedą temti, ieškome, kur stoti. Kartais jau ir neramu būdavo. Bet iš už posūkio išnirdavo kokia žvejų užėja su viešbučiu, kur vietiniai specialiai važiuoja, o mes atsiduriame atsitiktinai.

Labai svarbu, kad ne tik paslidinėdavome, bet ir pakeliaudavome. Tai žaidynių esmė. Dėl to buvo verta važiuoti. Paslidinėti gali ir arčiau kur nors. O ten pabūni kartu su bendraminčiais ir pamatai pasaulio.

Įspūdinga buvo kelionė į Maroką. Niekada nebūčiau pagalvojusi, kad Maroke galima slidinėti.

Pasirodo – galima. Iki trasų ir atgal keliaudavome ant asilų. Šilta, gera. Į lietuvių varžybas atvažiuo žurnalistų, net ėmė interviu kažkodėl iš manęs. Pasirodžiau per Maroko televizijos žinias. Ir prieš, ir po varžybų keliauome po šalį.

Prancūzija ir Italija – įprastos šalys. Tačiau didelį įspūdį padarė labai šiltas bendravimas su žmonėmis. Prancūzijoje atrodė, kad Lietuvoje jau nieko turbūt nelikę, nes visi pažįstami ten suvažiuavę. Nežinau, kaip pavyko suorganizuoti, bet buvo puiku. Italijoje, Paso Tonale, įsiminė labai smagus varžybų uždarymas.

Tokių renginių labai reikia. Važiuočiau ir dar, ypač į tolimesnes, įdomesnes šalis.

Sportas. Turiu nemažai pomėgių. Žaidžiu stalo ir didįjį tenisą, bandau dalyvauti golfo varžybose. *Snow Arenoje* tobulinu kalnų slidinėjimo techniką su treneriu. Norisi, kad tai būtų ne tik laisvalaikis, bet ir sportas.

Inventorius. Turiu tris poras slidžių. Jau pradėdu jausti, kurios kietesnės, minkštesnės. Bet dažnai nekeičiu. O štai apranga... Domiuosi mada ir nuolat atnaujinu savo aprangą. Čia jau moteriška silpnybė.

Mindaugas Švabas (g. ??? m.), Kaunas

Pradžia. 1979 m. mano tėvas Vidimantas Švabas išardė savo motociklą ir padarė vieną pirmųjų keltuvų Kaune. Nuo tada ir pradėjau slidinėti. Kai gavau savo pirmas medines slidutes, išvažiuo į Jasynią Karpatuose. Man buvo 8 ar 9 metai. Sniego buvo mažai, iki jo dar reikėdavo palypėti. Visi iš dėklų traukia „Polsport“ ar kitokias „firmines“ slides, o man savąsias gėda parodyti. Ištraukiau, tik

kai treneris liepė. Po to vyko varžybėlės ir aš buvau trečias. Tada jau gėdos nebeliko. Netrukus tėvas nupirko „Polsport“ ir man. Rimčiau sportuoti pradėjome, kai į Lietuvą iš Ukrainos atvažiuo broliai Stefanas ir Ferencas Milcievičiai. Stefanas įsikūrė Vilniuje, Ferencas – Kaune. Priklausėme draugijai „Žalgiris“. Visą laiką turėjome tikslą nugalėti Vilnių. Bet dažniausiai nepavykdavo. Ir vienintelį kartą pavyko – Ignalinoje 2007 m. vykusioje žalgiridoje.

Beje, po 1991 m. Pasaulio lietuvių žaidynių Kaukaze ilgai neslidinėjau. Į šį sportą grįžau tik 2000 m. Prie to labai trisidėjo treneris Jurijus Švecovas.

Žaidynės. Dalyvavau ketveriose žaidynėse – Kaukaze, Mamuto kalnuose, Alp de Ueze ir Paso Tonaleje. Prancūzijoje buvau labai arti Lino Vaitkaus, nors jis kalnuose treniruodavosi vienuolika mėnesių per metus, o mes – dvi savaites. Paašikėjo, kad to neužtenka. 2007 m. Italijoje jau nieko nepasiekiau – kūnas nebeleido.

1991 m. žaidynėse būtent mano kambaryje vykdavo tie legendiniai vakarėliai. Todėl man, kad pernelyg neįsijausčiau, skirdavo užduočių. Viena buvo iškelti vėliavas ant virvės. Vienas galas pritvirtintas prie viešbučio, kitas – medyje. Tupiu medyje, traukiu tą virvę, ant kurios – Kanados, Amerikos, Vokietijos, Australijos, Lietuvos vėliavos. Eina pro šalį kaukaziečiai. Klausia: „O kur mūsų, sovietinė, vėliava?“ O Algimantas Kepežėnas ramiai sako: „Tai valdžia jau pasikeitė.“ Vietiniai suglumo. O aš iš medžio vos neiškritau nuo juoko.

Būtent Kaukaze vyko pati didžiausia konkurencija sportiniu atžvilgiu, nes susirinko visi geriausi Lietuvos kalnų slidininkai, be to, atvažiuo Raimundas Dičius. Vyrų grupėje buvo apie 30 panašaus pajėgumo sportininkų.

Mums, kurie tada aktyviai treniravosi, svarbiausia tada buvo sportas. Nepaisant vakarėlių, rasdavome laiko ir krosą prabėgti, ir futbolą pažaisti. Ir visi viską darėme kartu, nebuvo Vilnius–Kaunas ar Lietuva–Amerika. Atmosfera buvo puiki, konkurencija – smagi. O varžybų pavadinimas įpareigojo susikaupti, tinkamai pasiruošti inventorių.

Žinoma, tų vakarėlių neįmanoma pamiršti. Nors jie vyko mano kambaryje, aš pats tik balkone tilpau – taip sausakimša buvo. Ten svarbiausia tikrai buvo ne vynas. Kalbėjomės, dainavome. Užsieniečiai svaigo nuo euforijos, lietuviybės dvasios. Pasijautė tikra slidininkų vienybė, iki šiol bendraujame su tų žaidynių dalyviais iš visų kraštų, nes viso pasaulio lietuvių kalnų slidininkus tos pirmosios žaidynės labai stipriai surišo.

Mamuto kalnuose organizatoriai vietoj įprasto slalomo padarė paralelinį, kur trasa žymima dugubais vartais. Mes nelabai mokėjome važiuoti šios rungties. Slalome buvome įpratę „užėti“ ant lazdos. Tai mums per treniruotę kai vieną lazdą numušdavome, antra kirsdavo per nugarą. Po tos treniruotės su Pauliumi Augūnu sėdėjome kambaryje su mėlynomis nugaromis ir supratome, kad čia reikia naudoti ne slalomo, o slalomo milžino techniką.

Mamuto kalnuose susipažinome su L. Vaitkumi. Tada į jį jau žiūrėjome pagarbiai, nes Linas buvo dalyvavęs olimpinėse žaidynėse. Jis – greituminių rungčių specialistas, tad slalome jo technika nenustebino. Bet įgūdžiai buvo labai geri, daug lėmė patirtis. Jaučiau didžiulį stimulą su juo kautis. O 2004 m. jau lipau Linui ant kulnų. Bet jo patirtis nugalejo.

Paso Tonalėje, kai jau pats buvau nelabai kio-

kios sportinės formos, labai stebino puiki vaikų slidinėjimo technika. Matėsi, kad su jaunimu dirbama. Po kelerių metų jie jau pradėjo rezultatus rodyti ir tarptautinėse varžybose.

Posūkis. Dabar beveik neslidinėju. Mano visi trys vaikai sportuoja, Povilas ir Algirdas – futbolininkai, o dukra Paulina – gimnastė. Ji – aštuonmečių Lietuvos čempionė. Vaikai nelabai slidinėja. Žmona bandė slidinėti, bet aistringa slidininke netapo.

Savo kalnų slidinėjimo inventorių prižiūriu, paglostau ir vėl sudedu. Į Ignaliną kas kelerius metus atvažiuoju.

Liucijus Laužikas (g. ??? m.), Vilnius/Dublinas

Pradžia. Nors užaugau lygumų krašte Šilutėje, bet vaikystėje norėdavau slidėmis leisti tik nuo kalnelių. O būdamas šeiolikos pamačiau lenkų filmą apie slidininkus „Raganų tarpekis“ ir supratau – būtinai slidinėsiu. 1970 m. įstojau į Vilniaus universitetą ir pradėjau lankyti alpinizmo treniruotes, o dauguma alpinistų slidinėjo kalnų slidėmis. Pirmosios treniruotės vyko Vilniuje ant Tauro kalno ir Šeškinės oze. Po to jau keliavome į Karpatus, Kaukazą. Savo pirmuoju kalnų slidinėjimo trenieriu drąsiai galiu laikyti Antaną Varanką, žinomą alpinistą ir kalnų slidininką.

Žaidynės. Dalyvavau dvejose Pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo žaidynėse – 1991 m. Kaukaze ir 2007 m. Italijoje. Kaukaze smagiausia buvo tai, kad po ilgų okupacijos metų pagaliau susitiko lietuviai iš visų pasaulio kampelių. Ypač nustebi-

6. PRO MEMORIA

Šių žmonių jau nebėra. Bet jų palikti pėdsakai tokie ryškūs, kad be jų sunku įsivaiduoti ne tik Pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo žaidynes, bet ir visą Lietuvos kalnų slidinėjimą. Jie pasiekė aukštumų skirtingose srityse: Antanas Naujokas – sporte ir pedagoginėje veikloje, Alis Vidūnas – politikoje, Dailius Mišeikis – versle. Visus juos vienijo meilė kalnų slidinėjimui, kuriam jie negailėjo savo laisvalaikio, jėgų, minčių ir lėšų.

Antanas Naujokas (1912–2002)

„Smetoniško auklėjimo – griežtokas, be teisingas“, – taip Lietuvos kalnų slidinėjimo patriarchą apibūdino jo sūnus Rimvydas. Būtent tokį A. Naujoką atsimena daugybė Lietuvos kalnų slidininkų. Visi žinojo – jei varžyboms teisėjauja šis žmogus – tvarka, tikslumas, sąžininga kova garantuoti.

Buvęs Lietuvos kariuomenės karininkas, pedagogas sugebėdavo numatyti kiekvieną smulkmeną visose srityse, kuriose imdavosi veiklos. Jo klausė, jį gerbė. Jį mylėjo, nes A. Naujokas nežiūrėjo į žmones iš aukšto. Kam reikėjo, tam patardavo – ir prašytas, ir pats pamatęs, kad reikia pagalbos.

Jis nesukaupė didelės trofėjų kolekcijos. Bet prie jo vardo daugelytje sričių galima prirašyti *pirmasis*. Ir kalnų slidinėjime, ir krepšinyje. O buvę jo auklėtiniai didžiuojasi savo mokytoju.

Visą gyvenimą su sportu koja kojon žengęs A. Naujokas mirė 2002 m. gegužės 20 d., taip ir nesulaukęs savo 90-mečio.

2012 m., šimtųjų A. Naujoko gimimo metinių

proga, laikraštis „Sportas“ pažvelgė į A. Naujoko gyvenimą. Pateikiame sutrumpintą šį straipsnį:

„Antanas Naujokas gimė Vilkaviškio apskrities Piliūnų kaime. Baigęs Marijampolės Rygiškių Jono gimnaziją buvo pašauktas į Lietuvos kariuomenę. 1931-aisiais įstojo į Karo mokyklą. Greičiau nei po metų ją baigęs tapo pėstininkų jaunesniuoju leitenantu ir buvo paleistas į atsargą.

1936 m. A. Naujokas baigė Aukštuosius kūno kultūros kursus Kaune ir pradėjo pedagogo veiklą. Dirbo dėstytoju ir mokytoju.

KREPŠINIO TEISĖJAS. 1939 m. Europos vyrų krepšinio čempionatui Kaune surengti 1938 m. lapkritį buvo sudarytas 10-ies asmenų komitetas. Vienas organizatorių buvo A. Naujokas – tuometis Kauno aukštesniosios technikos mokyklos fizinio lavinimo mokytojas, teisėjaudavęs per krepšinio varžybas.

Garsiu krepšinio teisėju jis tapo vėliau.

Ūgiu A. Naujokas neišsiskyrė. Nei prieškario, nei pokario metų krepšinio žvaigždžių sąrašuose jo nepamatysi. Tačiau teisėjauti pradėjęs dar prieš karą, sovietmečiu kaip teisėjas jis pasiekė didelių aukštumų. 1949 m. jam pirmajam iš lietuvių buvo suteikta sąjunginė krepšinio teisėjo kategorija.

KALNŲ SLIDINĖJIMAS. A. Naujokas buvo vienas kalnų slidinėjimo pradininkų.

1933-aisiais Kaune buvo organizuoti pirmieji 45 dienų slidinėjimo kursai karininkams. 1934-aisiais į Lietuvos aukštųjų mokyklų mokslo programas buvo įtraukti ir slidinėjimo pagrindai. Slidinėjimo buvo mokoma kursuose Zarasuose. Jiems vadovavęs Kęstutis Vokietaitis pats to mokėsi Austrijoje. Jis perdavė savo studentams ir kalnų slidinėjimo patirtį.

A. Naujokas, kaip sporto specialistas, buvo išsiųstas į Šveicariją mokytis kalnų slidinėjimo trenerio darbo metodikos. 1937-aisiais surengtos pirmosios kalnų slidinėjimo varžybos Lietuvoje. Jas organizavo ir pats jose dalyvavo A. Naujokas.

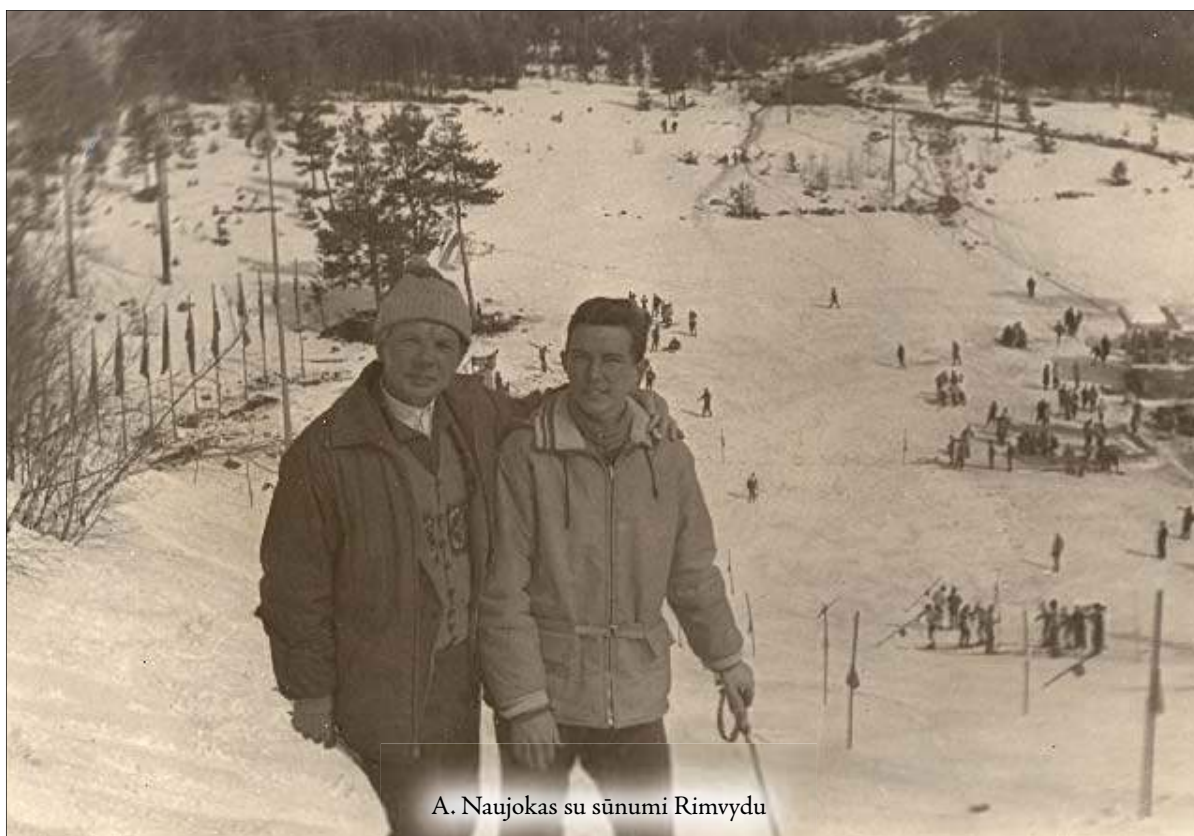
„Į „Dainų slėnį“ susirinko 14 vyrų. Slalomo varžybas laimėjo K. Vokietaitis, o aš buvau antras“, – A. Naujoko prisiminimus citavo 1991-aisiais iš-

1. IŽANGA
2. ISTORIJA
3. ELBRUSAS
4. KITOS ŽAIDYNĖS
5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS
8. REZULTATAI

A. Naujokas su sūnumi Rimvydu

A. Naujokas su savo auklėtiniais

A. Naujokas su jaunaisiais kalnų slidininkais

A. Naujokas – ilgametis varžybų organizatorius

R. Zavecko rankose – A. Naujoko taurė.
Ją įteikė R. Naujokas

leistas informacinis leidinys „Kalnų slidininkas“.

A. Naujokas šias varžybas surengė vos grįžęs iš Šveicarijos. Nuo tada Lietuvoje atsirado kvalifikuotas kalnų slidinėjimo specialistas, šią sporto šaką puoselėjęs daug dešimtmečių.

Vos Lietuvai atgavus Vilnių, A. Naujokas persikėlė į jį iš Kauno. Čia organizuodavo kalnų slidininkų varžybas ant Sapieginės kalvų.

Dar tebevykstant Antrajam pasauliniam karui sudėtingomis 1945-ųjų vasario sąlygomis jis čia suorganizavo varžybas, kuriose buvo ir slalomo rungtis.

Pokariu sovietų valdžia represavo nemažai Lietuvos sportininkų, sportinio gyvenimo aktyvistų. A. Naujokui pavyko išvengti tremties į Sibirą, nors jis buvo atsargos karininkas, o jo tėvas buvo vadinamasis „buožė“ – turėjo 20 hektarų žemės.

„Aš ilgai nežinojau, kad jis buvo karininkas ir išvengė išvežimo. Mes juk žinome, kad visa inteligentija buvo tremiama į Sibirą. Jis buvo įtrauktas į Kauno kariuomenės rezervą, bet persikėlė į Vilnių. Nesiafišavo. Dėl to pavyko išvengti tremties“, – pasakojo 1950-aisiais gimęs A. Naujoko sūnus Rimvydas, pats buvęs kalnų slidininkas.

Sūnų slidinėti tėvas paragino, kai šiam tebuvo 10 metų.

„Man, dešimties metų berniokui, parodė, kas yra kalnų slidinėjimas. Įstrigę atmintyje, kaip jis mane – pyplį – vežiodavo į sąjungines varžybas. Buvo ir į tenisą nuvedęs, kurį laiką žaidžiau. Neišbandžiau tik krepšinio, nors tėvukas mane vesdavosi ir į šio sporto varžybas“, – pasakojo R. Naujokas.

Pats A. Naujokas nėra garsus Lietuvos tenisininkas, tačiau mėgo ir šią sporto šaką.

„Dar nuo Kauno laikų tėvas pažaisdavo tenisą, vėliau – Vilniuje. Net būdamas pensininkas vesdavo sveikatingumo grupes: baseinas, tenisas vyresniems žmonėms“, – kalbėjo A. Naujoko sūnus.

Vis dėlto krepšinio, kalnų slidinėjimo varžybose, nekalbant jau apie tenisą, anot A. Naujoko sūnaus Rimvydo, jo tėvas dalyvaudavo ne taip dažnai.

„Tėvas retokai pats slidinėjo, nors vienas pirmųjų Lietuvoje pasidarė kalnų slidinėjimo slides. Jis buvo nepakeičiamas teisėjas. Smetoniškojo auklėjimo – griežtokas, bet teisingas“, – pasakojo R. Naujokas.

DARBAI. A. Naujokas buvo ne tik nepakeičiamas teisėjas, bet ir didelis entuziastas bei organizatorius. Visa jo šeima privalėjo padėti rengti varžybas.

„Dar ir dabar namie yra lagaminas su trasos vėliavėlėmis, starto ir finišo ženklais. Visa šeima buvo įkinkyta siūti“, – prisiminė R. Naujokas.

Teisėjauti tada buvo sunkiau nei šiais laikais.

„Anais laikais tokios aparatūros kaip dabar nebuvo, viską reikėjo matuoti sekundometrais, apskaičiuoti vidutinius laikus ir juos įrašyti į protokolus“, – pasakojo garsiojo kalnų slidinėjimo entuziasto sūnus.

R. Naujokas teigia, kad ryškiausi prisiminimai apie tėvą – pedagogas, dirbantis su jaunimu.

„Aš tėvą daugiausia prisimenu kaip pedagogą, visą laiką dirbantį su jaunimu. Ar Vilniaus universitete, ar Kauno kūno kultūros institute, ar jau vėliau Juozo Tallat-Kelpšos muzikos mokykloje. Kai jis dėstytojavo Vilniaus universitete, jo studentai užimdavo labai geras vietas studentų žaidynėse. Tikriausiai dėl jo pasiaukojamo darbo“, – pasakojo R. Naujokas.

Antanas kartu sus studentais ar moksleiviais sportavo ir pats. Jo sūnus pasakojo, kaip jis dirbo su J. Tallat-Kelpšos muzikos mokyklos jaunuimu: „Šešias pamokas išdėstydamas taip: nuvesdavo į „Lokomotyvo“ stadioną ir – ne žiūri, kaip studentai slidinėja, bet pats su jais ratus suka. Tada grįždavo į mokyklą, o per kitą pamoką – vėl tas pat. Tokį užsigrūdinusį jį ir prisimenu.“

Su metais A. Naujokas vis labiau nuo krepšinio linko prie kalnų slidinėjimo.

Jis būdavo kviečiamas delegacijos vadovu, kai Lietuvos kalnų slidinėjimo rinktinė vykdavo į SSRS tautų spartakiadas.

„1980-aisiais mano tėvukas ir Romanas Milašius įkūrė Vilniaus miesto kalnų slidinėjimo federaciją“, – prisiminė R. Naujokas.

SEIMA. A. Naujoko žmona mirė, kai jai buvo 44-eri. Sovietų laikais ji dirbo konservatorijoje.

„Mama irgi buvo sportiškai aktyvi. Pagal Karolio Dineikos kvėpavimo pratimus vesdavo rytinę mankštą“, – pasakojo R. Naujokas.

Duktė Rita Naujokaitė-Maciulevičienė dirba Martyno Mažvydo bibliotekoje.

„Ji – labiau artistiškos natūros, nesportavo“, – sako R. Naujokas.

Pats Rimvydas dirba Valstybinio patentų biuro direktoriumi. Jis daug metų slidinėjo, buvo Lietuvos kalnų slidinėjimo rinktinės narys.

„Sportinis gyvenimas buvo jo kraujyje. Tas gyvenimas buvo toks: krepšinis – kelionės po Sovietų sąjungą, o be kalnų slidinėjimo neapsieidavo čia – Lietuvoje“, – apibendrina Antano Naujoko gyvenimą jo sūnus.“

Alis Vidūnas (1934–2009)

Kai po Sausio įvykių prie Seimo kilo barikados, Alio Vidūno vadovaujami tiltų statytojai vežė joms įtvirtinimus.

Kai jo iniciatyva Vilniaus krašte dygo lietuviškos mokyklos, tuometis Vilniaus apskrities viršininkas asmeniškai rūpinosi, kad niekas nesijaustų įžeistas, nustumtas į šalį, kad nebūtų pažeisti kieno nors norai ar teisės. Todėl nė viename renginyje daugiataučiame Vilnijos krašte A. Vidūno adresu nepsigirdo nė vieno paniekinamo švilptelėjimo. 2009 m. žiemą, jau sunkiai sirgdamas, jis ryžosi aplankyti Vilniaus krašto mokyklas – norėdamas pats įsitikinti, kokia jų reali padėtis.

Tūkstančiai žmonių kasdien mato ir naudojami tiltais, keliais ir viadukais, kurie kilo vadovaujant A. Vidūnui.

Kartu jis buvo vienas veikliausių kalnų slidinėjimo bendruomenės narių, šios sporto šakos federacijos vadovas, daugybę kartų padėjęs surasti išeitį sunkiose situacijose.

Kai 1991 m. kalnų slidininkams reikėjo pagalbos rengiant kelionę į Kaukazą, A. Vidūnas padėjo gauti labai svarbių lėšų, be kurių pirmasis viso pasaulio Lietuvos kalnų slidininkų susijungimas tikrai nebūtų buvęs toks sklandus.

Kai kalnų slidinėjimo entuziastai Vilniuje ar greta sostinės įrenginėjo trasas ir keltuvus, pagalbos ranką jiems tiesė A. Vidūnas.

Kalnų slidininkams jis buvo ne tik vadovas, rėmėjas ir bendražygis, bet ir „balsas“. Nes būtent jo žodžiai skambėjo per garsiakalbius sostinėje vykusiame varžybose, kurių ilgametis vedėjas ir pranešėjas buvo A. Vidūnas.

JAUNYSTĖ. Marijampolės rajono Reketijos kaime pedagogų šeimoje gimęs A. Vidūnas augo Alytujoje. Jo tėvas buvo Alytaus mokytojų seminarijos direktoriaus pavaduotojas mokymo reika-

lams, kartu su Alio mama daug metų mokė aklojus Brailio rašto.

Alytuje Alis baigė ir aštuonmetę muzikos mokyklą, puikiai grojo akordeonu.

1952 m. įstojęs į Kauno politechnikos institutą, Hidrotechnikos fakultete įgijo inžinieriaus specialybę.

Studijų metais sportas buvo nuolatinis Alio palydovas. „Jis net per daug save apkraudavo. Kai vykdavo tradicinė estafetė Kauno gatvėmis, būtent Alis imdavosi bėgti sunkiausią etapą“, – prisiminė A. Vidūno gyvenimo palydovė Gražina Vidūnienė.

A. Vidūnas buvo vienas šuolių su slidėmis pradininkų Lietuvoje, atstovavo respublikai sąjunginėse varžybose.

Kaune tramplinas buvo Dainų slėnyje. Kai pirmąsyk čia ėjo šokti su slidėmis, draugai bandė Alią atkalbėti. Bet šis buvo atkaklus. Tiesa, prieš šokdamas dėl visa ko pasakė tėvų adresą ir draugams davė palaikyti savo laikrodį. Viskas baigėsi sėkmingai. Su slidėmis A. Vidūnas šokinėjo jau ir baigęs studijas, bet vėliau šiam užsiėmimui nebebuvo nei laiko, nei sąlygų.

„Mes, KKI studentai, net išbėgdavome iš pasikaitų, kai Dainų slėnyje šokinėdavo A. Vidūnas, nors tada jo net nepažinojau, bet jo šuoliai darė didelį įspūdį“, – prisimena A. Kepežėnas.

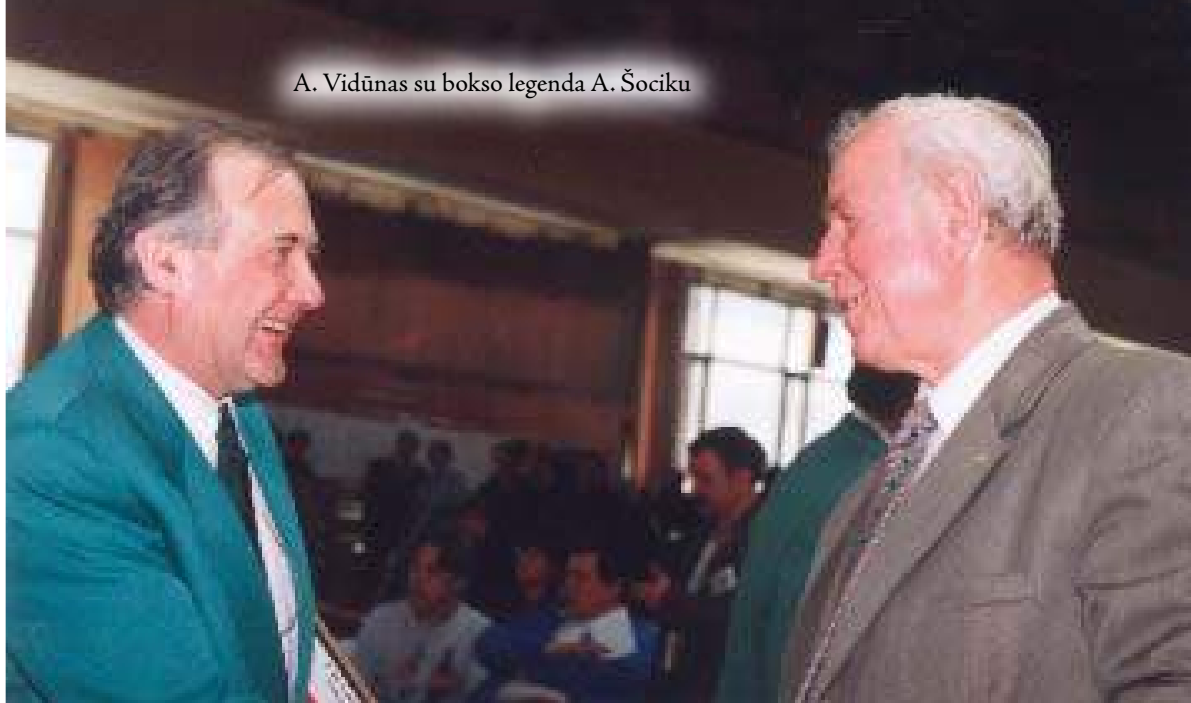
ŠEIMA. Vilniuje besimokiusi Gražina ir Kaune studijavęs Alis susipažino Alytuje. „Mokiausi kooperacijos technikumė ir Alytuje atlikinėju praktiką. Į mane, 17-metę, Alis atkreipė dėmesį per šokius. Pašokdino, pasikalbėjome“, – dalijasi prisiminimais G. Vidūnienė. Jai dar buvo likę vieneri mokslo metai, tad studijas baigęs A. Vidūnas su savo išrinktąja nutarė įsikurti kuo arčiau sostinės. Gavo paskyrą į Vievį. Po mokslų čia įsidarbino ir Gražina.

A. Vidūnas tada tiesė kelią Vilnius–Kaunas, vėliau darbavosi prie tilto per Spenglos upę statybose. Kelis kartus buvo išvažiavęs į šuolių su slidėmis varžybas, tačiau valdžia tuo nebuvo labai patenkinta, tad sportą teko nustumti į šalį.

Vienyje gimė ir Vidūnų sūnus Vytis, vėliau tapęs Vilniaus universiteto Orientalistikos centro indologijos studijų lektoriumi. Savo tėvams jis padovanojo net penkis anūkus.

DARBIAI. Iš Vievio karjerą kelias nuvedė A. Vidūną į sostinę. Pirmiausia jis buvo kelininkų įmonės darbų vykdytojas, vėliau tapo vyriausiuoju inžinieriumi Tiltų statybos valdyboje. Paskui ėmė vadovauti šiai organizacijai, kurios pavadinimas ne kartą keitėsi, bet veiklos sritis buvo ta pati. Jam vadovaujant buvo pastatyti net dvylika tiltų, tiesiami keliai į Ukmergę, Molėtus. „Alio darbai labai gerai matomi ir turi išliekamąją vertę. Jei jis ko nors imdavosi, tai atsiduodavo visa širdimi. Per Sausio

A. Vidūnas su bokso legenda A. Šociku

1. IŽANGA
2. ISTORIJA
3. ELBRUSAS
4. KITOS ŽAIDYNĖS
5. ŽMONĖS

A. Vidūnas (dešinėje) kalnų slidininkų draugijoje

6. PRO MEMORIA

A. Vidūnas sveikina pirmosios Lietuvos nepriklausomybę pripažinusios Islandijos

7. KELIONĖS
8. REZULTATAI

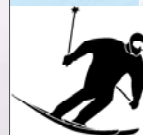
Pirmoji išvyko į Australiją.
A.Vidūnas – antras iš kairės

Alis ir Gražina Vi-
dūnai Šveicarijoje

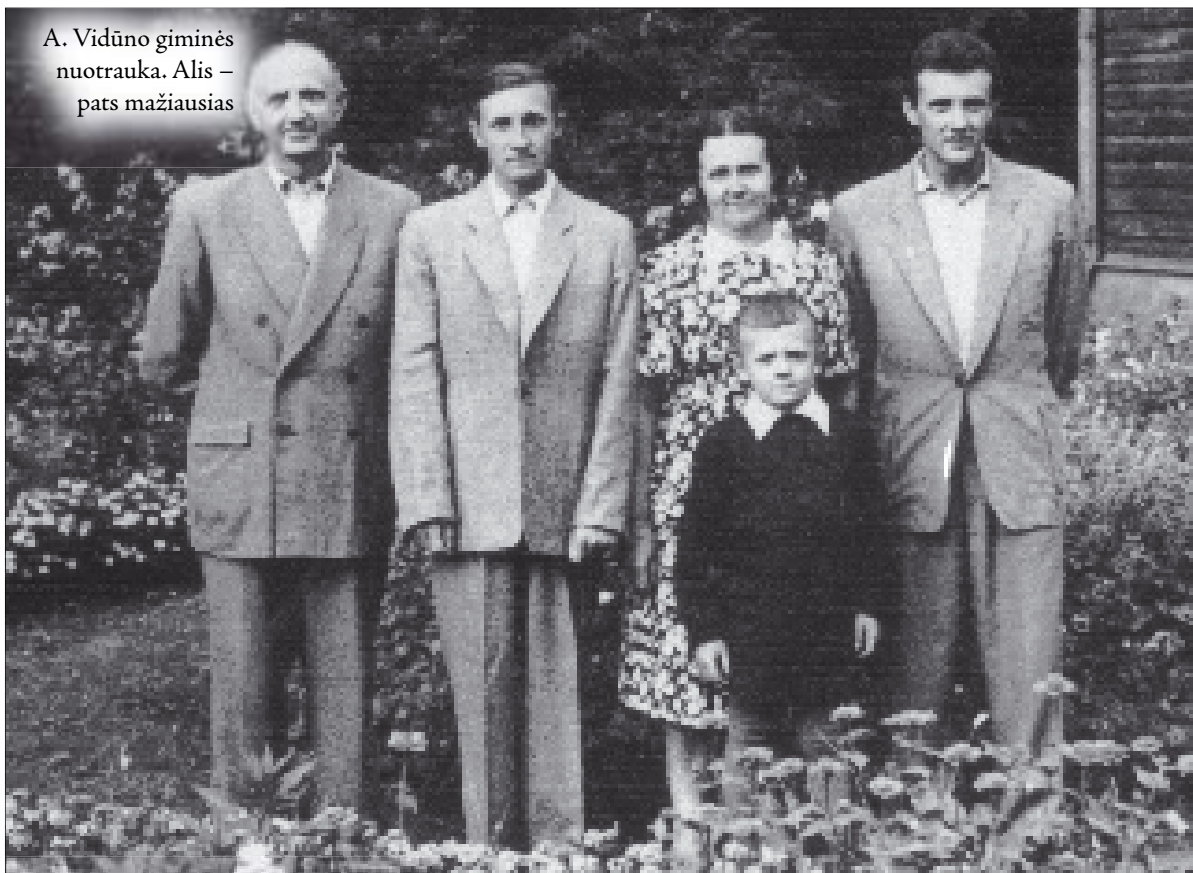

Gražina ir Alis
Vidūnai su
Amerikos lietu-
viu A. Naku

1. ĮŽANGA 2. ISTORIJA 3. ELBRUSAS 4. KITOS ŽAIDYNĖS 5. ŽMONĖS

A. Vidūno giminės
nuotrauka. Alis –
pats mažiausias

6. PRO MEMORIA

A. Vidūnas su Australijos garbės
konsulu V. Šlitteriu Lietuvos tautinio
atgimimo ąžuolyne

7. KELIONĖS 8. REZULTATAI

1. IŽANGA

2. ISTORIJA

3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

A. Vidūnas – slidinėjimo lenktynių trasoje

Su JAV prezidentu R. Reaganu

????????????/

A. Vidūno dėdė lakūnas J. Vidūnas žuvo lėktuvo katastrofoje Bartininkuose

įvykius jo darbuotojai vežė barikadoms prie Seimo užtvartas“, – vyru didžiujosi G. Vidūnienė.

Nuo pat Tėvynės sąjungos susikūrimo buvęs aktyvus konservatorių partijos narys, 1995 m. A. Vidūnas tapo Lietuvos sostinės meru, o dar po dvejų metų – Vilniaus apskrities viršininku. 1988 m. jis prisidėjo ir prie Lietuvos tautinio olimpinio komiteto atkūrimo.

„Vadovaujant Aliui, Vilniaus krašte buvo įsteigtos net 34 lietuviškos mokyklos, taip pat kūrėsi lietuviški vaikų darželiai. Nuvažiavęs į jų atidarymus jis vaišino vaikus saldinais. O kai sakydavo kalbą, nepasigirdavo nė vieno švilptelėjimo, nes jį gerbė visų tautybių žmonės“, – pasakoja G. Vidūnienė.

KALNŲ SLIDINĖJIMAS. A. Vidūnas tvirtai stovėjo ir ant šuolininkų, ir ant bėgimo, ir ant kalnų slidžių. Pastarosios jo gyvenimo atsirado vėliausiai. Bet tapo didžiausiu pomėgiu, į kurį Alis pasinėrė daugeliui metų.

Žiemos sportu A. Vidūnas užkrėtė visą šeimą – slidinėja ir jo sūnus, ir anūakai. Tiesa, G. Vidūnienę ant kalnų slidžių pastatė ne vyras, o legendinis Lietuvos alpinistas Dainius Makauskas. Vėliau sutuoktiniai kartu keliaudavo į kalnus, abu buvo ir 1997 m. Pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo žaidynėse Australijoje.

„Į sportą Alis mane įtraukė iškart po vedybų. Kartu važinėdavome dviračiais, plaukėme baidarėmis. Kai persikėlėme į Vilnių, eidavome paslidinėti į Sapieginę. Aš nebuvau labai gera slidininkė, bet slidinėjimas buvo mūsų bendra pramoga. O ant kalnų slidžių atsistoju jau būdama daugiau nei 40 metų. Ruošėmės į kalnus ir Alis nusprendė, kad nemokėdama leisti nuo kalno ten neturėsiu ką veikti. Teko mokytis“, – šypsteli G. Vidūnienė.

A. Vidūnas slidinėdavo beveik kiekvieną žiemos savaitgalį. Jis svariai prisidėjo ir įrengiant kalnų slidinėjimo trasas Aukštadvaryje, ant Bagdo ir Šilo kalnų Vilniuje – suorganizuodavo techniką, darbininkus, kurie parengdavo šlaitos slidininkams.

1986–1989 m. A. Vidūnas buvo Lietuvos kalnų slidinėjimo federacijos prie Respublikos sporto komiteto pirmininkas. Jo idėjos ir aktyvus dalyvavimas jas įgyvendinant svariai prisidėjo prie kalnų slidinėjimo plėtros mūsų šalyje.

Dailius Juozapas Mišeikis (1943–2010)

Dailiaus Mišeikio kalnų slidinėjimo inventorių tvarkingai sudėtas jo šeimos name Valakampiuose, netoli Vilniaus centro link skubančios Neries. Tačiau dabar šie veržiam

sportui skirti daiktai – tik atminties užtėkis, atgaivinantį jų šeiminingą energiją, santūrumą, toliaregiškumą, jautrumą, draugiškumą, meilę, tvirtumą. Šias ir daugybę kitų savybių, kuriomis išliko jį supusių žmonių mintyse.

2010 m. kovo 25 d. Mišeikių šeima neteko mylimo vyro, rūpestingo tėvo, Lietuvos verslas – vieno sėkmingiausių savo atstovų. O šalies kalnų slidinėjimo bendruomenė – entuziastingo nario, idėjų generatoriaus, tvirto ramsčio, energingo slidininko ir puikaus bičiulio.

Jį pakirto, bet nepalaužė, sunki liga – iki paskutinių gyvenimo akimirkų D. Mišeikis domėjosi, kaip Pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo mėgėjų asociacijai sekasi kurti ir įgyvendinti planus, kaip gyvena kalnų slidininkai.

Kartu su Algimantu Kepežėnu ir Vyteniu Čiurlioniu jis buvo vienas pagrindinių Pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo žaidynių idėjos įgyvendintojų ir puoselėtojų.

JAUNYSTĖ. D. Mišeikis niekada nebuvo profesionalas, aukšto meistriškumo sportininkas, nors išbandė daugybę sporto šakų.

Dar mokydamasis gimtuosiuose Mažeikiuose, kaip ir visi vaikai, žaidė futbolą, krepšinį. Buvo geras stalo tenisininkas. Prie pastarojo pomėgio nemažai prisidėjo Dailiaus bičiulis, legendinis stalo teniso treneris Helmutas Lisinas.

Atvažiavęs mokytis į Vilnių D. Mišeikis įstojo į politotechnikumą. Bet greitai suprato, kad pasuko ne tuo keliu. Ir po metų jau buvo Vilniaus universiteto ekonomikos studentas. Pasirinko vakarines studijas, nes mokslus derino su darbu. O savaitgaliais sportuodavo.

ŠEIMA. Dailius ir Irena susipažino neįprastoje vietoje. „Pirmą kartą susitikome troleibuse. Jis buvo tuščias, bet Dailius kažkodėl nusprendė atsistoti šalia manęs, tiesa, paprašė leidimo. Pradėjome kalbėtis. O prieš išsiskirdami apsikeitėme telefo-

1. IŽANGA

2. ISTORIJA

3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

D. Mišeikis
(kairėje)
Lietuvos
tautinio
atgimimo
ąžuolyne

Mėlynuosiuose kalnuose Kanadoje. D. Mišeikis – antras iš dešinės

no numeriais“, – pirmą susitikimą su būsimu vyru prisiminė iš Marijampolės į Vilnių studijuoti chemijos atvykusi Irena Mišeikienė, vėliau daug metų dirbusi Elektrografijos mokslinio tyrimo institute.

Abu visą laiką buvo neabejingi sportui. Irena gimtojoje Marijampolėje rimtai užsiiminėjo plaukimu, buvo moksleivių rinktinės narė. Be to, žaidė krepšinį, tinklinį.

Kai susipažino, paaiškėjo, kad abiem labai patinka vandens slidinėjimas. Tad prie ežerų keliaudavo drauge kone kiekvieną vasaros savaitgalį.

Pora susilaukė dviejų dukterų – Gretos ir Indrės.

Ant kalnų slidžių tvirtai stovi visi šeimos nariai. Tai, žinoma, D. Mišeikio nuopelnas.

Greta jau daugiau nei 20 metų gyvena JAV, Mičigano valstijoje. Su vyru susilaukė trynekų – Niklo, Luko ir Gabriello. Trynukai aktyviai slidinėja ir treniruojasi vienoje Mičigano kalnų slidinėjimo komandoje. Žiemą ant slidžių kuo dažniau stengiasi atsistoti ir jų tėvai.

Greta bandė žengti ir mamos pėdomis – rimtai sportavo plaukimą, net buvo perėjusi į sporto mokyklą. Bet vėliau grįžo į paprastą vidurinę. Po mokyklos studijavo prancūzų kalbą.

Lemtingas posūkis jos gyvenime įvyko, kai į Lietuvą iš Amerikos atvažiavo D. Mišeikienės dėdė. Greta kelis kartus su juo vyko į Ameriką, mokėsi ir dirbo. Baigė dvi metį koledžą, įstojo į Rytų Mičigano universitetą. Per trejus metus baigė pasaulio prekybos studijas.

Dabar pagrindinis Gretos šeimos verslas – nekilnojamojo turto nuoma ir būstų priežiūra. Greta daug laiko skiria ir didžiausiam savo pomėgiui – fotografijai.

Indrė, baigusi architektūros studijas, gyvena ir darbuojasi Vilniuje. Ji padeda mamai tvarkyti verslo reikalus, be to, yra interjero dizainerė. I. Mišeikytei patinka ir kalnų slidinėjimas, tik pastaraisiais metais šiam pomėgiui moteris randa vis mažiau laiko.

VERSLAS. D. Mišeikis daug metų nė minties neturėjo, kad gali tapti klestinčiu verslininku. Jis net 25 metus dirbo Eksperimentinės medicinos instituto direktoriaus pavaduotoju, buvo visa galvą pasinėręs į šią sritį. Tačiau galiausiai suprato, kad didesnės perspektyvos šiame darbe nėra.

Tik Lietuvai atkūrus nepriklausomybę D. Mišeikiui buvo pasiūlytas sekretoriaus postas 1992 m. įkurtoje Tarptautinių ekonominių santykių ministerijoje. Čia išdirbo vis pusmetį. „Sėdėti kabine – ne jo būdai. Dailius mėgo veikti, organizuoti. Jis mokėjo pastebėti, rasti ir nuspręsti anksčiau nei kiti“, – prisiminė I. Mišeikienė.

Veiklos, idėjų nestokojantį žmogų pastebėjo ir į savo gretas pasikvietė 1991 m. įkurta investicijų bendrovė „Invalda“. Jos sritys buvo nekilnojamasis turtas, pramonės įmonės. Darbo daugėjo, bet daugėjo ir pinigų.

„Bet kažkokio lūžio nebuvo. Įsivažiavome po truputį. Niekada nesureikšmindavome pinigų, nors daug metų jų pakako tik būtiniausiems poreikiams. Gavę sodo sklypą, namą jame pasistatėme patys. Ir betoną maišėme. Ir baldus Dailius pats pagamino“, – pasakojo I. Mišeikienė. Ją dukterys vadina daugiausia dirbančia Lietuvos pensininke, nes moteris aktyviai dalyvauja versle.

Beje, visi Mišeikių verslo partneriai slidinėja – juos savo pomėgiu užkrėtė D. Mišeikis.

KALNŲ SLIDINĖJIMAS. Į kalnų slidinėjimą D. Mišeikį atvedė noras išbandyti praėjusio amžiaus 7–8 dešimtmečiais Lietuvoje po truputį populiarėjančią sporto šaką. Pradžioje – ant Lazdynų kalvų. Vėliau keliaudavo ir į Karpatus.

Slidinėdamas kalnuose D. Mišeikis susipažino su A. Kepežėnu ir kitais kalnų slidininkų bendruomenės nariais. Ir čia jis nebuvo eilinis slidininkas. Kartu su kitais entuziastais bei iš JAV atvykusiu V. Čiurlioniu realybe pavertė idėją surengti Pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo žaidynes. O vėliau tapo vienu svarbiausių PLKSMA variklių ir pagrindiniu rėmėju.

Kalnų slidinėjimu D. Mišeikis užkrėtė visus artimuosius. Tiesa, I. Mišeikienė ant slidžių atsistojė vėlai – 1999 m. viešėdama Amerikoje, kur Mišeikiai turi savo būstą.

„Pasižiūrėjau, kad yra bendrų dalykų su vandens slidinėjimu. Pasisamdžiau trims valandoms instruktorių ir po pietų jau leidausi nuo nemažo kalno“, – teigė I. Mišeikienė, vėliau kartu su vyru kasmet traukdavusi į kalnus.

Kai D. Mišeikis iškeliavo anapilin, I. Mišeikienė nepadėjo slidžių į šalį. Kartu su dukra Indre ji keliavo į PLKSMA surengtas varžybas Antarktidoje, buvo ir 2013 m. žaidynėse Australijoje.

„Su vyru nuolat kalbėdavomės apie kalnų slidinėjimą, planuodavome keliones. Jis puikiai viską sustyguodavo, suderindavo laiką, grafikus, užsakydavo viešbučius, bilietus. Buvo labai geras organizatorius“, – kalbėjo I. Mišeikienė.

Jai patinka bendrauti su kalnų slidininkais, dalyvauti jų renginiuose, kelionėse: „Įspūdžiai labai malonūs. Susipažįsti su naujais žmonėmis, susitinki senus bičiulis. Kalnų slidininkai – nepasiptę žmonės, juos vienija bendra veikla, tad geros nuotaikos netrūksta.“

6. PRO MEMORIA

1. IŽANGA

2. ISTORIJA

3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

D. Mišeikis su Australijos
lietuviais Binkiais

Argaiva kalnuose

Pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo žaidynėse Kanadoje. D. Mišeikis – dešinėje

1997 m. Austrijoje. Kur lietuviai – ten daina

1. ĮŽANGA
2. ISTORIJA
3. ELBRUSAS
4. KITOS ŽAIDYNĖS
5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS
8. REZULTATAI

7. PLKSMA KELIONĖS

Afrika ir Antarktida

Pasaulio lietuvių kalnų slidinėjimo mėgėjų asociacija (PLKSMA) žinoma ne tik dėl Pasaulio lietuvių žaidynių. Kai kuriuos PLKSMA žygius daug kas vadino neįvykdomais, kol jie neįvyko. Todėl dabar retas išdrįstų pasakyti „Tai neįmanoma“, jei Algimantas Kepežėnas ir jo bendražygiai nuspręstų – keliaujam slidinėti į pasaulio kraštą. Ar daugelis buvo girdėjęs apie galimybę slidinėti Afrikoje? PLKSMA sužinojo, nuvažiavo ir 2008 m. paslidinėjo. Antarktida? Jokių problemų. 2011 m. 28 lietuviai nukeliavo ten ir surengė kalnų slidinėjimo varžybas, galbūt pirmąsias Pietų polių supančiame žemyne. Po šios kelionės Algimantas Kepežėnas ir Alvydas Platūkis tapo vieninteliai lietuviai, slidinęję šešiuose žemynuose. Tokia kolekcija neabejotai padarytų ispūdį ne tik Lietuvoje, bet ir pasaulyje. Antarktida šeštuoju žemynu būtų tapusi ir Dailiui Mišeikiui. Deja, klastinga liga jį pasiglemžė anksčiau. Visgi Mišeikių Antarktidoje buvo – Dailiaus žmona ir dukra, simboliškai pratęsė vyro ir tėvo kelionę aplink pasaulį su slidėmis.

Į trasas – ant asilo nugaros

Kai būrys lietuvių, nešinę slidėmis, Varšuvos oro uoste pasuko registruotis skrydžiui į Maroko miestą Agadyrą, aplinkiniai kraipė galvą ir net klausė: „Gal lėktuvą supainiojote?“

Bet jokios klaidos nebuvo. Būrys kalnų slidinėjimo mėgėjų – 44! – iš Lietuvos žinojo, kur vyksta. O penki iš jų turėjo išskirtinį tikslą – tapti pirmaisiais mūsų šalyje, šliuožusiais sniego trasomis net penkiuose žemynuose.

„Europoje, Azijoje, Amerikoje ir Australijoje

yra slidinėję nemažai lietuvių. Bet vis kirbėjo mintis, jog galime tai padaryti ir Afrikoje. Internete suradome, jog Atlaso kalnuose įsikūręs Oukaimedeno kalnų slidinėjimo centras. Ten ir nutarėme keliauti“, – pasakojo PLKSMA prezidentas A. Kepežėnas.

Afrikoje slidinėti dar galima Lesote bei Pietų Afrikos Respublikoje. Bet iš Lietuvos patogiausiai nuvykti į Maroką.

Į šią šalį pirmiausia buvo pasiūstas žvalgas – tuometis PLKSMA atsakingasis sekretorius Algirdas Valantiejus, Oukaimedene apsilankęs 2007-ųjų rudenį bei 2008 metų pradžioje. Jo vadovaujama kelionių agentūra vėliau sudarė maršrutą, kuris ir buvo išmėgintas su kitais PLKSMA nariais.

Iš Varšuvos atskridę į Agadyrą lietuviai kitą dieną autobusu įveikė 270 km iki Marakešo. Pernakvoję šiame mieste anksti ryte kalnų slidininkai persikėlė į Oukaimedoną.

Aukštųjų Atlaso kalnų kurorte, esančiame apie 70 km nuo Marakešo, slidinėjimo mėgėjai praleido tris dienas. Po to autobusu išvyko į Agadyrą, o pakeliui aplankė Savirą – buvusį portugalų miestą-tvirtovę ant vandenyno kranto.

Lietuviai nepraleido progos ir pasinerti į Atlan-

to bangas, nors vandens temperatūra nesiekė 20 laipsnių.

Apie 2600 m aukštyje virš jūros lygio įsikūrusiame Oukaimedeno kurorte slidinėjimo sezonas trunka nuo gruodžio iki kovo. Tiesa, geriausios sąlygos slidinėti – sausį, kai daugiausia natūralaus sniego, nes dirbtinio gamybos įrengimų marokiečiai neturi.

Žiemą temperatūra naktį nukrenta iki 3 laipsnių šalčio, o dieną būna apie 15 laipsnių šilumos.

300 hektarų plotą užimančiame kurorte yra tik trys viešbučiai. Jų lygis panašus į trijų žvaigždučių viešbučių Europos slidinėjimo centruose. Dviejis kambarys parai kainuoja 80–100 eurų. Baldai padėvėti, bet viskas įrengta šiuolaikiškai.

Oukaimedene bendras kalnų slidinėjimo trasų ilgis – 20 km. Šeši keltuvai, 18 įvairaus sudėtingumo trasų nuo 600 m iki 2000 m ilgio.

Toks pasirinkimas Europos kalnų kurortuose nieko nenustebintų. Gal net verstų paieškoti geresnių variantų.

Bet kur dar gali už 2 eurus į trasas ir atgal į viešbutį keliauti ant asilo nugaros? Arba už keltuvus per dieną mokėti nuo 5 iki 10 eurų, o slidinėjimo inventorių parai išsinuomoti už 10–15 eurų?

Tad slidinėjimo entuziastų, ypač savaitgaliais, Oukaimedene netrūksta. Kartais į Oukaimedeną sraigtasparniu atskrenda net Maroko karalius Mohammedas VI, didelis kalnų slidinėjimo mėgėjas. Iš užsieniečių Oukaimedeną labiausiai pamėgę prancūzai, kurių tėvynainiai ir įkūrė Atlaso kalnuose

kalnų slidinėjimo kurortą. Dažnai išgirsi ispanų, Vokiečių kalbą. Visus čia atvilioja egzotika.

Tuo tarpu Maroko kalnų slidinėjimo entuziastams egzotika buvo lietuvių atvykimas ir Vasario 16-ąją Oukaimedene surengtos PLKSMA Afrikos taurės varžybos. Todėl į Lietuvos Nepriklausomybės dieną vykusį renginį sugužėjo Karališkosios Maroko kalnų slidinėjimo federacijos, taip pat įvairių šios sporto šakos klubų vadovai. Atvyko net šalies Karališkųjų oro pajėgų vadas, apsilankė Oukaimedeno žandarmerijos vadas.

A. Kepežėnas ir keli kiti lietuviai davė interviu Maroko televizijos žurnalistams, filmavusiems lietuvių varžybas. Vėliau 3 min. Trukmės reportažas buvo parodytas per šios šalies pirmąją televizijos kanalą.

Afrikos taurės varžybų nugalėtojais tapo elektrėnietis Simonas Masalskas ir vilnietė Stasė Veličko. Bet uždarymo vakare nugalėtojais jautėsi visi. Net ir marokiečiai, gavę specialiai PLKSMA Afrikos taurės varžyboms skirtus atminimo medalius. Šeiminingai neliko skolingi – įsteigė taures varžybų nugalėtojams, padovanojo lietuviams įrėmintų tradicinių marokietiško durklų.

Išskirtinio dėmesio uždarymo iškilmėse sulaukė S. Veličko, A. Kepežėnas, D. Mišeikis ir A. Plūtė. Jiems įteiktos vardinės taurės su užrašu: Afrika, Amerika, Australija, Azija ir Europa. Būtent šie keturi slidinėjimo mėgėjai išmėgino kalnų trasas penkiuose žemynuose.

1. ĮŽANGA

2. ISTORIJA

3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

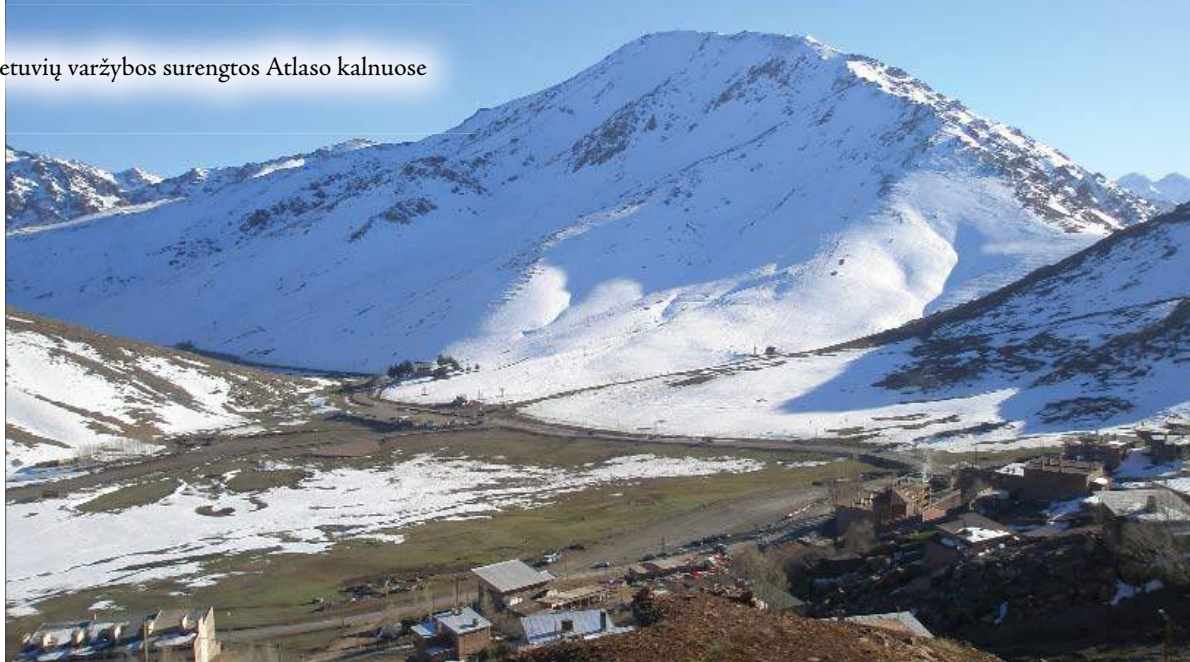
5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

1. IŽANGA
2. ISTORIJA
3. ELBRUSAS
4. KITOS ŽAIDYNĖS
5. ŽMONĖS
6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

1. IŽANGA

2. ISTORIJA

3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

Nugalėtoju tapo S. Masalskas (viduryje). Sidabrą iškovojo Arūnas Kepežėnas, bronzą – A. Jurgutis

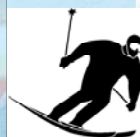

Penkių žemynų nugalėtojų taurės įteiktos D. Mišeikiui, A. Kepežėnui, S. Veličko ir R. Lajui

Penkių žemynų nugalėtojų trofėjai

Žaidynių uždaryme dalyvavo ne tik lietuviai, bet ir Maroko karališkosios kalnų slidinėjimo federacijos prezidentas, kuris svečiams įteikė apdovanojimų

1. ĮŽANGA
2. ISTORIJA
3. ELBRUSAS
4. KITOS ŽAIDYNĖS
5. ŽMONĖS
6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

Kepežėnas vie-
tos žurnalistų
apsuptyje

Lietuvių kelionės po Maroką

Lietuvių kelionės po Maroką

Lietuvių kelionės po Maroką

Lietuvių kelionės po Maroką

Žiūrovais tapo pingvinai

Šeštasis žemynas, kurį aplankė PLKSMA nariai, – Antarktida. Tad 2011 m. kovo 11-ąją galima vadinti istorine ne tik dėl to, kad buvo švenčiamas Lietuvos Nepriklausomybės atkūrimo 21-osios metinės. Tą dieną lietuviai surengė kalnų slidinėjimo varžybas Antarktidoje. Apie tai, kad dar kurios nors šalies kalnų slidininkai oficialiai varžėsi šiame žemyne, niekur neskelbiama.

Kelionė į Antarktodą prasidėjo atvykus į Ugnies Žemę, į arčiausiai Pietų ašigalio esantį Argentinos miestą Ušuają. Iš ten lietuviai persėdo į iš anksto užsakytą didžiulį specialiai tokioms kelionėms pritaiktą laivą ir leidosi kelionėn Dreiko sąsiauriu. Laivu kraštiečiai keliavo apie 12 dienų, vis išlipdami pasigrožėti negyvenamomis salomis, ledynais, išpūdingais kalnais.

Iš Pietų Šetlando salyno į Antarktidos žemyną atvykę 28 PLKSMA ekspedicijos nariai vos užkėlę kojas ant tvirto pagrindo pasiekė rekordą – didžiausią vienu metu išsilaipinusių lietuvių skaičių Antarktidos žemyne. Tiesa, prieš išlipdami iš laivo keliautojai visuomet turėdavo dezinfekuoti batus, kad netyčia nepatektų kokių bakterijų. O grįžtant į laivą nebuvo galima palikti nė menkiausios šiukšlės.

Svarbiausias ekspedicijos į Antarktidą tikslas buvo surengti kalnų slidinėjimo varžybas. Pažymint Lietuvos Nepriklausomybės dieną – Kovo 11-ąją ant ekspedicijos ledlaužio stiebo suplevėsa-vo Lietuvos trispalvė.

Ta pačią dieną visi 28 ekspedicijos dalyviai išsikėlė į krantą įsirengę slidinėjimo trasą. Varžyboms vietą padėjo parinkti ekipažo narė, kalnų slidinėjimo instruktorė iš Pietų Amerikos Barilokes slidinėjimo centro. Trasos nužymėjimo lazdas ekspedicijos dalyviai atsivežė iš Lietuvos. Trasą atidarė PLKSMA prezidentas A. Kepežėnas, šios ekspedicijos ir varžybų Antarktidoje sumanytojas.

Purų sniegą, rengiant trasą, varžybų dalyviai suspaudė, kopdami į kalną su slidėmis. Trasa ilgiu ir sudėtingumu buvo panaši į trasas per analogiš-

kas mėgėjų varžybas Lietuvoje. Tik rezultatai buvo fiksuojami rankiniu chronometru. Varžybose dalyvavo 21 ekspedicijos dalyvis.

Nugalėtojais tapo šilališkė Diana Petrauskienė ir Justinas Rimas iš Kauno.

Varžybų metu nuotaiką labiausiai pagyvino galybė pingvinų, atidžiai stebėjusių lietuvių lenktynes.

Iškilingo vakaro metu visi dalyviai buvo apdovanoti atminimo medaliais, gairėlėmis, o Lietuvos vėliava buvo perduota laivo muziejui, kur garbingai atsidūrė tarp dešimties kitų šalių vėliavų.

Ekspedicijos vadovui A. Kepežėnui ir A. Plutui tai buvo paskutinis, šeštasis žemynas, kuriame jie slidinėjo.

Kita stotelė kelionės maršrute buvo Vernadskio vardo Ukrainos Antarktidos tyrinėjimų stotis. Ten ekspedicijos dalyviai susipažino su tyrinėtojų gyvenimo sąlygomis, mokslinių tyrimo programomis. Pasak ekspedicijos narių, stoties seisminiai prietaisai užfiksavo Japonijoje įvykusį žemės drebėjimą ir cunamio sukeltos bangos aukštį. Ties šia stotimi užfiksuota beveik vieno metro aukščio banga.

„Ant specialaus pasaulio kryptių rodyklių stulpo tarp daugelio kitų šalių gairių pritvirtinome ir tam tikslui pagamintą gairę su nuoroda Lietuvos

1. ĮŽANGA

2. ISTORIJA

3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

Kalnų slidininkus Argentinoje pasitiko Buenos Airių lietuviai

Ekspedicijos dalyviai Ušuajuje

Krante pasitiko pingvinai

Išeinant iš laivo teko bristi per dezinfekuojantį skystį

kryptimi ir atstumu „Lietuva – 15 800 km“. Atsisveikinant su mokslininkais buvome svetingai pavaišinti ir išlydėti“, – pasakojo ekspedicijos dalyviai.

Vernadskio stotyje yra daug modernių mokslinio tyrimo laboratorijų. Taip pat čia yra ir erdvės poilsiui: baras, treniruoklių salė, biliardinė, o specialiai atvykstantiems keliautojams įkurta suvenyrų parduotuvėlė, kuriai suvenyrus laisvalaikio kuria patys mokslinės stoties gyventojai.

Vernadskio mokslinėje stotyje buvo atrasta ozono skylė. Tuo metu stotis dar vadinosi Faradžaus vardu ir priklausė Didžiajai Britanijai. Britai šią stotį 1996 m. perdavė Ukrainai už simbolinį vieną svarą. Tad dabar Ukraina yra tikroji Antarktidos sutarties narė.

Ekspedicijos dalyviai atsisveikindami su Antarktida išsilaipino Deception saloje (Pietų Šetlando salyne). Šią pasagos formos maždaug 12 km skersmens salą prieš 10 000 metų suforma-

vo galingas vulkano išsiveržimas. Čia vasaros metu veikia dvi mokslinės tyrimų stotys. Keliautojai vulkaninės kilmės Deception salos pakrantėje gerą pusvalandį maudėsi šiltame, apie 25 laipsnių priekrantės vandenyje, nors aplinkui plaukiojo ledo luitai – vanduo išyla tik siaurame ruože greta kranto. Labiausiai džiugavo Stasys Grigas, „Lietuvos ruonis“ iš Marijampolės, kuriam tą dieną (ko-vo 14 d.) sukako 70 metų.

Dreiko sąsiauris plaukiant tiek į vieną, tiek į kitą pusę buvo gana ramus, palyginus su tuo, kokią jėgą jis gali parodyti. Ekspedicijos ledlaužis sąsiaurį perplaukė per rekordiškai trumpą laiką. Laive lietuviai klausėsi paskaitų apie banginių medžioklės istoriją ir ozono sluoksnio kitimą bei to pasekmes. Pagrindinė grupė po ekspedicijos pratęsė kelionę ir tris dienas praleido Argentinos ir Brazilijos pasienyje, grožėdamiesi Iguazu kriokliais bei keliavo po Argentinos Misioneso provinciją. Ten lietuvių laukė nauji įspūdžiai...

Ant laivo flagštoko plevėsavo Lietuvos vėliava

Į krantą – guminėmis valtimis

1. ĮŽANGA

2. ISTORIJA

3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

1. ĮŽANGA
2. ISTORIJA
3. ELBRUSAS
4. KITOS ŽAIDYNĖS
5. ŽMONĖS
6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

1. IŽANGA

2. ISTORIJA

3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

Varžybos Antarktidoje – ir kova, ir šypsenos

1. ĮŽANGA

2. ISTORIJA

3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

1. IŽANGA

2. ISTORIJA

3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

Ledkalnių karalystėje

Kepsninė laive

Viešnage Vernadskio stotyje

. A. Kepežėnas apdovanojo poliarinės stoties vadovą

Baigiant ekspediciją – atsiveikinimas
su kalnais, slidėmis ir laivo daktaru

Maudynės Antarktidoje – užgesusio ugnikalnio pakratėje vanduo išilęs iki 25 laipsnių

1. IŽANGA

2. ISTORIJA

3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

Paskutinė vakarienė laive. Su lietuviais atsisveikino ir laivo kapitonas

Itaipu hidroelektrinė priklauso net trimis valstybėms – Argentinai, Brazilijai ir Paragvajui

Bananai auga ne tik ant medžių

1. IŽANGA

2. ISTORIJA

3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

Brangakmenių kasykloje Argentinoje lietuviams teko užsidėti šalmus

1. ĮŽANGA

2. ISTORIJA

3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

1. IŽANGA

2. ISTORIJA

3. ELBRUSAS

4. KITOS ŽAIDYNĖS

5. ŽMONĖS

6. PRO MEMORIA

7. KELIONĖS

8. REZULTATAI

Čia buvo įsikūrę misionieriai

Atsisveikinimas su Australijos lietuviais. Iš kairės: A. Kepežėnas, Rasa ir Mindaugas Mauragiai

8. REZULTATAI

1991 M. KAUKAZAS

Vie- ta	Vardas, pavardė	Šalis	Pirmas band.	Antras band.	Suma
DIDYSIS SLALOMAS (GS)					
MERGINOS 16 metų ir jaunesnės					
1.	Meilutė Lažinskaitė	Lietuva	31,41	-	31,41
2.	Nerija Makarskaitė	Lietuva	32,93	-	32,93
3.	Jūratė Šileikaitė	Lietuva	33,16	-	33,16
4.	Lina Šaduikytė	Lietuva	37,69	-	37,69
5.	Milda Dargužaitė	Lietuva	37,84	-	37,84
6.	Jurgita Janutėnaitė	Lietuva	49,20	-	49,20
MOTERYS 17-29 metų					
1.	Eglė Menkevičiūtė	Lietuva	28,41	-	28,41
2.	Diana Jonkutė	Lietuva	28,54	-	28,54
3.	Liana Šipelis	Kanada	30,54	-	30,54
4.	Rūta Skernevičiūtė	Lietuva	31,52	-	
5.	Agnė Buinevičiūtė	Lietuva	32,33	-	32,33
6.	Jurgita Grigaitytė	Lietuva	32,36	-	32,36
7.	Rasa Šileikaitė	Lietuva	33,93	-	33,93
8.	Rasa Žegunytė	Lietuva	35,49	-	35,49
9.	Viltė Kaminskienė	Lietuva	38,42	-	38,42
10.	Monika Lajūtė	Lietuva	38,95	-	38,95
11.	Vilma Jurgaitienė	Lietuva	40,70	-	40,70
12.	Jūratė Dargužaitė	Lietuva	42,42	-	42,42
	Anžela Stasiuk b/k	Lietuva	30,79	-	30,79
	Aistė Šocikaitė	Lietuva	NF	-	-
	Jolanta Indrašytė	Lietuva	NF	-	-
MOTERYS 30-44 metų					
1.	Audra Stukas	Kanada	32,57	-	32,57
2.	Ramunė Radavičienė	Lietuva	34,24	-	34,24
3.	Regina Kareivaitė	Lietuva	35,69	-	35,69
4.	Janina Rasiukevičienė	Lietuva	35,69	-	35,69
5.	Vilija Balkevičienė	Lietuva	35,75	-	35,75
6.	Emilija Banionytė	Lietuva	36,03	-	36,03
7.	Birutė Saunorytė	Lietuva	43,64	-	43,64
MOTERYS 45 metų ir vyresnės					
1.	Nijolė Ragauskienė	Lietuva	34,60	-	34,60
2.	Angonita Wallis	Australija	53,46	-	53,46
3.	Aldona Kreivienė	Lietuva	57,18	-	57,18
VAIKINAI 16 metų ir jaunesni					
1.	Jurgis Janulionis	Lietuva	28,96	-	28,96
2.	Gediminas Milkevičius	Lietuva	31,80	-	31,80
3.	Marius Janutėnas	Lietuva	32,61	-	32,61
4.	Algirdas Balkevičius	Lietuva	32,79	-	32,79
5.	Tomas Alaburda	Lietuva	33,16	-	33,16
6.	Naglis Menkevičius	Lietuva	40,60	-	40,60
7.	Ramūnas Barzda	Lietuva	42,28	-	42,28
8.	Emilijus Žalkauskas	Lietuva	43,57	-	43,57
	Adomas Dusevičius	Lietuva	NF	-	-
VYRAI 17-29 metų					
1.	Tauras Macijauskas	Lietuva	25,52	-	25,52
2.	Jurijus Sadauskas	Lietuva	25,85	-	25,85
3.	Paulius Augūnas	Lietuva	26,52	-	26,52
4.	Rytis Gaulė	Lietuva	26,64	-	26,64
5.	Miroslavas Urbonavičius	Lietuva	26,80	-	26,80
6.	Darius Grinbergas	Lietuva	26,84	-	26,84

7.	Adomas Janulionis	Lietuva	27,35	-	
8.	Mindaugas Jurgutis	Lietuva	27,37	-	27,37
9.	Mindaugas Švabas	Lietuva	27,44	-	27,44
10.	Gediminas Jurgutis	Lietuva	27,90	-	27,90
11.	Vytautas Aleksandravičius	Lietuva	28,00	-	28,00
12.	Ričardas Lažinskas	Lietuva	28,17	-	28,17
13.	Audrius Bačkaitis	Lietuva	28,66	-	28,66
14.	Vytautas Šipelis	Kanada	29,01	-	29,01
15.	Simas Rimkevičius	Lietuva	29,42	-	29,42
16.	Gintaras Petrusevičius	Lietuva	29,47	-	29,47
17.	Saulius Dagys	Australija	31,20	-	31,20
18.	Giedrius Gulbinas	Lietuva	33,16	-	33,16
19.	Mykolas Taraška	JAV	33,45	-	33,45
20.	Mykolas Šileika	Kanada	56,61	-	56,61
	Romas Stankevičius b/k	Lietuva	24,41	-	
	Giedrius Makarskas	Lietuva	NF	-	-
	Marius Grinbergas	Lietuva	NF	-	-
	Tadas Rimkevičius	Lietuva	NF	-	
VYRAI 30-44 metų					
1.	Raimundas Dičius	JAV	25,32	-	25,32
2.	Liucijus Laužikas	Lietuva	27,54	-	27,54
3.	Ignas Grigaras	Lietuva	27,90	-	27,90
4.	Ričardas Bielskis	Lietuva	27,97	-	27,97
5.	Tauras Milašius	Lietuva	28,05	-	
6.	Marius Kukenys	Lietuva	28,17	-	28,17
7.	Ignas Lažinskas	Lietuva	28,43	-	28,43
8.	Alvydas Maila	Lietuva	28,54	-	28,54
9.	Arvydas Armonas	Lietuva	29,14	-	29,14
10.	Dalius Maila	Lietuva	29,90	-	29,90
11.	Regimantas Midvikis	Lietuva	29,99	-	29,99
12.	Juozas Grigaitis	Lietuva	30,39	-	30,39
13.	Voldemaras Venckus	Lietuva	30,50	-	30,50
14.	Rimas Kuliavanas	Kanada	30,90	-	30,90
15.	Saulius Kalvaitis	Lietuva	32,24	-	32,24
16.	Jonas Baržas	Kb. Balkarija	33,25	-	33,25
17.	Artūras Treznevičius	Lietuva	36,69	-	36,69
18.	Rimas Kostiuskevičius	Lietuva	36,98	-	36,98
19.	Kipras Balkevičius	Lietuva	41,26	-	41,26
VYRAI 45-54 metų					
1.	Algis Juodikis	JAV	28,00	-	28,00
2.	Alvydas Platūkis	Lietuva	29,70	-	29,70
3.	Saulius Sidaras	Lietuva	29,87	-	29,87
4.	Edvardas Bieliauskas	Lietuva	30,17	-	30,17
5.	Algimantas Kepežėnas	Lietuva	30,70	-	30,70
6.	Rimantas Lajus	Lietuva	32,52	-	32,52
7.	Vitolis Šipelis	Kanada	33,83	-	33,83
8.	Dailius Mišeikis	Lietuva	36,03	-	36,03
9.	Vitalis Stepulis	Lietuva	68,83	-	68,83
10.	Algis Dargužas	Lietuva	83,49	-	83,49
11.	Osvaldas Gumbrys	Lietuva	92,15	-	92,15
VYRAI 55 metų ir vyresni					
1.	Albertas Seiliukas	Lietuva	33,01	-	33,01
2.	Vincentas Paulionis	Kanada	34,17	-	34,17
3.	Romanas Milašius	Lietuva	34,32	-	34,32
4.	Romualdas Jurgutis	Lietuva	35,82	-	35,82

1. IŽANGA
2. ISTORIJA
3. ELBRUSAS
4. KITOS ŽAIDYNĖS
5. ŽMONĖS
6. PRO MEMORIA
7. KELIONĖS

5.	Bronius Milkevičius	Lietuva	35,90	-	35,90
6.	Gunaras Kakaras	Lietuva	41,13	-	41,13
7.	Raimundas Dagys	Australija	41,24	-	41,24
8.	Liudas Mockūnas	JAV	42,27	-	42,27
9.	Algirdas Jackevičius	Lietuva	43,87	-	43,87
10.	Jonas Jonaitis	Kanada	92,00	-	92,00
	Antanas Kesminas	Australija	NF	-	-
ABSOLIUTŲS NUGALĖTOJAI IR PRIZININKAI					
MOTERYS					
	Eglė Menkevičiūtė	Lietuva			
	Diana Jonkutė	Lietuva			
	Liana Šipelis	Kanada			
VYRAI					
	Raimundas Dičius	JAV			
	Tauras Macijauskas	Lietuva			
	Jurijus Sadauskas	Lietuva			
SLALOMAS (SL)					
MERGINOS 16 metų ir jaunesnės					
1.	Nerija Makarskaitė	Lietuva	31,02	28,57	59,59
2.	Jūratė Šileikaitė	Lietuva	32,28	30,12	62,70
3.	Jurgita Janutėnaitė	Lietuva	33,01	30,69	63,70
4.	Meilė Lažinskaitė	Lietuva	29,98	36,60	66,58
5.	Milda Dargužaitė	Lietuva	39,73	34,74	74,47
6.	Lina Šeduikytė	Lietuva	48,68	32,33	81,01
MOTERYS 17-29 metų					
1.	Diana Jonkutė	Lietuva	26,93	23,58	50,51
2.	Eglė Menkevičiūtė	Lietuva	27,14	24,39	51,53
3.	Jurgita Grigaitytė	Lietuva	30,34	28,18	58,52
4.	Rasa Šileikaitė	Lietuva	31,89	29,10	60,99
5.	Rasa Žegūnytė	Lietuva	29,20	32,52	61,72
6.	Liana Šipelis	Kanada	36,56	28,05	64,61
7.	Vilma Jurgaitienė	Lietuva	34,08	31,96	66,04
8.	Rūta Skernevičiūtė	Lietuva	40,11	26,51	66,62
9.	Monika Lajūtė	Lietuva	39,26	33,83	73,09
10.	Viltė Kaminskienė	Lietuva	40,37	34,56	74,93
11.	Jūratė Dargužaitė	Lietuva	43,85	38,03	81,88
	Anžela Stasiuk	Lietuva	NF	24,06	-
	Agnė Buinevičiūtė	Lietuva	NF	26,58	-
	Aistė Šocikaitė	Lietuva	59,57	NF	-
	Jolanta Indrašytė	Lietuva	NF	NF	-
MOTERYS 30-44 metų					
1.	Audra Stukas	Kanada	34,70	29,77	64,47
2.	Regina Kareivaitė	Lietuva	37,57	32,43	70,00
3.	Vilija Balkevičienė	Lietuva	35,55	34,47	70,02
4.	Ramunė Radevičienė	Lietuva	39,53	32,20	71,73
5.	Janina Rasiukevičienė	Lietuva	42,57	36,01	78,58
6.	Birutė Saunorytė	Lietuva	44,80	38,32	83,12
7.	Emilija Banionytė	Lietuva	43,66	47,39	91,05
MOTERYS 45 metų ir vyresnės					
1.	Nijolė Ragauskienė	Lietuva	32,80	29,64	62,44
2.	Angonita Wallis	Australija	56,98	63,56	120,54
3.	Aldona Kreivienė	Lietuva	69,98	51,63	120,61
	Jadvyga Mulevičius	Australija	186,30	NF	-
VAIKINAI 16 metų ir jaunesni					
1.	Jurgis Janulionis	Lietuva	27,15	25,26	52,41
2.	Tomas Alaburda	Lietuva	29,20	26,41	55,61
3.	Naglis Menkevičius	Lietuva	29,90	25,85	55,75
4.	Gediminas Milkevičius	Lietuva	31,48	26,96	58,44
5.	Ramūnas Barzda	Lietuva	37,36	33,61	70,97
6.	Adomas Dusevičius	Vilnius	19,53	34,06	73,59
7.	Emilijus Žalkauskas	Lietuva	40,30	44,05	84,35
	Algirdas Balkevičius	Lietuva	NF	45,49	-
	Marius Janutėnas	Lietuva	NF	28,38	-

VYRAI 17-29 metų					
1.	Jurijus Sadauskas	Lietuva	24,72	23,06	47,78
2.	Mindaugas Švabas	Lietuva	25,86	23,42	49,28
3.	Miroslavas Urbonavičius	Lietuva	26,21	23,46	
4.	Ričardas Lažinskas	Lietuva	26,69	23,07	49,76
5.	Gediminas Jurgutis	Lietuva	26,15	23,86	50,01
6.	Tauras Macijauskas	Lietuva	26,27	24,09	50,36
7.	Rytis Gaulė	Lietuva	26,98	25,74	52,72
8.	Giedrius Gulbinas	Lietuva	29,13	25,72	54,85
9.	Mykolas Šileika	Kanada	29,25	26,53	55,78
10.	Vytautas Šipelis	Kanada	29,60	26,61	56,21
11.	Adomas Janulionis	Lietuva	26,31	30,10	56,41
12.	Simas Rimkevičius	Lietuva	31,30	27,85	59,15
13.	Saulius Dagys	Australija	31,60	28,42	60,02
14.	Marius Grinbergas	Lietuva	31,35	28,75	60,09
15.	Vytautas Aleksandravičius	Lietuva	30,25	31,49	61,74
16.	Gintaras Petrusevičius	Lietuva	30,00	32,42	62,42
17.	Petras Taraška	JAV	55,91	29,71	85,62
18.	Tada Rimkevičius	Lietuva	70,83	27,74	98,57
	Darius Grinbergas	Lietuva	26,44	NF	-
	Paulius Augūnas	Lietuva	25,12	NF	-
	Giedrius Makarskas	Lietuva	27,86	NF	-
	Romas Stankevičius b/k	Lietuva	24,39	NF	-
	Mindaugas Jurgutis	Lietuva	NF	24,80	-
	Audrius Bačkaitis	Lietuva	30,96	NF	-
VYRAI 30-44 metų					
1.	Raimundas Dičius	JAV	24,89	22,90	47,79
2.	Tauras Milašius	Lietuva	26,48	24,71	51,19
3.	Ričardas Bielskis	Lietuva	28,11	25,84	53,95
4.	Rimas Kostiuškevičius	Lietuva	28,29	27,71	56,00
5.	Marius Kukėnys	Lietuva	31,11	27,37	
6.	Artūras Treznevičius	Lietuva	31,79	27,47	59,26
7.	Regimantas Midvikis	Lietuva	32,73	27,06	59,79
8.	Rimvydas Naujokas	Lietuva	31,58	28,25	59,83
9.	Juozas Grigaitis	Lietuva	31,12	28,84	59,96
10.	Alvydas Maila	Lietuva	32,59	27,81	60,40
11.	Voldemaras Venckus	Lietuva	30,88	28,64	62,38
12.	Ignas Grigaras	Lietuva	29,15	33,23	62,38
13.	Kipras Balkevičius	Lietuva	33,16	30,77	63,93
14.	Dalius Maila	Lietuva	35,02	29,26	64,28
15.	Jonas Barčas	Kb. Balkarija	40,21	33,89	74,10
	Ignas Lažinskas	Lietuva	37,61	NF	-
	Liucijus Laužikas	Lietuva	28,02	NF	-
	Saulius Kalvaitis	Lietuva	NF	29,16	-
	Rimas Kuliavas	Kanada	NF	NF	-
	Arvydas Armonas	Lietuva	NF	NF	-
VYRAI 45-54 metų					
1.	Alvydas Platūkis	Lietuva	29,79	26,88	56,67
2.	Algis Juodikis	JAV	28,15	32,03	60,18
3.	Rimantas Lajus	Lietuva	32,62	29,64	62,26
4.	Saulius Sidaras	Lietuva	29,84	33,51	63,35
5.	Edvardas Bieliauskas	Lietuva	34,35	31,93	66,28
6.	Vitolis Šipelis	Kanada	34,65	31,83	66,48
7.	Osvaldas Gumbrys	Lietuva	77,68	33,75	71,43
8.	Vitalis Stepulis	Lietuva	36,43	36,08	72,51
9.	Algis Dargužas	Lietuva	28,87	36,71	75,58
10.	Dalius Mišeikis	Lietuva	42,36	36,31	78,86
VYRAI 55 metų ir vyresni					
1.	Romanas Milašius	Lietuva	30,94	33,50	64,44
2.	Romualdas Jurgutis	Lietuva	35,38	30,04	65,42
3.	Liudas Mockūnas	JAV	38,43	36,57	75,00
4.	Bronius Milkevičius	Lietuva	43,76	33,83	77,59
5.	Vincentas Paulionis	Kanada	32,43	49,34	81,77

6.	Raimundas Dagys	Australija	40,94	44,90	85,44
7.	Gunaras Kakaras	Lietuva	56,73	45,37	102,10
8.	Algirdas Jackeivičius	Lietuva	56,05	48,61	104,66
	Jonas Jonaitis	Kanada	38,69	NF	-
	Antanas Kesminas	Australija	42,89	NF	-
	Albertas Seiliukas	Lietuva	30,99	NF	-
ABSOLIUTŲS NUGALĖTOJAI IR PRIZININKAI					
MOTERYS					
1.	Diana Jonkutė	Lietuva			
2.	Eglė Menkevičiūtė	Lietuva			
3.	Jurgita Grigaitytė	Lietuva			
VYRAI					
1.	Jurijus Sadauskas	Lietuva			

2.	Raimundas Dičius	JAV			
3.	Mindaugas Švabas	Lietuva			
DVIKOVĖS (GS + SL) PRIZININKAI					
MOTERYS					
1.	Diana Jonkutė	Vilnius			
2.	Eglė Menkevičiūtė	Kaunas			
3.	Jurgita Grigaitytė	Kaunas			
VYRAI					
1.	Raimundas Dičius	JAV			
2.	Jurijus Sadauskas	Kaunas			
3.	Tauras Macijauskas	Kaunas			

1995 M. KANADA

Vie- ta	Vardas, pavardė	Šalis	Pirmas band.	Antras band.	Suma
DIDYSIS SLALOMAS (GS)					
MERGINOS 18 metų ir jaunesnės					
1.	Audra Pacevičiūtė	Kanada	29,00	29,39	58,29
2.	Aleksa Pacevičiūtė	Kanada	29,74	29,37	59,11
3.	Laura Pacevičiūtė	Kanada	32,19	33,05	65,24
MOTERYS 19-34 metų					
1.	Diana Jonkutė	Lietuva	25,15	24,52	49,67
2.	Jūratė Šileikaitė	Lietuva	29,58	29,48	59,06
MOTERYS 35-49 metų					
1.	Stasia Veličko	Lietuva	28,00	29,79	57,78
2.	Audra Stukas	Kanada	29,69	28,79	58,48
3.	Rūta Pacevičienė	Kanada	32,06	31,53	63,59
4.	Rita Birgiolienė	Kanada	32,22	31,99	64,21
5.	Regina Natkevičienė	Lietuva	33,09	33,02	66,11
MOTERYS 50 metų ir vyresnės					
1.	Nijolė Ragauskienė	Lietuva	28,18	28,20	56,38
2.	Angonita Wallis	Australija	47,92	43,74	91,66
VAIKINAI 18 metų ir jaunesni					
1.	Matas Freimanas	Kanada	23,24	23,47	46,71
2.	Tomas Skrinskas	Kanada	24,02	24,16	48,18
3.	Paulius Dailydė	Kanada	24,66	24,26	48,92
4.	Naglis Menkevičius	Lietuva	24,50	24,54	49,04
5.	Petras Matukas	Kanada	25,43	25,91	51,34
6.	Antanas Pacevičius	Kanada	27,25	27,39	54,64
7.	Pilypas Taraška	JAV	45,07	38,87	83,94
VYRAI 19-34 metų					
1.	Linas Vaitkus	JAV	20,87	20,86	41,73
2.	Romualdas Stankevičius	Lietuva	22,72	22,22	44,94
3.	Julius Šalkauskas	Kanada	23,59	23,44	47,03
4.	Linas Stripinis	Kanada	24,04	23,69	47,73
5.	Paulius Augūnas	Lietuva	24,18	24,11	48,29
6.	Miroslavas Urbonavičius	Lietuva	24,15	24,25	48,40
7.	Mykolas Šileika	Kanada	25,33	25,18	50,51
8.	Petras Taraška	JAV	26,59	26,63	53,22
9.	Motiejus Taraška	JAV	26,67	34,48	64,15
VYRAI 35-49 metų					
1.	Tauras Milašius	Lietuva	26,29	25,35	51,64
2.	Antanas Pacevičius	Kanada	26,13	26,16	52,29
3.	Ignas Grigaras	Lietuva	26,86	26,99	53,85
4.	Rimas Kuliavas	Kanada	26,73	27,26	53,99
5.	Gediminas Ganatauskas	Lietuva	28,97	28,95	57,92
6.	Vidas Augaitis	Kanada	29,26	29,09	58,35
7.	Raimondas Vladka	Kanada	30,06	28,64	58,70

VYRAI 50-64 metų					
1.	Alvydas Platūkis	Lietuva	26,15	26,61	52,76
2.	Romanas Milašius	Lietuva	27,68	27,53	55,21
3.	Dimitrijus Kraucevičius	Australija	27,08	28,44	55,62
4.	Algimantas Kepežėnas	Lietuva	27,82	27,95	55,77
5.	Jurgis Šepetys	JAV	29,86	29,08	58,94
6.	Algirdas Talis	JAV	29,37	29,99	59,36
7.	Dailius Mišeikis	Lietuva	31,33	30,85	62,18
8.	Audrius Šileika	Kanada	31,32	34,00	65,32
VYRAI 65 metų ir vyresni					
1.	Vytenis Čiurlionis	JAV	27,35	27,79	55,14
2.	Vincas Paulionis	Kanada	28,76	28,97	57,73
3.	Jonas Jonaitis	Kanada	29,62	29,55	59,17
4.	Algirdas Nakas	JAV	29,73	30,28	60,01
5.	Viktoras Puodžiūnas	Kanada	30,68	30,62	61,30
6.	Stasys Kėkštas	Kanada	33,53	33,75	67,28
ABSOLIUTŲS NUGALĖTOJAI IR PRIZININKAI					
MOTERYS					
1.	Diana Jonkutė	Lietuva			
2.	Nijolė Ragauskienė	Lietuva			
3.	Stasio Veličko	Lietuva			
VYRAI					
1.	Linas Vaitkus	JAV			
2.	Romualdas Stankevičius	Lietuva			
3.	Matas Freimanas	Kanada			
SLALOMAS (SL)					
MERGINOS 18 metų ir jaunesnės					
1.	Audra Pacevičiūtė	Kanada	37,92	43,41	81,33
2.	Aleksa Pacevičiūtė	Kanada	39,08	44,18	83,26
3.	Vilija Valadkaitė	Kanada	NF	-	-
MOTERYS 19 - 34 metų					
1.	Diana Jonkutė	Lietuva	30,32	33,51	63,83
2.	Asta Šimkienė	Kanada	54,83	64,85	119,68
3.	Jūratė Šileikaitė	Lietuva	37,24	NF	-
MOTERYS 35 - 49 metų					
1.	Audra Stukas	Kanada	37,26	42,73	79,99
2.	Ramona Valadkienė	Kanada	41,02	43,56	84,85
3.	Regina Natkevičienė	Lietuva	50,47	57,00	107,47
MOTERYS 50 metų ir vyresnės					
1.	Nijolė Ragauskienė	Lietuva	37,60	41,95	79,55
2.	Angonita Wallis	Australija	55,49	66,91	122,40
VAIKINAI 18 metų ir jaunesni					
1.	Matas Freimanas	Kanada	29,15	31,19	60,64
2.	Antanas Pacevičius	Kanada	33,28	36,58	69,86
3.	Stasys Kuliavas	Kanada	37,70	41,80	79,50

4.	Danielius Puzeris	Kanada	41,97	47,43	89,40
5.	Pilypas Taraškas	JAV	55,05	60,24	115,29
	Naglis Menkevičius	Lietuva	NF	-	-
	Linas Ruslys	Kanada	NF	-	-
VYRAI 19 – 34 metų					
1.	Linas Vaitkus	JAV	26,56	28,40	54,96
2.	Miroslavas Urbonavičius	Lietuva	28,80	30,00	58,80
3.	Mykolas Šileika	Kanada	31,19	39,24	70,43
4.	Motiejus Taraška	JAV	43,87	46,39	90,26
5.	Petras Taraška	JAV	52,23	41,34	93,57
6.	Linas Stripinis	Kanada	28,46	120,00	148,46
	Paulius Augūnas	Lietuva	29,69	NF	-
	Julius Šalkauskis	Kanada	NF	-	-
	Romualdas Stankevičius	Lietuva	NF	-	-
	Viktoras Šimkus	Kanada	NF	-	-
VYRAI 35 – 49 metų					
1.	Tauras Milašius	Lietuva	32,60	33,79	66,39
2.	Raimundas Valadka	Kanada	38,36	42,39	80,75
3.	Edis Jurevičius	Kanada	44,72	48,28	93,00
	Ignas Grigaras	Lietuva	32,55	NF	-
	Gediminas Ganatauskas	Lietuva	NF	-	-

	Rimas Kuliavas	Kanada	NF	-	-
	Antanas Pacevičius	Kanada	NF	-	-
VYRAI 50 – 64 metų					
1.	Romanas Milašius	Lietuva	34,48	36,51	70,99
2.	Algimantas Kepežėnas	Lietuva	37,42	39,07	76,49
3.	Dimitrijus Kraucevičius	Australija	35,50	41,23	76,73
4.	Alvydas Platūkis	Lietuva	45,41	36,11	81,52
	Dailius Mišeikis	Lietuva	NF	-	-
VYRAI 65 metų ir vyresni					
1.	Jonas Jonaitis	Kanada	40,46	48,83	89,29
2.	Leonas Stosiūnas	Kanada	45,56	71,15	116,71
3.	Algirdas Nakas	JAV	41,84	80,68	122,52
	Vytenis Čiurlionis	JAV	NF	-	-
ABSOLIUTŲS NUGALĖTOJAI IR PRIZININKAI					
MOTERYS					
1.	Diana Jonkutė	Lietuva			
2.	Nijolė Ragauskienė	Lietuva			
3.	Audra Stukas	Kanada			
VYRAI					
1.	Linas Vaitkus	JAV			
2.	Miroslavas Urbonavičius	Lietuva			
3.	Matas Freimanas	Kanada			

1997 M. AUSTRALIJA

Vie- ta	Vardas, pavardė	Šalis	Pirmas band.	Antras band.	Suma
DIDYSIS SLALOMAS (GS)					
MOTERYS 19 – 34 metų					
1.	Diana Jonkutė	Lietuva	33,38	32,74	66,12
2.	Skaistė Mauragytė	Australija	34,44	33,52	67,96
3.	Diana Arandall	Australija	47,77	44,61	92,38
4.	Algimantė Počebutaitė	Lietuva	48,99	45,00	93,99
	Eglė Pumpytė	Lietuva	NF	-	-
MOTERYS 35 – 49 metų					
1.	Stasia Veličko	Lietuva	46,18	44,22	90,40
2.	Edita Vaitiekūnienė	Australija	46,69	48,39	94,88
3.	Loreta Požerskytė	Lietuva	48,75	82,59	131,34
MOTERYS 50 metų ir vyresnės					
1.	Dana Binkis	Australija	52,52	50,22	102,74
2.	Angonita Wallis	Australija	58,43	55,81	114,24
3.	Vytautė Kazlauskienė	Lietuva	118,48	127,87	246,35
BERNIUKAI iki 12 metų					
1.	Simonas Gružauskas	Australija	51,19	47,99	99,18
2.	Karlas Vaitiekūnas	Australija	72,09	68,55	140,64
3.	Markas Gružauskas	Australija	71,50	72,64	144,14
VAIKINAI 13 – 18 metų					
1.	Neris Mauragis	Australija	29,98	38,98	69,96
VYRAI 19 – 34 metų					
1.	Tomas Endriukaitis	Lietuva	31,15	30,16	61,31
2.	Paulius Augūnas	Lietuva	31,34	31,44	62,78
3.	Gediminas Jurgutis	Lietuva	35,00	31,68	63,78
4.	Naglis Menkevičius	Lietuva	32,23	31,99	64,22
5.	Darius Mauragis	Australija	32,15	33,42	66,57
6.	Arnoldas Jurgutis	Lietuva	38,12	36,51	74,63
7.	Darius Počebutas	Lietuva	38,04	37,56	75,60
	Arūnas Šilinis	Australija	NF	-	-
VYRAI 35 – 44 metų					
1.	Tauras Milašius	Lietuva	33,46	33,67	67,13
2.	Artūras Urbelis	JAV	35,66	35,16	70,82
	Juožas Vaitiekūnas	Australija	NF	-	-

VYRAI 45 – 54 metų					
1.	Viktoras Bagdonavičius	Australija	33,16	33,16	66,44
2.	Ignas Grigaras	Lietuva	34,57	34,57	69,11
3.	Artūras Gružauskas	Australija	35,27	35,27	72,10
4.	Gediminas Ganatauskas	Lietuva	36,37	36,37	73,72
5.	Dailius Mišeikis	Lietuva	38,49	38,49	81,43
VYRAI 55 metų ir vyresni					
1.	Alvydas Platūkis	Lietuva	35,72	35,72	71,24
2.	Rimantas Lajus	Lietuva	35,43	35,43	72,39
3.	Mindaugas Mauragis	Australija	36,83	36,83	73,16
4.	Algimantas Kepežėnas	Lietuva	37,01	37,01	74,24
5.	Romanas Milašius	Lietuva	36,49	36,49	74,64
6.	Romualdas Jurgutis	Lietuva	40,86	40,86	82,12
7.	Jurgis Liutikas	Australija	40,10	40,10	89,11
8.	Alis Vidūnas	Lietuva	47,52	47,52	95,02
VYRAI 65 metų ir vyresni					
1.	Dimitrijus Kraucevičius	Australija	38,17	38,17	78,74
2.	Algirdas Nakas	JAV	42,16	42,16	83,82
3.	Algirdas Šėkas	JAV	39,84	52,60	92,44
4.	Vytenis Čiurlionis	JAV	39,23	53,45	92,68
5.	Vincas Binkis	Australija	54,01	51,74	105,75
ABSOLIUTŲS NUGALĖTOJAI IR PRIZININKAI					
MOTERYS					
1.	Diana Jonkutė	Lietuva			
2.	Skaistė Mauragytė	Australija			
3.	Stasia Veličko	Lietuva			
VYRAI					
1.	Tomas Endriukaitis	Lietuva			
2.	Paulius Augūnas	Lietuva			
3.	Gediminas Jurgutis	Lietuva			
SLALOMAS (SL)					
MOTERYS 19 – 34 metų					
1.	Diana Jonkutė	Lietuva	35,14	35,57	70,71
2.	Diana Arandall	Australija	47,80	48,35	96,15
3.	Algimantė Počebutaitė	Lietuva	52,60	51,99	104,59
4.	Skaistė Mauragytė	Australija	42,25	91,16	133,41
5.	Eglė Pumpytė	Lietuva	98,00	93,37	191,37

MOTERYS 35 – 49 metų					
1.	Stasio Veličko	Lietuva	51,45	48,96	100,41
2.	Loreta Požerskytė	Lietuva	54,94	53,32	108,26
3.	Judita Vaitiekūnienė	Australija	61,12	58,67	119,79
MOTERYS 50 metų ir vyresnės					
1.	Angonita Wallis	Australija	57,50	78,19	135,69
2.	Dana Binkis	Australija	78,78	60,64	139,42
3.	Vytautė Kazlauskienė	Lietuva	142,19	117,38	259,57
BERNIUKAI iki 12 metų					
1.	Simonas Gružas	Australija	80,49	63,14	143,63
2.	Markas Gružas	Australija	85,26	80,15	165,41
3.	Karolis Vaitiekūnas	Australija	82,52	87,66	170,18
VAIKINAI 13-18 metų					
1.	Neris Mauragis	Australija	32,86	33,47	66,33
VYRAI 19 – 34 metų					
1.	Paulius Augūnas	Lietuva	33,70	33,61	67,31
2.	Gediminas Jurgutis	Lietuva	33,97	34,42	68,39
3.	Naglis Menkevičius	Lietuva	35,45	35,41	70,86
4.	Arnoldas Jurgutis	Lietuva	43,35	42,27	85,62
	Arūnas Šilinis	Australija	31,87	NF	-
	Tomas Endriukaitis	Lietuva	35,23	NF	-
	Darius Počebutas	Lietuva	NF	-	-
VYRAI 35 – 44 metų					
1.	Tauras Milašius	Lietuva	36,05	36,15	-
2.	Artūras Urbelis	JAV	39,89	39,35	-
	Juozas Vaitiekūnas	Australija	NF	-	-

VYRAI 45 – 54 metų					
1.	Ignas Grigaras	Lietuva	37,39	38,26	75,85
2.	Viktoras Bagdonavičius	Australija	39,22	38,78	78,00
3.	Artūras Gružas	Australija	42,71	43,19	85,00
4.	Dailius Mišeikis	Lietuva	46,24	46,60	92,84
	Gediminas Ganatauskas	Lietuva	44,69	NF	-
VYRAI 55 – 64 metų					
1.	Alvydas Platūkis	Lietuva	40,15	40,54	80,69
2.	Romanas Milašius	Lietuva	39,92	41,17	81,09
3.	Rimantas Lajus	Lietuva	40,75	42,44	83,19
4.	Mindaugas Mauragis	Australija	42,18	42,69	84,87
5.	Algimantas Kepeženas	Lietuva	43,18	43,26	86,44
6.	Romualdas Jurgutis	Lietuva	47,20	48,06	95,26
7.	Jurgis Liutikas	Australija	49,63	54,50	104,13
VYRAI 65 metų ir vyresni					
1.	Algirdas Šėkas	JAV	42,43	44,16	86,59
2.	Vytenis Čiurlionis	JAV	46,15	47,84	93,99
3.	Dimitrijus Kraucebičius	Australija	55,07	46,67	101,74
4.	Vincas Binkis	Australija	58,94	61,45	120,39
	Algirdas Nakas	JAV	NF	-	-
ABSOLIUTŲS NUGALĖTOJAI IR PRIZININKAI					
MOTERYS					
1.	Diana Jonkutė	Lietuva			
2.	Diana Arandall	Australija			
3.	Stasio Veličko	Lietuva			
VYRAI					
1.	Neris Mauragis	Australija			
2.	Paulius Augūnas	Lietuva			
3.	Gediminas Jurgutis	Lietuva			

2001 03 28 – 17 KALIFORNIJA, JAV MAMUTO KALNAI

Vie- ta	Vardas, pavardė	Šalis	Pirmas band.	Antras band.	Suma
DIDYSIS SLALOMAS (GS)					
MERGAITĖS iki 12 metų					
1.	Aleksandra Prasauskaitė	JAV	53,16	52,71	1.45,87
2.	Adrija Taraška	JAV	47,85	1.22,69	3.10,54
3.	Kristin Prunskis	JAV	NF	-	-
MOTERYS 17 – 34 metų					
1.	Jennifer Virškus	JAV	37,73	40,41	1.18,14
2.	Monika Lajūtė	Lietuva	45,44	44,38	1.29,82
3.	Brigita Šlekytė	JAV	45,20	45,71	1.30,91
4.	Eglė Pumputytė	Lietuva	1.26,19	1.13,99	2.40,18
	Edita Daunoravičienė	Lietuva	48,97	NF	-
MOTERYS 35 – 49 metų					
1.	Indrė Gaška	JAV	43,08	43,52	1.26,60
2.	Gailė Oslapas	JAV	47,15	45,46	1.32,49
3.	Irena Rovinskas	JAV	47,03	46,46	1.33,49
4.	Audra Povilaitis	JAV	47,99	46,46	1.34,45
5.	Regina Šimanauskienė	Lietuva	51,74	53,22	1.44,96
6.	Loreta Požerskytė	Lietuva	53,23	52,43	1.45,66
7.	Rita Dičius – Tumas	JAV	58,92	58,55	1.57,47
	Onutė Dovydauskienė	JAV	NF	-	-
MOTERYS 50 metų ir vyresnės					
1.	Nijolė Ragauskienė	Lietuva	44,98	45,81	1.30,79
2.	Vytautė Kazlauskienė	Lietuva	NF	-	-
BERNIUKAI iki 12 metų					
1.	Vytautas Prunskis	JAV	48,63	50,19	1.38,82
2.	Mindaugas Daunoravičius	Lietuva	50,22	51,72	1.41,94

VYRAI 17 – 29 metų					
1.	Linas Vaitkus	JAV	31,91	33,65	1.05,56
2.	Matas Freimanas	Kanada	34,61	35,80	1.10,41
3.	Mindaugas Švabas	Lietuva	34,17	36,32	1.10,49
4.	Andrius Medelinskas	Lietuva	41,07	42,44	1.23,51
5.	Liudas Deveikis	JAV	42,60	43,46	1.26,06
6.	Darius Vaitkus	JAV	48,41	50,50	1.38,91
	Tomas Endriukaitis	Lietuva	NF	36,51	-
VYRAI 30 – 39 metų					
1.	Paulius Augūnas	Lietuva	37,38	38,06	1.15,44
2.	Peter Taraška	JAV	46,14	48,46	1.34,60
3.	Ed Puikunas	JAV	54,10	42,89	1.36,99
4.	Vincas Burokas	JAV	49,09	51,99	1.41,08
5.	Aleksas Baipsys	JAV	50,49	54,04	1.44,53
6.	Sigitas Šimanauskas	Lietuva	1.06,32	59,23	2.05,55
	Julius Šėkas	JAV	NF	44,87	-
VYRAI 40 – 49 metų					
1.	Raimundas Dičius	JAV	35,51	35,98	1.11,49
2.	Rimas Tumas	JAV	40,70	42,25	1.22,95
3.	Jonas Prunskis	JAV	41,31	43,42	1.24,73
4.	Alfredas Žalys	Lietuva	42,65	42,19	1.24,73
5.	Audrius Vaidila	JAV	43,19	41,90	1.25,09
6.	Jonas Juozevičius	JAV	44,11	46,07	1.30,18
7.	Lorenzo Schember	JAV	44,87	45,95	1.30,82
8.	Tomas Balchas	JAV	47,18	48,60	1.35,78
9.	Artūras Daunoravičius	Lietuva	48,20	49,13	1.37,33
10.	Valentas Vaičiūnas	JAV	55,96	53,40	1.49,36
11.	Darius Raulinaitis	JAV	55,33	54,54	1.49,87

12.	Carlos Navarette	JAV	1.05,12	59,18	2.04,30
VYRAI 50 – 59 metų					
1.	Arūnas Šlekys	JAV	43,13	46,91	1.30,04
2.	Rimantas Lajus	Lietuva	46,93	44,21	1.31,14
3.	Dailius Mišeikis	Lietuva	50,73	48,89	1.39,62
4.	Arūnas Ragauskas	Lietuva	53,02	51,98	1.45,00
5.	Raimundas Karka	JAV	51,21	58,90	1.50,11
VYRAI 60 – 69 metų					
1.	Algis Juodikis	JAV	38,16	38,20	1.16,36
2.	Alvydas Platūkis	Lietuva	41,19	42,83	1.24,02
3.	Algimantas Kepežėnas	Lietuva	45,47	45,83	1.31,30
4.	Alvydas Koncė	JAV	48,29	47,16	1.35,45
VYRAI 70 metų ir vyresni					
1.	Algis Šėkas	JAV	41,56	42,58	1.24,14
2.	Vytenis Čiurlionis	JAV	49,00	52,87	1.41,87
3.	Oreginas Rovinskas	JAV	50,37	NF	-
ABSOLIUTŲS NUGALĖTOJAI IR PRIZININKAI					
MOTERYS					
1.	Jennifer Virškus	JAV			
2.	Indrė Gaška	JAV			
3.	Monika Lajūtė	Lietuva			
VYRAI					
1.	Linas Vaitkus	JAV			
2.	MatasFreimanas	Kanada			
3.	Mindaugas Švabas	Lietuva			
SLALOMAS (SL)					
MERGAITĖS iki 12 metų					
1.	Aleksandra Prasauskaitė	JAV	27,69	27,58	55,27
	Adrija Taraška	JAV	34,47	1.09,44	diskv.
MOTERYS 17 – 34 metų					
1.	Monika Lajūtė	Lietuva	22,17	21,68	43,85
2.	Brigita Šlekytė	JAV	23,32	23,09	46,41
3.	Edita Daunoravičienė	Lietuva	25,48	25,98	51,46
4.	Eglė Pumputytė	Lietuva	33,93	30,44	1.04,37
5.	Jennifer Virškus	JAV	20,80	1.54,99	1.54,99
MOTERYS 35 – 49 metų					
1.	Indrė Gaška	JAV	21,30	21,89	43,19
2.	Irena Rovinskas	JAV	22,89	23,21	46,10
3.	Gailė Oslapas	JAV	23,40	23,65	47,05
4.	Audra Povilaitis	JAV	23,61	24,00	47,61
5.	Rita Dičius – Tumas	JAV	34,70	31,30	1.06,00
6.	Onutė Dovydauskienė	Lietuva	28,29	47,75	1.16,04
	Regina Šimanauskienė	Lietuva	24,83	24,93	diskv.
	Loreta Požerskytė	Lietuva	24,94	-	-
MOTERYS 50 metų ir vyresnės					
1.	Nijolė Ragauskienė	Lietuva	23,50	23,78	47,28
2.	Vytautė Kazlauskienė	Lietuva	1.05,42	1.11,38	2.16,80
BERNIUKAI iki 12 metų					
1.	Vytautas Prunkis	JAV	23,52	24,29	47,81
2.	Mindaugas Daunoravičius	Lietuva	24,72	24,75	49,47

VYRAI 17 – 29 metų					
1.	Linas Vaitkus	JAV	16,74	16,79	33,53
2.	Matas Freimanas	Kanada	17,97	17,20	35,17
3.	Mindaugas Švabas	Lietuva	17,78	17,96	35,74
4.	Tomas Endriukaitis	Lietuva	18,19	17,92	36,11
5.	Andrius Medelinskas	Lietuva	20,27	21,28	41,55
6.	Darius Vaitkus	JAV	23,64	24,17	47,81
VYRAI 30 – 39 metų					
1.	Paulius Augūnas	Lietuva	18,63	18,84	37,47
2.	Julius Šėkas	JAV	23,29	22,82	46,11
3.	Peter Taraška	JAV	24,13	22,87	47,00
4.	Vincas Burokas	JAV	24,00	24,18	48,18
5.	Aleksas Baipsys	JAV	25,68	29,39	55,07
6.	Ed Puikunas	JAV	33,78	31,04	1.04,82
7.	Sigitas Šimanauskas	Lietuva	29,99	35,60	1.05,59
VYRAI 40 – 49 metų					
1.	Rimas Tumas	JAV	20,57	20,41	40,98
2.	Alfredas Žalys	Lietuva	21,15	21,25	42,40
3.	Audrius Vaidila	JAV	21,02	21,38	42,40
4.	Raimundas Dičius	JAV	17,81	27,02	44,83
5.	Jonas Juozevičius	JAV	22,66	22,85	45,51
6.	Lorenzo Schember	JAV	22,70	23,14	45,84
7.	Artūras Daunoravičius	Lietuva	23,66	23,68	47,34
8.	Tomas Balchas	JAV	23,64	24,53	48,17
9.	Valentas Vaičiūnas	JAV	24,39	24,53	48,92
10.	Darius Raulinaitis	JAV	26,31	27,66	53,97
11.	Carlos Navarette	JAV	29,52	27,85	57,37
	Jonas Prunskis	JAV	21,20	NF	-
VYRAI 50 – 59 metų					
1.	Arūnas Šlekys	JAV	21,73	22,64	44,37
2.	Rimantas Lajus	Lietuva	22,48	22,96	45,44
3.	Dailius Mišeikis	Lietuva	23,29	23,94	47,23
4.	Arūnas Ragauskas	Lietuva	25,38	24,85	50,23
5.	Raimudas Karka	JAV	27,34	29,56	56,90
VYRAI 60 – 69 metų					
1.	Alvydas Platūkis	Lietuva	20,57	20,80	41,37
2.	Algimantas Kepežėnas	Lietuva	23,24	22,82	46,06
3.	Algis Juodikis	JAV	19,85	28,98	48,83
	AlvydasKoncė	JAV	24,27	23,14	diskv.
VYRAI 70 metų ir vyresni					
1.	Algis Šėkas	JAV	20,93	22,38	43,31
2.	Vytenis Čiurlionis	JAV	23,63	24,50	48,13
3.	Oreginas Rovinskas	JAV	23,75	24,53	48,28
ABSOLIUTŲS NUGALĖTOJAI IR PRIZININKAI					
MOTERYS					
1.	Indrė Gaška	JAV			
2.	Monika Lajūtė	Lietuva			
3.	Irena Rovinskas	JAV			
VYRAI					
1.	Linas Vaitkus	JAV			
2.	Matas Freimanas	Kanada			
3.	Mindaugas Švabas	Lietuva			

2004 01 05 – 08 ALP D'UEZAS

PRANCŪZIJA ALPÈS

Vie- ta	Vardas, pavardė	Šalis	Pirmas band.	Antras band.	Suma
DIDYSIS SLALOMAS (GS)					
MERGAITÈS iki 12 metų					
1.	Kristina Prunskytė	JAV	1:04.26	1:02.60	2:06.86
2.	Ieva Avulytė	Lietuva	1:03.16	1:06.54	2:09.70
3.	Rasa Banseviciūtė	Norvegija	1:08.09	1:05.35	2:13.44
4.	Greta Mikščukutė	Lietuva	1:25.60	1:22.13	2:47.73
	Ugnė Paražinskaitė	Lietuva	1:21:63	1:27:70	2:49:33 diskv.
MERGINOS 13-16 metų					
1.	Jevgenija Movsovič	Lietuva	1:00.65	1:00.89	2:01.54
2.	Roberta Daugėlaitė	Lietuva	1:06:59	1:03:63	2:10.22
MOTERYS 17-34 metų					
1.	Jennifer Virškus	Lietuva	48.41	50.06	1:38.47
2.	Monika Lajūtė	Lietuva	52.29	53.40	1:45.69
3.	Liana Šipelytė	Kanada	53.25	54.76	1:48.01
4.	Rūta Paražinskienė	Lietuva	55.73	55.93	1:51.66
5.	Rūta Barysienė	Lietuva	56.20	57.50	1:53.70
MOTERYS 35-49 metų					
1.	Andžela Aleksandra- vičienė	Lietuva	47.58	49.01	1:36.59
2.	Daina Jankeliūnienė	Lietuva	58.08	58.74	1:56.82
3.	Rasa Vaičiūnienė	Lietuva	58.83	1:02.68	2:01.51
4.	Danutė Aleknienė	JAV	1:02.38	1:05.15	2:07.53
5.	Regina Kriščiūnienė	Lietuva	1:08.33	1:05.60	2:13.93
	Jill Dorken	Kanada	47.29	47.45	1:34:74 b/k
	Gailė Ošlapaitė	JAV	56.44	55.26	1:52.00 diskv.
	Reda Marcinkutė	Vokietija	57.20	58.30	1:55.50 diskv.
	Daina Januta	JAV	1:05.02	NF –	
MOTERYS 50 metų ir vyresnės					
1.	Nijolė Ragauskienė	Lietuva	58.36	57.53	1:55.89
	Regina Ošlapienė	JAV	1:42.62	1:24.71	1:55.89
BERNIUKAI iki 12 metų					
1.	Vytautas Prunskis	JAV	51.44	59.37	1:50.81
2.	Romanas Balby- šovas	Lietuva	57.23	57.24	1:54.47
3.	Mindaugas Dauno- ravičius	Lietuva	59.36	58.10	1:57.46
4.	Ričardas Bielskis	Lietuva	59.38	58.57	1:57.95
5.	Kristijonas Dro- tvinas	Lietuva	1:03.16	1:01.51	2:04.67
6.	Paulius Jurgutis	Lietuva	1:02.76	1:02.16	2:4.92
7.	Žygimantas Žiaukas	Vokietija	1:05.65	1:04.60	2:10.25
8.	Edvinas Žilinskas	Lietuva	1:07.50	1:09.13	2:16.63
9.	Elanas Vasiliauskas	Lietuva	1:09.02	1:10.18	2:19.20
10.	Algimantas Milašius	Lietuva	1:20.77	1:28.83	2:49.60
	Adas Paulius Para- žinskas	Lietuva	1:10.64	1:06.87	2:17.51 diskv.
	Eigirdas Žilinskas	Lietuva	1:21.29	1:10.18	2:31.47 diskv.
VAIKINAI 13-16 metų					
	Eimantas Vasi- liauskas	Lietuva	NF	-	-
VYRAI 17-29 metų					
1.	Jason Virškus	JAV	43.90	43.71	1:27.61
2.	Kęstutis Matulionis	Lietuva	53.38	53.90	1:47.28
3.	Mindaugas Dauno- ravičius	Lietuva	53.59	55.83	1:49.42
4.	Tadas Jeršovas	Lietuva	53.10	56.77	1:49.87
5.	Aleksis Alekna	JAV	56.56	57.74	1:54.30

6.	Tomas Nausėda	Lietuva	1:08.26	1:11.02	2:19.28
	Linas Samaška	Lietuva	46.11	52.09	1:38.20 diskv.
	Andrius Augūnas	Lietuva	NF	-	-
	Edvardas Bodoško	Lietuva	NF	-	-
	Tomas Grigalis	Lietuva	NF	-	-
	Juozas Virškus	JAV	NF	-	-
VYRAI 30-39 metų					
1.	Linas Vaitkus	JAV	40.75	41.10	1:21.85
2.	Mindaugas Švabas	Lietuva	43.02	47.32	1:30.4
3.	Paulius Augūnas	Lietuva	45.43	48.06	1:33.49
4.	Tomas Endriukaitis	Lietuva	47.00	47.12	1:34.12
5.	Miroslavas Urbona- vičius	Lietuva	46.09	49.23	1:35.32
6.	Andrius Grigaras	Lietuva	47.04	48.65	1:35.69
7.	Vytautas Matu- liauskas	Lietuva	48.00	47.94	1:35.94
8.	Tomas Augūnas	Lietuva	48.37	50.15	1:38.52
9.	Gediminas Jurgutis	Lietuva	49.82	50.39	1:40.21
10.	Mindaugas Varnas	Lietuva	54.20	54.83	1:49.03
11.	Edvinas Žilinskas	Lietuva	52.93	56.61	1:49.54
12.	Arūnas Stepulis	Lietuva	53.27	56.62	1:49.79
13.	Tomas Jurgelėnas	Lietuva	52.80	58.55	1:51.35
14.	Adomas Grigaitis	Lietuva	56.45	58.90	1:55.35
15.	Donaldas Adomaitis	Lietuva	55.08	1:01.17	1:56.25
16.	Renaldas Pelanis	Lietuva	57.83	58.47	1:56.30
17.	Vaidevutis Dro- tvinas	Lietuva	56.72	1:04.37	2:01.09
18.	Rolandas Zakare- vičius	Lietuva	1:03.91	1:04.95	2:08.86
19.	Giedrius Barysas	Lietuva	1:02.12	1:06.83	2:08.95
20.	Gintaras Kateiva	Lietuva	1:03.21	1:05.85	2:09.06
21.	Dalius Bansevicius	Norvegija	1:04.43	1:05.40	2:09.83
22.	Dainius Vaitiekus	Lietuva	1:04.58	1:07.44	2:12.02
23.	Antanas Sadauskas	Lietuva	1:08.14	1:07.27	2:15.41
	Vytautas Paražins- kas	Lietuva	NF	-	-
VYRAI 40-49 metų					
1.	Tauras Milašius	Lietuva	46.90	49.09	1:35.99
2.	Ričardas Bielskis	Kanada	50.13	50.97	1:41.10
3.	Marius Kukenys	Kanada	52.23	51.32	1:43.55
4.	Romanas Kan- čauskas	Lietuva	50.89	52.68	1:43.57
5.	Raimondas Širmulis	JAV	52.43	51.91	1:44.34
6.	Danas Babenskas	Lietuva	52.11	54.53	1:46.64
7.	Raimondas Pakšys	Šveicarija	50.95	55.89	1:46.84
8.	Arnoldas Jurgutis	Lietuva	53.30	55.22	1:48.52
9.	Genteman Rainer	Lietuva	54.45	54.11	1:48.56
10.	Audrius Vaidila	Šveicarija	54.62	54.99	1:49.61
11.	Arvydas Šutavičius	Lietuva	52.47	57.36	1:49.83
12.	Ignas Kriščiūnas	JAV	55.00	55.74	1:50.74
13.	Artūras Kalkis	Lietuva	55.12	55.91	1:51.03
14.	Valdas Mickus	Lietuva	54.85	56.28	1:51.13
15.	Jonas Prunskis	JAV	56.30	55.83	1:52.13
16.	Viktoras Sakalaus- kas	Lietuva	58.73	1:00.16	1:58.89
17.	Vilius Vogulis	Lietuva	57.64	1:02.12	1:59.76
18.	Jonas Sōkas	Lietuva	58.70	1:01.18	1:59.88
19.	Jonas Žebrys	Lietuva	59.78	1:00.71	2:00.49

20.	Ireniejus Mulerskas	Lietuva	1:01.26	59.82	2:01.08
21.	Joy Barakat	Šveicarija	58.22	1:03.54	2:01.76
22.	Artūras Daubaras	Lietuva	58.22	1:03.69	2:01.91
23.	Austomas Valūnas	Lietuva	1:02.01	1:02.33	2:04.34
24.	Arvydas Avulis	Lietuva	59.79	1:05.22	2:05.01
25.	Vytautas Rickus	Lietuva	1:05.49	1:08.18	2:13.67
26.	Antanas Mikutis	Lietuva	1:21.82	1:18.53	2:40.35
	Alfredas Žalys	Lietuva	52.94	58.57	1:51.51 diskv.
	Rimantas Dauderis	Lietuva	57.96	1:01.56	1:59.52 diskv.
	Artūras Daunoravičius	Lietuva	56.35	NF	-
	Simonas Žmuidzinas	Šveicarija	1:00.18	NF	-
	Rolandas Žibaitis	Lietuva	NF	-	-
VYRAI 50-59 metų					
1.	Ignas Lazinskas	Lietuva	52.89	55.19	1:48.08
2.	Saulius Sidaras	Lietuva	54.30	56.77	1:51.07
3.	Vidmantas Švabas	Lietuva	59.04	1:00.83	1:59.87
4.	Ramutis Drazdys	Lietuva	1:02.98	1:02.03	2:05.01
5.	Kęstutis Žukas	Lietuva	1:13.77	1:12.42	2:26.19
	Valerij Sadovsij	Lietuva	56.98	57.71	1:54.69 diskv.
	Regimantas Miodvikis	Lietuva	57.19	59.24	1:56.43 diskv.
	Romas Augaitis	JAV	1:00.62	NF	-
	Ignas Grigaras	JAV	NF	-	-
VYRAI 60-69 metų					
1.	Alvydas Platūkis	Lietuva	56.18	56.04	1:52.22
2.	Rimantas Lajus	Lietuva	54.93	58.27	1:53.20
3.	Vitas Alekna	JAV	1:00.25	1:04.07	2:04.32
4.	Aleksas Orlovas	Lietuva	1:05.53	1:08.48	2:14.01
5.	Henrikas Aleksandravičius	Lietuva	1:08.40	1:07.04	2:15.44
6.	Vitolis Šipelis	Kanada	1:08.88	1:11.88	2:20.76
7.	Alvydas Koncė	JAV	1:11.99	1:10.52	2:22.51
8.	Algis Augustaitis	Lietuva	1:10.85	1:13.98	2:24.83
	Dailius Mišeikis	Lietuva	58.66	1:02.02	2:00.68 diskv.
VYRAI virš 70 metų					
1.	Algis Pabarčius	JAV	1:00.00	1:01.99	2:01.99
ABSOLIUTŲS NUGALĖTOJAI IR PRIZININKAI					
MOTERYS					
1.	Andžela Aleksandravičienė	Lietuva			
2.	Jennifer Virškus	Lietuva			
3.	Monika Lajūtė	Lietuva			
VYRAI					
1.	Linas Vaitkus	JAV			
2.	Jason Virškus	JAV			
3.	Mindaugas Švabas	Lietuva			
SLALOMAS					
MERGAITĖS iki 12 metų					
1.	Kristina Prunskytė	JAV	1:16.63	1:22.78	2:39.41
2.	Rasa Banseviciūtė	Norvegija	1:20.86	1:23.67	2:44.53
3.	Ieva Avulytė	Lietuva	1:23.49	1:23.27	2:46.76
	Paražinskaitė Ugnė	Lietuva	1:32.69	NF	-
MERGINOS 13-16 metų					
1.	Jevgenija Movsovič	Lietuva	1:21.03	1:20.78	2:41.81
	Roberta Daugėlaitė	Lietuva	1:26.78	NF	-
MOTERYS 17-34 metų					
1.	Agnė Buinevičiūtė	Prancūzija	1:00.48	1:01.14	2:01.62
2.	Jennifer Virškus	Lietuva	1:02.78	1:00.82	2:03.60
3.	Monika Lajūtė	Lietuva	1:09.00	1:06.64	2:15.64
4.	Rūta Paražinskienė	Lietuva	1:20.75	1:11.85	2:32.60
	Liana Šipelytė	Kanada	NF	1:11.91	-

	Svetlana Radzevičienė	Lietuva	NF	-	-
MOTERYS 35-49 metų					
1.	Andžela Aleksandravičienė	Lietuva	59.11	57.70	1:56.81
2.	Daina Jakeliūnienė	Lietuva	1:10.62	1:09.87	2:20.49
3.	Gailė Ošlapaitė	JAV	1:18.52	1:12.12	2:30.64
4.	Rasa Vaičiūnienė	Lietuva	1:17.25	1:17.04	2:34.29
	Jill Dorken	Kanada	58.46	58.03	1:56.49 b/k
MOTERYS 50 metų ir vyresnės					
1.	Nijolė Ragauskienė	Lietuva	1:23:21	1:29.53	2:52.74
	Regina Ošlapienė	JAV	NF	2:02.87	-
BERNIUKAI iki 12 metų					
1.	Vytautas Prunskis	JAV	1:06.05	1:07.54	2:13.59
2.	Ričardas Bielskis	Lietuva	1:11.18	1:09.55	2:20.73
3.	Mindaugas Daunoravičius	Lietuva	1:14.81	1:15.09	2:29.90
4.	Paulius Jurgutis	Lietuva	1:21.64	1:18.76	2:40.40
5.	Žygmantas Žiaukas	Vokietija	1:22.06	1:20.25	2:42.31
6.	Adas Paražinskas	Lietuva	1:21.15	1:21.42	2:42.57
7.	Kristijonas Drotvinas	Lietuva	1:22.19	1:21.98	2:44.17
8.	Edvinas Žilinskas	Lietuva	1:29.69	1:22.99	2:52.68
9.	Edvinas Ivanauskas	Lietuva	1:26.93	1:28.69	2:55.62
10.	Elanas Vasiliauskas	Lietuva	1:28.14	1:29.99	2:58.13
11.	Algimantas Milašius	Lietuva	1:33.04	1:27.36	3:00.40
	Romanas Balbyšovas	Lietuva	1:15.30	1:13.82	2:29.12 diskv.
	Robertas Peškaitis	Lietuva	1:17.15	1:13.53	2:30.68 diskv.
	Eigirdas Žilinskas	Lietuva	1:25.14	1:23.51	2:48.65 diskv.
VAIKINAI 13-16 metų					
	Eimantas Vasiliauskas	Lietuva	1:27.66	1:26.13	2:53.79
VYRAI 17-29 metų					
1.	Andrius Augūnas	Lietuva	52.21	52.30	1:44.51
2.	Linas Samaška	Lietuva	55.59	54.73	1:50.32
3.	Juozas Virškus	JAV	58.27	56.47	1:54.74
4.	Saulius Paulauskas	Lietuva	1:05.43	1:03.87	2:09.30
5.	Tadas Jeršovas	Lietuva	1:11.67	1:09.35	2:21.02
6.	Edvardas Boroško	Lietuva	1:20.06	1:13.90	2:33.96
7.	Rimantas Kamblevičius	Lietuva	1:19.82	1:14.64	2:34.46
8.	Tomas Drukteinis	Lietuva	1:27.15	1:23.58	2:50.73
9.	Tomas Nausėda	Lietuva	1:33.16	1:08.33	2:21.49 diskv.
	Mindaugas Daunoravičius	Lietuva	1:13.16	1:08.33	2:21.49 diskv.
	Jason Virškus	JAV	53.09	NF	-
	Kęstutis Matulionis	Lietuva	1:17.57	NF	-
	Tomas Grigalis	Lietuva	NF	-	-
VYRAI 30-39 metų					
1.	Linas Vaitkus	JAV	48.51	45.97	1:34;48
2.	Mindaugas Švabas	Lietuva	50.23	51.44	1:41.67
3.	Tomas Endriukaitis	Lietuva	51.45	51.48	1:42.93
4.	Mirolavas Urbonavičius	Lietuva	53.38	52.53	1:45.91
5.	Paulius Augūnas	Lietuva	56.53	50.98	1:47.51
6.	Gediminas Jurgutis	Lietuva	58.28	1:02.07	2:00.35
7.	Mindaugas Varnas	Lietuva	1:11.74	1:09.17	2:20.91
8.	Renaldas Pelanis	Lietuva	1:11.92	1:10.27	2:22.19
9.	Edvinas Žilinskas	Lietuva	1:11.30	1:12.95	2:24.25
10.	Tomas Jurgelėnas	Lietuva	1:16.71	1:10.09	2:26.80
11.	Emmanuel Dumas	Prancūzija	1:14.40	1:15.12	2:29.52
12.	Adomas Grigaitis	Lietuva	1:16.16	1:18.54	2:34.70

13.	Dainius Vaitiekus	Lietuva	1:23.86	1:24.01	2:47.87
14.	Linas Karlavičius	Lietuva	1:22.43	1:29.31	2:51.74
	Vaidevutis Dro- tvinas	Lietuva	1:17.36	1:13.21	2:30.57 diskv.
	Skirmantas Žvirblis	Lietuva	1:22.55	1:16.92	2:39.47 diskv.
	Tomas Augūnas	Lietuva	58.19	NF	-
	Giedrius Barysas	Lietuva	1:18.56	NF	-
	Arūnas Stepulis	Lietuva	NF	-	-
	Vytautas Paražinskas	Lietuva	NF	-	-
	Dalius Bansevicius	Lietuva	NF	-	-
	Andrius Grigaras	Lietuva	NF	-	-
	Vytautas Matu- liauskas	Lietuva	NF	-	-
VYRAI 40-49 metų					
1.	Raimundas Pakšys	Lietuva	59.93	1:00.48	2:00.41
2.	Ričardas Bielskis	Lietuva	1:01.04	59.72	2:00.76
3.	Robertas Berkelis	Lietuva	1:03.95	1:04.88	2:08.83
4.	Artūras Daunora- vičius	Lietuva	1:06.24	1:08.55	2:14.79
5.	Raimondas Širmulis	Lietuva	1:09.72	1:05.12	2:14.84
6.	Jonas Prunskis	JAV	1:07.65	1:11.06	2:15.71
7.	Artūras Kalkis	Lietuva	1:09.42	1:10.57	2:19.99
8.	Romanad Kan- čauskas	Lietuva	1:10.27	1:10.19	2:20.46
9.	Arnoldas Jurgutis	Lietuva	1:13.15	1:11.03	2:24.18
10.	Arvydas Avulis	Lietuva	1:18.47	1:15.91	2:34.38
11.	Rainer Gentema	Kanada	1:21.65	1:18.19	2:39.84
12.	Vilius Vogulis	Lietuva	1:20.11	1:20.33	2:40.44
13.	Ignas Kriščiūnas	Lietuva	1:23.09	1:18.12	2:41.21
14.	Mafredas Valan- tiejus	Lietuva	1:22.50	1:23.91	2:46.41
15.	Alfredas Žalys	Lietuva	1:44.69	1:13.34	2:58.03
	Marius Kukenys	Lietuva	1:00.57	1:01.38	2:01.95 diskv.
	Rolandas Žibaitis	Lietuva	1:07.61	1:03.50	2:11.11 diskv.
	Vytautas Ričkus	Lietuva	1:13.72	1:12.09	2:25.81 diskv.
	Edvardas Mickus	JAV	1:18.99	1:13.16	2:31.34 diskv.
	Audrius Vaidila	Kanada	1:18.99	1:13.90	2:32.89 diskv.
	Rimantas Dauderis	Lietuva	1:21.81	1:18.84	2:40.65 diskv.

	Irniejus Mulerskas	Lietuva	1:21.64	NF	-
	Austomas Valūnas	Lietuva	NF	-	-
	Artūras Daubaras	Lietuva	NF	-	-
	Tauras Milašius	Lietuva	NF	-	-
VYRAI 50-59 metų					
1.	Ignas Grigaras	Lietuva	59.01	1:00.25	1:59.26
2.	Ignas Lažinskas	Lietuva	1:03.19	1:04.18	2:07.37
3.	Saulius Sidaras	Lietuva	1:05.63	1:04.37	2:10.00
4.	Regimantas Mi- dvikis	Lietuva	1:06.50	1:04.96	2:11.56
5.	Vidmantas Švabas	Lietuva	1:11.45	1:14.15	2:25.60
6.	Henrikas Aleksna- dravičius	Lietuva	1:26.20	1:19.29	2:45.49
7.	Kęstutis Žukas	Lietuva	1:24.67	1:22.13	2:46.80
	Romas Augaitis	JAV	1:21.06	1:10.71	2:31.77 diskv.
	Valerij Sadovskij	Lietuva	1:18.13	NF	-
VYRAI 60-69 metų					
1.	Alvydas Platūkis	Lietuva	1:09.73	1:08.78	2:18.51
2.	Rimantas Lajus	Lietuva	1:12.19	1:11.82	2:24.01
3.	Dailius Mišeikis	Lietuva	1:13.16	1:13.45	2:26.61
4.	Vitas Alekna	JAV	1:29.31	1:20.85	2:50.16
5.	Algis Augustaitis	Lietuva	1:40.58	1:29.93	3:10.51
	Alvydas Koncė	JAV	1:25.51	1:21.26	2:46.77 diskv.
ABSOLIUTŲS NUGALĖTOJAI IR PRIZININKAI					
MOTERYS					
1.	Andžela Alesandra- vičienė	Lietuva			
2.	Agnė Buinevičiūtė	Prancū- zija			
3.	Jennifer Virškus	Lietuva			
VYRAI					
1.	Linas Vaitkus	JAV			
2.	Mindaugas Švabas	Lietuva			
3.	Tomas Endriukaitis	Lietuva			
DVIKOVĖS (GS + SL) NUGALĖTOJAI					
	Andžela Aleksandra- vičienė	Lietuva			
	Linas Vaitkus	JAV			

2007 03 14 – 15 PASO TONALE, ITALIJA DOLOMITINĖS ALPĖS

Vie- ta	Vardas, pavardė	Šalis	Pirmas band.	Antras band.	Suma
DIDYSIS SLALOMAS (GS)					
MERGINOS 12 metų ir jaunesnės					
1.	Laura Pamerneckytė	Lietuva	1.02,59	1.02,82	2.05,41
2.	Emilija Mazūraitė	Lietuva	1.07,93	1.07,20	2.15,13
3.	Miglė Rusteikaitė	Lietuva	1.20,61	1.20,26	2.40,87
4.	Monika Bublytė	Lietuva	1.24,38	1.23,03	2.47,41
5.	Aida Kijauskaitė	Lietuva	1.30,86	1.32,01	3.02,87
6.	Smiltė Merkevičiūtė	Lietuva	1.47,65	1.47,75	3.35,40
	Gabrielė Poteliūnaitė	Lietuva	1.51,69	NF	-
	Ieva Kumpaitė	Lietuva	NF	-	-
MERGINOS 13 – 17 metų					
1.	Ieva Urbonavičiūtė	Lietuva	1.00,34	1.01,08	2.01,42
2.	Marcelė Kuliešiūtė	Lietuva	1.02,56	1.04,13	2.06,69
3.	Monika Augūnaitė	Lietuva	1.03,89	1.06,16	2.10,05
4.	Ieva Januškevičiūtė	Lietuva	1.06,35	1.05,45	2.11,80
5.	Gabija Pamerneckytė	Lietuva	1.06,10	1.06,79	2.12,89

6.	Paula Gavėnytė	Lietuva	1.07,66	1.07,32	2.14,98
7.	Viltė Kaminskaitė	Lietuva	1.14,86	1.19,71	2.34,57
	Gabrielė Arvasevičiūtė	Lietuva	NF	-	NF
MOTERYS 18 – 29 metų					
1.	Rūta Gečauskaitė	Lietuva	1.10,49	1.08,02	2.18,51
2.	Kristina Karpavičienė	Lietuva	1.16,77	1.17,43	2.34,20
3.	Jurga Kazlauskaitė	Lietuva	1.20,85	1.14,57	2.35,42
4.	Gintarė Avulytė	Lietuva	1.24,43	1.20,90	2.45,33
MOTERYS 30 – 39 metų					
1.	Diana Žymancienė	Lietuva	1.02,25	1.00,07	2.02,32
2.	Viktorija Vasiliausiatė	Lietuva	1.02,55	1.01,65	2.04,20
3.	Rūta Barisienė	Lietuva	1.05,32	1.06,58	2.11,90
4.	Dalia Leonavičiūtė	Lietuva	1.14,68	1.10,80	2.25,48
5.	Asta Kisielienė	Lietuva	1.15,77	1.16,12	2.31,89
6.	Ramunė Marčiulynaitė	Lietuva	1.20,95	1.18,08	2.39,03
7.	Lina Žilinskienė	Lietuva	1.24,61	1.22,19	2.46,80
8.	Donata Lubienė	Lietuva	1.25,25	1.24,50	2.49,75
9.	Vilma Tylienė	Lietuva	1.31,73	1.29,22	3.00,95

10.	Vilda Kalis	Lietuva	1.36,36	1.26,47	3.02,83
11.	Sonata Navickienė	Lietuva	1.37,62	1.30,60	3.08,22
12.	Anželika Pakalkienė	Lietuva	1.40,86	1.30,23	3.11,09
13.	Eglė Pumputytė	Lietuva	1.54,19	1.54,35	3.45,54
MOTERYS 40 – 49 metų					
1.	Anžela Aleksandravičienė	Lietuva	58,81	59,10	1.57,61
2.	Rasa Mačiulytė	Lietuva	1.08,73	1.09,16	2.17,89
3.	Edita Daunoravičienė	Lietuva	1.14,96	1.12,34	2.27,30
4.	Ramutė Daukantienė	Lietuva	1.26,89	1.23,83	2.50,66
5.	Jolanta Simanavičiūtė	Lietuva	1.28,25	1.28,14	2.56,39
6.	Rita Jonušienė	Lietuva	1.28,87	1.29,31	2.58,18
7.	Laima Ašaks	Lietuva	1.36,98	1.27,64	3.04,62
8.	Gintarė Paulauskienė	Lietuva	2.09,93	2.32,49	4.42,42
MOTERYS 50 metų ir vyresnės					
1.	Audra Stukas	Kanada	1.12,87	1.15,26	2.28,13
2.	Stasia Veličko	Lietuva	1.17,82	1.14,42	2.32,24
3.	Birutė Gerčauskienė	Lietuva	1.17,68	1.16,37	2.34,05
4.	Sigita Masalskienė	Lietuva	1.16,02	1.19,65	2.35,67
5.	Loreta Požerskytė	Lietuva	1.19,05	1.17,61	2.36,66
6.	Regina Šimanauskienė	Lietuva	1.22,40	1.23,28	2.45,68
7.	Valentina Švecova	Lietuva	1.24,99	1.22,73	2.47,72
BERNIUKAI iki 12 metų					
1.	Rokas Zaveckas	Lietuva	1.01,85	1.02,74	2.04,59
2.	Kasparas Gudžius	Lietuva	1.05,21	1.04,96	2.10,17
3.	Aivaras Tumas	Lietuva	1.07,36	1.06,27	2.13,63
4.	Domas Augustaitis	Lietuva	1.07,98	1.07,85	2.15,83
5.	Eigirdas Žilinskas	Lietuva	1.12,32	1.12,87	2.25,19
6.	Jonas Barysas	Lietuva	1.13,00	1.14,15	2.27,15
7.	Dominykas Kumpa	Lietuva	1.15,64	1.13,69	2.29,33
8.	Radvilas Janulionis	Lietuva	1.15,09	1.15,17	2.30,26
9.	Arnas Juška	Lietuva	1.20,36	1.18,38	2.38,74
10.	Mantvydas Šimanauskas	Lietuva	1.23,08	1.22,29	2.45,37
11.	Nikolas Oženka	Lietuva	1.26,60	1.24,35	2.50,95
12.	Linas Žilinskas	Lietuva	1.38,80	1.32,57	3.04,16
	Kristijonas Sokas	Lietuva	1.38,80	NF	-
VAIKINAI 13 – 17 metų					
1.	Karolis Janulionis	Lietuva	58,45	59,91	1.58,36
2.	Kasparas Pajarskas	Lietuva	1.01,92	1.02,50	2.04,42
3.	Algimantas Milašius	Lietuva	1.01,82	1.02,86	2.04,68
4.	Paulius Jurgutis	Lietuva	1.06,11	1.05,47	2.11,58
5.	Arvilas Pranevičius	Lietuva	1.06,37	1.06,92	2.13,29
6.	Lukas Nikanorovas	Lietuva	1.06,47	1.07,11	2.13,58
7.	Mindaugas Daunoravičius	Lietuva	1.06,80	1.07,28	2.14,08
8.	Stasys Navasaitis	Lietuva	1.09,26	1.07,95	2.17,21
9.	Edvinas Žilinskas	Lietuva	1.08,36	1.09,34	2.17,70
VYRAI 18 – 29 metų					
1.	Linas Samaška	Lietuva	58,70	59,21	1.57,91
2.	Vytis Vyšniauskas	Lietuva	1.02,58	1.01,44	2.04,02
3.	Marius Bieliauskas	Lietuva	1.08,55	1.06,55	2.15,10
4.	Mantas Šinkūnas	Lietuva	1.13,23	1.12,63	2.25,10
5.	Paulius Žurauskas	Lietuva	1.15,97	1.15,81	2.31,78
6.	Arūnas Zigmantas	Lietuva	1.17,32	1.14,53	2.31,85
7.	Žilvinas Tumosa	Lietuva	1.19,72	1.21,32	2.41,04
	Simonas Masalskas	Lietuva	1.00,81	NF	-
	Romas Žilinskas	Lietuva	1.03,76	NF	-
	Adas Darginavičius	Lietuva	1.16,69	NF	-
VYRAI 30 – 39 metų					
1.	Andrius Grigaras	Lietuva	54,28	55,73	1.50,01
2.	Tomas Endriukaitis	Lietuva	54,43	56,22	1.50,65
3.	Darius Grinbergas	Lietuva	57,04	58,29	1.55,33
4.	Mindaugas Švabas	Lietuva	58,81	57,90	1.56,71
5.	Vytautas Matuliauskas	Lietuva	59,72	58,91	1.58,63
6.	Kęstutis Matulionis	Lietuva	59,32	59,63	1.58,95

7.	Mindaugas Varnas	Lietuva	57,55	1.02,42	1.59,97
8.	Edvinas Žilinskas	Lietuva	1.02,17	1.03,14	2.05,31
9.	Andrius Medelinskas	Lietuva	1.04,68	1.02,01	2.06,69
10.	Renaldas Pelanis	Lietuva	1.04,45	1.03,74	2.08,19
11.	Žydrūnas Kinderis	Lietuva	1.04,92	1.04,09	2.09,01
12.	Linas Valantukevičius	Lietuva	1.05,90	1.04,0	2.09,94
13.	Giedrius Barysas	Lietuva	1.06,28	1.05,70	2.11,98
14.	Saulius Januškevičius	Lietuva	1.08,78	1.06,61	2.15,39
15.	Mindaugas Bajerčius	Lietuva	1.09,03	1.07,51	2.16,54
16.	Linas Karlavičius	Lietuva	1.09,05	1.09,02	2.18,07
17.	Aidas Navickas	Lietuva	1.09,90	1.08,95	2.18,85
18.	Arūnas Lubys	Lietuva	1.09,40	1.09,75	2.19,15
19.	Raimundas Kisielius	Lietuva	1.09,42	1.10,10	2.19,52
20.	Rimantas Kamblevičius	Lietuva	1.12,36	1.12,52	2.22,88
21.	Rolandas Pesliokas	Lietuva	1.13,53	1.12,20	2.25,73
22.	Tomas Nausėda	Lietuva	1.15,17	1.11,77	2.26,94
23.	Rolandas Krevnevičius	Lietuva	1.14,05	1.13,92	2.27,97
24.	Narūnas Žižys	Lietuva	1.15,58	1.13,51	2.29,09
25.	Arūnas Pukelis	Lietuva	1.14,51	1.14,63	2.29,14
26.	Andrius Kalis	Lietuva	1.13,08	1.16,09	2.29,26
27.	Rytaiš Baltramiejūnas	Lietuva	1.16,72	1.12,54	2.29,26
28.	Romas Lėbus	Lietuva	1.09,49	1.25,35	2.34,84
29.	Gediminas Raila	Lietuva	1.18,82	1.17,59	2.36,41
30.	Tauras Vitas	Lietuva	1.21,41	1.19,91	2.41,32
31.	Evaldas Pakalka	Lietuva	1.24,35	1.20,23	2.44,58
32.	Audrius Bubnys	Lietuva	1.24,74	1.20,11	2.44,85
33.	Ramūnas Juodeška	Lietuva	1.25,35	1.21,26	2.46,61
34.	Linas Šimelionis	Lietuva	1.24,28	1.24,53	2.48,81
35.	Andrius Rauba	Lietuva	1.26,92	1.24,60	2.51,52
36.	Šarūnas Bira	Lietuva	1.26,24	1.28,38	2.54,62
37.	Gerdas Ptašnikas	Lietuva	3.06,40	1.15,64	4.22,04
	Nemunas Dagilis	Lietuva	1.05,94	NF	-
	Marius Grinbergas	Lietuva	1.10,37	NF	-
VYRAI 40 – 49 metų					
1.	Paulius Augūnas	Lietuva	55,06	56,75	1.51,81
2.	Adomas Janulionis	Lietuva	59,22	59,15	1.58,37
3.	Miroslavas Urbonavičius	Lietuva	59,58	59,12	1.58,70
4.	Giedrius Zaveckas	Lietuva	59,38	1.01,03	2.00,41
5.	Marius Kukenys	Lietuva	1.00,69	1.00,14	2.00,83
6.	Vytautas Aleksandravičius	Lietuva	1.01,95	59,70	2.01,65
7.	Paulius Ivanauskas	Lietuva	1.05,02	1.04,64	2.09,66
8.	Žilvinas Pajarskas	Lietuva	1.05,80	1.05,34	2.11,14
9.	Aurelijus Rusteika	Lietuva	1.06,02	1.05,33	2.11,35
10.	Gediminas Prešgalavičius	Lietuva	1.05,00	1.06,36	2.11,36
11.	Rimas Kuliešius	Lietuva	1.06,66	1.05,16	2.11,82
12.	Andrius Bublys	Lietuva	1.06,65	1.06,26	2.12,91
13.	Danas Babenskas	Lietuva	1.06,49	1.07,76	2.14,25
14.	Arnoldas Jurgutis	Lietuva	1.09,44	1.09,50	2.18,94
15.	Henrikas Kazakauskas	Lietuva	1.08,81	1.10,34	2.19,15
16.	Gailius Vaidila	Kanada	1.10,01	1.10,08	2.20,09
17.	Andrius Bačkaitis	Lietuva	1.11,50	1.09,21	2.20,71
18.	Ramūnas Rimeikis	Lietuva	1.10,73	1.10,52	2.21,25
19.	Romas Juknelevičius	Lietuva	1.12,26	1.10,71	2.22,97
20.	Kęstutis Pacukonis	Lietuva	1.13,20	1.10,42	2.23,62
21.	Valdas Mickus	Lietuva	1.12,40	1.11,88	2.24,28
22.	Algimantas Masiulis	Lietuva	1.12,87	1.11,90	2.24,77
23.	Artūras Daunoravičius	Lietuva	1.12,92	1.14,15	2.27,07
24.	Gintautas Baranauskas	Lietuva	1.14,63	1.13,61	2.28,24
25.	Jurijus Oženka	Lietuva	1.15,10	1.13,58	2.28,68
26.	Algimantas Bluškis	Lietuva	1.17,35	1.15,68	2.33,03
27.	Sigitas Gritėnas	Lietuva	1.15,13	1.19,38	2.34,51
28.	Saulius Pamerneckis	Lietuva	1.24,69	1.15,30	2.39,99
29.	Rolandas Jablonskis	Lietuva	1.29,75	1.30,00	2.59,75

30.	Artūras Skurka	Lietuva	1.12,41	3.34,01	4.46,42
	Gediminas Keršys	Lietuva	1.04,38	NF	-
VYRAI 50 – 59 metų					
1.	Tauras Milašius	Lietuva	56,65	57,79	1.54,44
2.	Raimundas Pakšys	Lietuva	1.00,89	1.01,27	2.02,16
3.	Stefanas Milčevičius	Lietuva	1.07,18	1.06,28	2.13,46
4.	Raimundas Gudžius	Lietuva	1.09,93	1.05,08	2.15,01
5.	Ringaudas Laužikas	Lietuva	1.09,93	1.10,46	2.20,39
6.	Arūnas Lubys	Lietuva	1.12,07	1.12,33	2.24,40
7.	Alfredas Rimidis	Lietuva	1.12,74	1.11,75	2.24,49
8.	Arvydas Avulis	Lietuva	1.14,34	1.11,62	2.25,96
9.	Zigmantas Masalskis	Lietuva	1.17,66	1.10,72	2.28,38
10.	Saulius Paknys	Lietuva	1.18,88	1.14,02	2.32,90
11.	Algis Vasiliauskas	Lietuva	1.19,28	1.14,99	2.34,27
12.	Vytautas Garalis	Lietuva	1.22,85	1.19,50	2.42,35
	Liucijus Laužikas	Arija	1.04,10	NF	-
	Mickus Sigitas	Lietuva	2.09,82	NF	-
VYRAI 60 – 69 metų					
1.	Ignas Grigaras	Lietuva	1.02,61	1.03,23	2.05,84
2.	Saulius Sidaras	Lietuva	1.04,10	1.05,37	2.09,47
3.	Alvydas Platūkis	Lietuva	1.08,13	1.07,76	2.15,89
4.	Regimantas Midvikis	Lietuva	1.13,38	1.13,50	2.26,88
5.	Rimantas Lajus	Lietuva	1.14,35	1.15,50	2.29,85
6.	Vytautas Kambelvičius	Lietuva	1.18,41	1.16,22	2.34,63
7.	Algis Augustaitis	Lietuva	1.23,05	1.17,92	2.40,97
8.	Dailius Mišeikis	Lietuva	1.21,64	1.19,72	2.41,36
9.	Alvydas Koncė	JAV	1.27,21	1.24,01	2.51,22
10.	Alvydas Pauliukevičius	Lietuva	1.42,69	1.45,74	3.28,43
VYRAI 70 metų ir vyresni					
	Aleksas Orlovas	Lietuva	1.21,21	1.18,71	2.,39,92
ABSOLIUTŲS NUGALĖTOJAI IR PRIZININKAI					
MOTERYS					
1.	Anžela Aleksandravičienė	Lietuva			
2.	Ieva Urbonavičiūtė	Lietuva			
3.	Dina Žymančienė	Lietuva			
VYRAI					
1.	Andrius Grigaras	Lietuva			
2.	Tomas Endriukaitis	Lietuva			
3.	Paulius Augūnas	Lietuva			
SLALOMAS					
MERGAITĖS iki 12 metų					
1.	Laura Pamerneckytė	Lietuva	57,51	53,38	1.50,89
2.	Rusnė Kaminskaitė	Lietuva	1.27,74	1.18,35	2.46,09
	Ganrielė Poteliūnaitė	Lietuva	NF	-	-
	Smiltė Merkevičiūtė	Lietuva	NF	-	-
	Ieva Kumpaitė	Lietuva	NF	-	-
	Miglė Rusteikaitė	Lietuva	diskv.		
	Monika Bublytė	Lietuva	diskv.		
	Aida Kijauskaitė	Lietuva	diskv.		
	Emilija Mazūraitė	Lietuva	diskv.		
MERGINOS 13 – 17 metų					
1.	Marcelė Kuliešiūtė	Lietuva	59,91	53,08	1.52,99
2.	Ieva Januškevičiūtė	Lietuva	59,52	55,67	1.55,19
3.	Ieva Urbonavičiūtė	Lietuva	1.13,42	51,54	2.04,96
4.	Viltė Kaminskaitė	Lietuva	1.09,05	1.02,85	2.11,90
5.	Paula Gavėnytė	Lietuva	1.11,63	1.00,71	2.12,34
	Gabrielė Arvasevičiūtė	Lietuva	NF	-	-
MOTERYS 18 – 29 metų					
1.	Rūta Gečauskaitė	Lietuva	1.06,74	1.01,37	2.08,11
2.	Jurga Kazlauskaitė	Lietuva	1.32,15	1.15,04	2.47,19
3.	Gintarė Avulytė	Lietuva	1.30,35	2.21,58	2.51,93
	Kristina Karpavičienė	Lietuva	NF	-	-

MOTERYS 30 – 39 metų					
1.	Diana Žymančienė	Lietuva	52,67	53,60	1.46,27
2.	Viktorija Vasiliauskaitė	Lietuva	58,55	54,89	1.53,44
3.	Rūta Barisienė	Lietuva	1.01,45	58,95	2.00,40
4.	Dalia Leonavičiūtė	Lietuva	1.09,42	1.03,38	2.12,80
5.	Ramunė Marčiulynaitė	Lietuva	1.10,61	1.05,28	2.15,89
6.	Donata Lubienė	Lietuva	1.25,30	1.12,17	2.37,47
7.	Asta Kisieliene	Lietuva	1.21,65	1.16,88	2.38,53
8.	Sonata Navickienė	Lietuva	1.36,96	1.20,77	2.57,73
	Vilma Tylienė	Lietuva	1.35,45	NF	-
	Eglė Pumputyte	Lietuva	NF	-	-
	Vildas Kalis	Lietuva	NF	-	-
	Andželika Pakalkienė	Lietuva	NF	-	-
	Lina Žilinskienė	Lietuva	NF	-	-
MOTERYS 40 – 49 metų					
1.	Anžela Aleksandravičienė	Lietuva	49,91	49,66	1.39,57
2.	Rasa Mačiulytė	Lietuva	1.07,10	1.03,33	2.10,43
3.	Edita Daunoravičienė	Lietuva	1.08,38	1.04,88	2.13,26
4.	Jolanta Simanavičiūtė	Lietuva	1.22,95	1.14,95	2.37,90
5.	Ramutė Daukantiene	Lietuva	1.28,80	1.15,03	2.40,83
6.	Laima Ašaks	Lietuva	1.26,65	1.18,06	2.44,71
	Gintarė Paulauskienė	Lietuva	NF	-	-
	Rita Jonušienė	Lietuva	NF	-	-
MOTERYS 50 metų ir vyresnės					
1.	Audra Stukas	Kanada	1.11,89	1.06,45	2.18,34
2.	Sigita Masalskienė	Lietuva	1.11,03	1.09,04	2.20,07
3.	Birutė Gečauskienė	Lietuva	1.14,81	1.06,40	2.21,21
4.	Loreta Požerskytė	Lietuva	1.16,79	1.04,96	2.21,75
5.	Regina Šimanauskienė	Lietuva	1.21,36	1.14,92	2.36,28
6.	Valentina Švecova	Lietuva	1.27,88	1.16,46	2.44,34
	Stasia Veličko	Lietuva	NF	-	-
BERNIUKAI iki 12 metų					
1.	Rokas Zaveckas	Lietuva	53,78	51,20	1.44,98
	Kristijonas Sokas	Lietuva	NF	-	-
	Linas Žilinskas	Lietuva	diskv.	-	-
	Jonas Barysas	Lietuva	diskv.	-	-
	Eigirdas Žilinskas	Lietuva	diskv.	-	-
	Mantvydas Šimanauskas	Lietuva	diskv.	-	-
	Nikolas Oženka	Lietuva	diskv.	-	-
	Kasparas Gudžius	Lietuva	diskv.	-	-
	Arnas Juška	Lietuva	diskv.	-	-
	Aivaras Tumas	Lietuva	diskv.	-	-
	Domas Augustaitis	Lietuva	diskv.	-	-
VAIKINAI 13 – 17 metų					
1.	Karolis Janulionis	Lietuva	49,47	54,17	1.43,64
2.	Algimantas Milašius	Lietuva	55,50	50,85	1.46,35
3.	Kasparas Pajarsjas	Lietuva	58,65	53,57	1.52,22
4.	Arvilas Pranevičius	Lietuva	1.01,70	56,45	1.58,15
5.	Lukas Nikanorovas	Lietuva	1.01,58	58,31	1.59,89
6.	Edvinas Žilinskas	Lietuva	1.05,72	1.01,48	2.07,20
7.	Stasys Navasaitis	Lietuva	1.11,51	1.02,80	2.14,31
8.	Mindaugas Daunoravičius	Lietuva	NF	-	-
VYRAI 18 – 29 metų					
1.	Linas Samaška	Lietuva	48,86	48,00	1.36,86
2.	Vytis Vyšniauskas	Lietuva	58,16	54,76	1.52,92
3.	Simonas Masalskas	Lietuva	59,02	56,95	1.55,97
4.	Romas Žilinskas	Lietuva	1.05,50	59,78	2.05,28
5.	Žilvinas Tumosa	Lietuva	1.11,56	1.07,42	2.18,98
6.	Adas Darginavičius	Lietuva	1.14,96	1.05,27	2.20,23
	Arūras Zigmantas	Lietuva	NF	-	-
	Marius Bieliauskas	Lietuva	NF	-	-
	Mantas Šinkūnas	Lietuva	diskv.	-	-
	Paulius Žurauskas	Lietuva	diskv.	-	-

VYRAI 30 – 39 metų					
1.	Andrius Grigaras	Lietuva	44,39	44,21	1.28,60
2.	Tomas Endriukaitis	Lietuva	45,11	44,99	1.30,10
3.	Mindaugas Švabas	Lietuva	48,33	48,28	1.36,61
4.	Darius Grinbergas	Lietuva	50,78	47,90	1.38,68
5.	Mindaugas Varnas	Lietuva	52,71	50,64	1.43,35
6.	Andrius Medelinskas	Lietuva	55,83	54,67	1.50,50
7.	Edvinas Žilinskas	Lietuva	57,01	54,13	1.51,14
8.	Kęstutis Matulionis	Lietuva	52,45	1.02,44	1.54,89
9.	Aidas Navickas	Lietuva	1.02,56	59,88	2.02,44
10.	Renaldas Pelanis	Lietuva	1.03,20	59,83	2.03,03
11.	Narūnas Žižyas	Lietuva	1.03,85	1.00,47	2.04,32
12.	Rimantas Kamblevičius	Lietuva	1.04,65	59,74	2.04,39
13.	Marius Gringergas	Lietuva	1.04,18	1.01,57	2.05,75
14.	Giedrius Barysas	Lietuva	1.06,34	59,47	2.05,81
15.	Mindaugas Bajerčius	Lietuva	1.06,19	59,69	2.05,82
16.	Saulius Januškevičius	Lietuva	1.05,72	1.00,37	2.06,09
17.	Romas Lėbus	Lietuva	1.07,24	1.01,61	2.08,85
18.	Rolandas Pesliokas	Lietuva	1.07,66	1.02,09	2.09,75
19.	Arūnas Lubys	Lietuva	1.06,83	1.05,06	2.11,89
20.	Rolandas Krevnevičius	Lietuva	1.10,45	1.03,69	2.14,14
21.	Gediminas Raila	Lietuva	1.14,20	1.11,07	2.25,27
22.	Tomas Nausėda	Lietuva	1.16,27	1.09,31	2.25,58
23.	Gerdas Ptašnikas	Lietuva	1.16,08	1.12,43	2.28,51
24.	Tauras Vitas	Lietuva	1.18,12	1.13,63	2.31,75
25.	Audrius Bubnys	Lietuva	1.22,30	1.10,04	2.32,34
26.	Andrius Rauba	Lietuva	1.21,21	1.18,04	2.39,25
27.	Šarūnas Bira	Lietuva	1.27,18	1.18,49	2.45,67
	Rytis Baltramiejūnas	Lietuva	1.05,99	NF	-
	Raimundas Kisielius	Lietuva	1.08,04	diskv.	-
	Evaldas Pakalkda	Lietuva	NF	-	-
	Arūnas Pukelis	Lietuva	NF	-	-
	Linas Šimelionis	Lietuva	NF	-	-
	Linas Karlavičius	Lietuva	NF	-	-
	Žydrūnas Kinderis	Lietuva	NF	-	-
	Vytautas Matuliauskas	Lietuva	NF	-	-
	Ramūnas Juodeška	Lietuva	NF	-	-
	Andrius Kalis	Lietuva	NF	-	-
	Linas Valentukevičius	Lietuva	NF	-	-
	Nemunas Dagilis	Lietuva	NF	-	-
	Tomas Bulotas	Lietuva	diskv.	-	-
VYRAI 40 – 49 metų					
1.	Paulius Augūnas	Lietuva	46,06	43,91	1.29,97
2.	Adomas Janulionis	Lietuva	47,70	47,40	1.35,10
3.	Marius Kukenys	Lietuva	51,50	50,00	1.41,50
4.	Giedrius Zaveckas	Lietuva	54,10	53,66	1.47,76
5.	Danas Babenskas	Lietuva	57,80	56,68	1.54,48
6.	Vytautas Aleksandravičius	Lietuva	1.03,54	56,29	1.59,83
7.	Aurelijus Rusteika	Lietuva	1.02,77	57,53	2.00,30
8.	Paulius Ivanauskas	Lietuva	1.03,89	57,88	2.01,77
9.	Gediminas Keršys	Lietuva	1.03,33	1.01,17	2.04,50
10.	Rimas Kuliešius	Lietuva	1.06,26	1.00,18	2.06,44

11.	Audrius Bačkaitis	Lietuva	1.05,88	1.01,30	2.07,18
12.	Jurijus Oženka	Lietuva	1.09,56	58,14	2.07,70
13.	Artūras Daunoravičius	Lietuva	1.04,86	1.03,95	2.08,81
14.	Gailius Vaidila	Kanada	1.07,77	1.01,23	2.09,00
15.	Algimantas Masiulis	Lietuva	1.10,01	1.05,54	2.15,55
16.	Gintautas Baranauskas	Lietuva	1.14,65	1.05,59	2.20,24
17.	Sigitas Gritėnas	Lietuva	1.32,37	1.24,10	2.56,47
	Miroslavas Urbonavičius	Lietuva	54,51	NF	-
	Žilvinas Pajarsjas	Lietuva	1.15,68	diskv.	-
	Henrikas Kazakauskas	Lietuva	NF	-	-
	Saulius Pamerneckis	Lietuva	NF	-	-
	Valdas Mickus	Lietuva	NF	-	-
	Rolandas Jablonskis	Lietuva	NF	-	-
	Algimantas Bluškis	Lietuva	NF	-	-
	Gediminas Preišegalavičius	Lietuva	NF	-	-
	Artūras Skurka	Lietuva	NF	-	-
	Ramūnas Rimeikis	Lietuva	NF	-	-
	Kęstutis Pacukonis	Lietuva	NF	-	-
	Andrius Bublys	Lietuva	NF	-	-
	Arnoldas Jurgutis	Lietuva	NF	-	-

VYRAI 50 – 59 metų					
1.	Tauras Milašius	Lietuva	51,10	49,84	1.40,98
2.	Raimundas Pakšys	Lietuva	51,53	49,92	1.41,45
3.	Liucijus Laužikas	Airija	56,01	53,33	1.49,34
4.	Raimundas Gudžius	Lietuva	56,45	53,24	1.49,69
5.	Stefanas Milčevičius	Lietuva	58,94	56,69	1.55,63
6.	Alfredas Rimidis	Lietuva	1.10,70	1.02,39	2.13,09
7.	Arvydas Avulis	Lietuva	1.07,35	1.06,54	2.13,89
8.	Arūnas Lubys	Lietuva	1.13,98	1.06,13	2.20,11
	Sigitas Mickus	Lietuva	NF	-	-
	Saulius Paknys	Lietuva	NF	-	-
	Jonas Sokas	Lietuva	NF	-	-
	Algis Vasiliauskas	Lietuva	NF	-	-
	Vytautas Garalis	Lietuva	NF	-	-
	Zigmantas Masalskas	Lietuva	NF	-	-

VYRAI 60 – 69 metų					
1.	Ignas Grigaras	Lietuva	55,41	52,26	1.47,67
2.	Saulius Sidaras	Lietuva	1.04,94	1.00,43	2.05,37
3.	Alvydas Platūkis	Lietuva	1.06,13	59,47	2.05,60
4.	Regimantas Midvikis	Lietuva	1.03,15	1.02,59	2.05,74
5.	Vytautas Kamblevičius	Lietuva	1.13,11	1.20,63	2.33,74
6.	Alvydas Koncė	JAV	1.24,18	1.20,67	2.44,85
	Rimantas Lajus	Lietuva	1.06,70	NF	-
	Dailius Mišeikis	Lietuva	1.19,96	NF	-

ABSOLIUTŲS NUGALĖTOJAI IR PRIZININKAI

MOTERYS					
1.	Anžela Aleksandravičienė	Lietuva			
2.	Diana Žymančienė	Lietuva			
3.	Laura Pamerneckytė	Lietuva			
VYRAI					
1.	Andrius Grigaras	Lietuva			
2.	Paulius Augūnas	Lietuva			
3.	Tomas Endriukaitis	Lietuva			

2009 M. JAV

Vie- ta	Vardas, pavardė	Šalis	Pirmas band.	Antras band.	Suma
DIDYSIS SLALOMAS (GS)					
MERGINOS 12 – 15 metų					
1.	Kristina Prunskis	JAV	23,11	22,11	45,22
MOTERYS 18 – 29 metų					
1.	Vita Bobelytė	JAV	30,41	26,67	57,08

2.	Sofija Degesytė	JAV	30,15	27,11	57,26
3.	Justė Gulbinaitė	Lietuva	29,50	28,47	57,97
4.	Aida Kavaliauskaitė		30,86	29,06	59,92
5.	Lieponis		DNF		
MOTERYS 30 – 39 metų					
1.	Inga Saulis	JAV	30,39	29,82	1.00,21
2.	Dalia Veisaitė	JAV	33,18	29,47	1.02,65

3.	Aleksandra Saulis	JAV	35,16	33,64	1.08,80
4.	Vanda Balsys	Kanada	33,52	DNF	
5.	Indrė Sakutė	Kanada	27,64	DNF	
MOTERYS 40 – 49 metų					
1.	Monika Spudaitė	JAV	32,40	29,44	1.01,84
2.	Ramunė Adamonienė	Lietuva	31,13	31,83	1.02,96
3.	Aušrinė Baronaitė	Lietuva	32,93	31,46	1.04,39
4.	Vaiva Pečiulis	JAV	38,05	35,87	1.13,92
5.	Loreta Žadeikaitė	Lietuva	38,27	36,92	1.15,19
MOTERYS 50 – 54 metų					
1.	Gailė Ošlapas	JAV	25,30	24,88	50,18
2.	Rūta Degesienė	JAV	26,19	24,83	51,02
3.	Stasė Veličko	Lietuva	27,83	26,73	54,56
4.	Linda Burba	JAV	29,59	28,66	58,25
5.	Roma Kličius	JAV	33,52	30,98	1.04,50
6.	Terri Prunskus	JAV	35,88	37,00	1.12,88
MOTERYS 55 metų ir vyresnės					
1.	Ramunė Ambrozaitis	JAV	25,82	25,22	51,04
2.	Birutė Bružas	JAV	29,16	28,48	57,64
3.	Nijolė Degutienė	Lietuva	31,20	30,82	1.02,02
4.	Nijolė Kepežienė	Lietuva	30,43	31,61	1.02,04
ABSOLIUTŲS NUGALĖTOJAI IR PRIZININKAI					
1.	Kristina Prunskis	JAV	23,11	22,11	45,22
2.	Gailė Ošlapas	JAV	25,30	24,88	50,18
3.	Rūta Degesienė	JAV	26,19	24,83	51,02
BERNIUKAI iki 12 metų					
1.	Tomas Pečiulis	JAV	36,36	32,84	1.09,20
2.	Lukas Saulis	JAV	38,92	33,56	1.12,48
VAIKINAI 13 – 17 metų					
1.	Mark Millson	JAV	19,63	19,14	38,77
2.	Vytautas Prunskis	JAV	20,21	19,63	39,84
VYRAI 18 – 29 metų					
1.	Kip Daugirdas	JAV	23,62	22,38	46,00
2.	Mikas Degėsis	JAV	27,19	25,19	52,38
3.	Vytautas Degėsis	JAV	30,16	23,55	53,71
4.	Renaldas Valkauskas	JAV	27,30	26,52	53,82
5.	Tomas Riškus	JAV	30,37	27,23	57,60
VYRAI 30 – 39 metų					
1.	Dmitrijus Sažinas	JAV	21,60	20,55	42,15
2.	Vytautas Saulis	JAV	24,90	23,60	48,50
3.	Dominykas Etchegoyhen	JAV	20,28	DNF	
VYRAI 40 – 49 metų					
1.	Simonas Namikas	JAV	22,04	20,30	42,34
2.	Pete Lieponis	JAV	24,63	22,44	47,07
3.	Edas Mickus	JAV	25,22	23,42	48,64
4.	Gintaras Mejeras	Lietuva	25,29	24,96	50,25
5.	Vytas Saulis	JAV	25,41	24,90	50,31
VYRAI 50 – 59 metų					
1.	Raimundas Dičius	JAV	20,97	19,76	40,73
2.	Tauras Milašius	Lietuva	21,05	19,80	40,85
3.	Rainer Gentemen	Kanada	23,19	21,66	44,85
4.	Rimas Tumas	JAV	22,71	22,72	45,43
5.	Jonas Prunskis	JAV	23,23	22,77	46,00
6.	Algis Lieponis	JAV	25,40	23,10	48,50
7.	Algis Bobelis	JAV	25,83	23,95	49,78
8.	Ričardas Burba	JAV	25,50	24,46	49,96
9.	Jūris Čiurlionis	JAV	26,35	25,46	51,81
10.	Jonas Bobelis	JAV	27,26	24,96	52,22
11.	Tomas Pankus	JAV	28,52	27,94	56,46
12.	Gintaras Degesys	JAV	34,22	31,77	1.05,99
VYRAI 60 – 69 metų					
1.	Algis Juodikis	JAV	22,58	22,02	44,60
2.	Romas Augaitis	JAV	25,66	24,17	49,83

3.	Vladimiras Sažinas	JAV	25,59	24,36	49,95
4.	Rimantas Lajus	Lietuva	27,06	26,34	53,40
5.	Alvydas Koncė	JAV	27,33	26,56	53,89
6.	Vytas Alekna	JAV	29,71	27,40	57,11
7.	Dailius Mišeikis	Lietuva	29,34	28,62	57,96
	Aras Balsys	Kanada	28,54	DNF	
	Rimas Karka	Kanada	32,83	DNF	
VYRAI 70 metų ir vyresni					
1.	Algirdas Šėkas	JAV	25,61	25,64	51,25
2.	Algimantas Kepeženas	Lietuva	28,54	25,76	54,30
3.	Vytenis Čiurlionis	JAV	29,72	28,13	57,85
ABSOLIUTŲS NUGALĖTOJAI IR PRIZININKAI					
1.	Mark Milson	JAV	19,63	19,14	38,77
2.	Vytautas Prunskis	JAV	20,21	19,63	39,84
3.	Raimundas Dičius	JAV	20,97	19,76	40,73
SLALOMAS					
MERGINOS 12 – 15 metų					
1.	Kristina Prunskis	JAV	25,20	25,01	50,21
MOTERYS 18 – 29 metų					
1.	Justė Gulbinaitė	Lietuva	31,73	32,95	1.04,68
2.	Sofija Degesytė	JAV	32,89	33,80	1.06,69
3.	Vita Bobelytė	JAV	33,99	35,62	1.09,61
MOTERYS 30 – 39 metų					
1.	Aleksandra Saulis	JAV	38,97	38,44	1.17,41
MOTERYS 40 – 49 metų					
1.	Ramunė Adamonienė	Lietuva	32,79	30,74	1.03,53
2.	Aldona Petraitienė	JAV	32,00	31,54	1.03,54
3.	Loreta Žadeikaitė	Lietuva	35,02	35,61	1.10,63
4.	Aušrinė Baronaitė	Lietuva	36,55	54,22	1.30,77
MOTERYS 50 – 54 metų					
1.	Rūta Degesienė	JAV	28,33	28,44	56,77
2.	Gailė Ošlapas	JAV	27,72	29,75	57,47
3.	Stasė Veličko	Lietuva	30,35	31,52	1.01,87
4.	Roma Kličius	JAV	34,18	34,92	1.09,10
MOTERYS 55 metų ir vyresnės					
1.	Ramunė Ambrozaitis	JAV	29,37	28,31	57,68
2.	Nijolė Kepežienė	Lietuva	33,68	33,66	1.07,34
3.	Nijolė Degutienė	Lietuva	34,77	35,83	1.10,60
ABSOLIUTŲS NUGALĖTOJAI IR PRIZININKAI					
1.	Kristina Prunskis	JAV	25,20	25,01	50,21
2.	Rūta Degesienė	JAV	28,33	28,44	56,77
3.	Gailė Ošlapas	JAV	27,72	29,75	57,47
VAIKINAI 13 – 17 metų					
1.	Vytautas Prunskis	JAV	20,75	21,62	42,37
2.	Mark Millson	JAV	21,55	21,49	43,04
VYRAI 18 – 29 metų					
1.	Kip Daugirdas	JAV	26,18	27,75	53,93
2.	Mikas Degėsis	JAV	33,86	30,64	1.04,50
3.	Vytautas Degėsis	JAV	DNF		
VYRAI 30 – 39 metų					
1.	Dominykas Etchegoyhen	JAV	21,01	21,01	42,02
2.	Dmitrijus Sažinas	JAV	22,31	23,02	45,33
3.	Erik Petraitis	JAV	43,99	DNF	
VYRAI 40 – 49 metų					
1.	Simonas Namikas	JAV	23,27	23,86	47,13
2.	Edas Mickus	JAV	27,11	27,34	54,45
3.	Gintaras Mejeras	Lietuva	27,19	27,79	54,98
4.	Tolandas Petraitis	JAV	28,53	28,50	57,03
5.	Vytas Saulis	JAV	32,06	31,75	1.03,81
VYRAI 50 – 59 metų					
1.	Raimundas Dičius	JAV	21,11	21,43	42,54
2.	Tauras Milašius	Lietuva	22,92	22,80	45,72
3.	Jonas Prunskis	JAV	26,25	25,60	51,85

4.	Rimas Tumas	JAV	25,67	26,19	51,86
5.	Algis Bobelis	JAV	28,60	28,84	57,44
6.	Tomas Pankus	JAV	30,70	31,29	1.01,99
7.	Jūris Čiurlionis	JAV	30,93	31,31	1.02,24
8.	Gintaras Degesys	JAV	40,83	43,80	1.24,63
	Jonas Bobelis	JAV	DSQ	32,70	
VYRAI 60 – 69 metų					
1.	Algis Juodikis	JAV	23,09	23,14	46,23
2.	Romas Augaitis	JAV	27,86	28,11	55,97
3.	Vladimiras Sažinas	JAV	28,92	28,35	57,27
4.	Rimantas Lajus	Lietuva	30,37	31,54	1.01,91
5.	Dailius Mišeikis	Lietuva	31,64	32,12	1.03,76
6.	Alvydas Koncė	JAV	32,02	31,88	1.03,90
VYRAI 70 metų ir vyresni					
1.	Algirdas Šėkas	JAV	27,34	27,82	55,16

2.	Algimantas Kepežėnas	Lietuva	28,26	29,10	57,36
3.	Vytėnis Čiulionis	JAV	34,79	39,37	1.14,16
ABSOLIUTŲS NUGALĖTOJAI IR PRIZININKAI					
1.	Dominykas Etchegoyhen	JAV	21,01	21,01	42,02
2.	Vytautas Prunskis	JAV	20,75	21,62	42,37
3.	Raimundas Dičius	JAV	21,11	21,43	42,54
DVIKOVĖS (GS + SL) NUGALĖTOJAI					
MOTERYS					
	Kristina Prunskis				
VYRAI					
	Vytautas Prunskis				

Dvikovės nugalėtojai tapo Lietuvos tūkstančio kalnų slidininkais

2013 METŲ IX PASAULIO LIETUVIŲ SPORTO ŽAIDYNĖS

Vie- ta	Vardas, pavardė	Šalis	Pirmas band.	Antras band.	Suma
SLALOMAS					
1.	Neris Mauragis	Australija	31,37	31,60	1:02,97
2.	Tauras Milašius	Lietuva	31,72	31,28	1:03,00
3.	Danius Mauragis	Australija	35,06	35,66	1:10,72
4.	Vida Blokas	Australija	40,62	40,84	1:21,46
5.	Elle Mauragis	Australija	41,47	40,10	1:21,57
6.	Diana Petrauskienė	Lietuva	40,63	41,22	1:21,85
7.	Anna Mauragis	Australija	41,94	42,00	1:23,94
8.	Edmundas Petrauskas	Lietuva	42,87	42,06	1:24,93
9.	Lucas Mauragis	Australija	41,81	43,44	1:25,25
10.	Alana Mauragis	Australija	43,50	41,88	1:25,38
11.	Craig Adams	Australija	49,37	43,06	1:32,43
12.	Emilija Banionytė	Lietuva	44,84	48,25	1:33,09
13.	Stasys Grigas	Lietuva	49,43	48,87	1:38,30
14.	Edmundas Stumbrys	Lietuva	50,13	48,41	1:38,54
15.	Kristina Rupšienė	Australija	48,97	50,00	1:38,97
16.	Mia Laing	Australija	48,69	50,97	1:39,66
17.	Vilius Šaduikis	Lietuva	51,69	49,90	1:41,59
18.	Ramunė Adamonienė	Australija	52,44	49,96	1:42,40
19.	Emilija Rupšytė	Australija	51,50	52,03	1:43,53
20.	Mindaugas Mauragis	Australija	54,06	52,03	1:46,09
21.	Aidan Laing	Australija	57,72	1:09,09	2:06,81
22.	Nijolė Degutienė	Lietuva	1:19,31	57,47	2:16,78
23.	Luca Mauragis	Australija	1:03,00	1:22,59	2:25,59
24.	Saidee Mauragis	Australija	3:32,22	2:10,13	5:42,35
25.	Angonita Wallis	Australija	-	-	-
26.	Algimantas Kepežėnas	Lietuva	-	-	-
27.	Nerija Rupšytė	Australija	-	-	-
28.	Rasa Mauragienė	Australija	-	-	-
MERGAITĖS 12 metų ir jaunesnės					
1.	Mia Lang	Australija	48,69	50,97	1:39,66
2.	Saidee Mauragis	Australija	3:32,22	2:10,13	5:42,35
MERGAITĖS 13 – 17 metų					
1.	Elle Mauragis	Australija	41,47	40,10	1:21,57
2.	Anna Mauragis	Australija	41,94	42,00	1:23,94
MOTERYS 18 – 29 metų					
1.	Emilija Rupšytė	Australija	51,50	52,03	1:43,53
MOTERYS 30 – 39 metų					
1.	Diana Petrauskienė	Lietuva	40,63	41,22	1:21,85

2.	Alana Mauragis	Australija	43,50	41,88	1:25,38
MOTERYS 40 – 49 metų					
1.	Vida Blokas	Australija	40,62	40,84	1:21,46
MOTERYS 50 – 59 metų					
1.	Emilija Banionytė	Lietuva	44,84	48,25	1:33,09
2.	Kristina Rupšienė	Australija	48,97	50,00	1:38,97
3.	Ramunė Adamonienė	Australija	52,44	49,96	1:42,40
4.	Nijolė Degutienė	Lietuva	1:19,31	57,47	2:16,78
BERNIUKAI 12 metų ir jaunesni					
1.	Lucas Mauragis	Australija	41,81	43,44	1:25,25
2.	Aidan Laing	Australija	57,72	1:09,09	2:06,81
3.	Luca Mauragis	Australija	1:03,00	1:22,59	2:25,59
VYRAI 30 – 39 metų					
1.	Neris Mauragis	Australija	31,37	31,60	1:02,97
VYRAI 40 – 49 metų					
1.	Danius Mauragis	Australija	35,06	35,66	1:10,72
2.	Edmundas Petrauskas	Lietuva	42,87	42,06	1:24,93
3.	Craig Adams	Australija	49,37	43,06	1:32,43
VYRAI 50 – 59 metų					
1.	Tauras Milašius	Lietuva	31,72	31,28	1:03,00
2.	Edmundas Stumbrys	Lietuva	50,13	48,41	1:38,54
VYRAI 70 metų ir vyresni					
1.	Stasys Grigas	Lietuva	49,43	48,87	1:38,30
2.	Vilius Šaduikis	Lietuva	51,69	49,90	1:41,59
3.	Mindaugas Mauragis	Australija	54,06	52,03	1:46,09
SNIEGLENTĖS (SLALOMAS)					
1.	Ben Katauskas	Australija	53,69	53,69	1:47,38
2.	Andrius Jurkšaitis	Australija	1:04,22	1:01,96	2:06,18
DIDYSIS SLALOMAS					
1.	Neris Mauragis	Australija	26,72	26,40	53,12
2.	Tauras Milašius	Lietuva	26,47	27,00	53,47
3.	Danius Mauragis	Australija	28,09	28,66	56,75
4.	Skaistė Laing	Australija	32,16	32,84	1:05,00
5.	Edmundas Petrauskas	Lietuva	32,75	33,38	1:06,13
6.	Diana Petrauskienė	Lietuva	33,53	33,34	1:06,87
7.	Alana Mauragis	Australija	33,91	34,19	1:08,10
8.	Vida Blokas	Australija	33,97	34,72	1:08,69
9.	Elle Mauragis	Australija	34,50	34,47	1:08,92
10.	Anna Mauragis	Australija	36,00	34,69	1:10,69
11.	Edmundas Stumbrys	Lietuva	36,43	34,28	1:10,71
12.	Lucas Mauragis	Australija	35,50	35,53	1:11,03

13.	Craig Adamas	Australija	36,97	38,72	1:12,63
14.	Emilija Banionytė	Lietuva	38,19	38,72	1:16,91
15.	Stasys Grigas	Lietuva	38,66	39,41	1:18,07
16.	Vilius Šaduikis	Lietuva	42,25	40,50	1:22,75
17.	Ramunė Adamonienė	Lietuva	45,66	44,15	1:29,81
18.	Mia Lang	Australija	46,47	45,19	1:31,66
19.	Mindaugas Mauragis	Australija	44,56	48,97	1:33,53
20.	Kristina Rupšienė	Australija	49,91	46,84	1:36,75
21.	Nijolė Degutienė	Lietuva	53,97	52,34	1:46,33
22.	Aidas Laing	Australija	54,88	54,03	1:48,91
23.	Luca Mauragis	Australija	1:00,85	-	-
24.	Saidee Mauragis	Australija	1:47,84	-	-
25.	Algimantas Kepežėnas	Lietuva	-	-	-
26.	Angonita Wallis	Australija	-	-	-
27.	Nerija Rupšytė	Australija	-	-	-
28.	Rasa Mauragienė	Australija	-	-	-
MERGAITĖS 12 metų ir jaunesnės					
1.	Mia Lang	Australija	46,47	45,19	1:31,66
MERGINOS 13 – 17 metų					
1.	Elle Mauragis	Australija	34,50	34,47	1:08,92
2.	Anna Mauragis	Australija	36,00	34,69	1:10,69
MOTERYS 30 – 39 metų					
1.	Skaistė Laing	Australija	32,16	32,84	1:05,00
2.	Diana Petrauskienė	Lietuva	33,53	33,34	1:06,87
3.	Alana Mauragis	Australija	33,91	34,19	1:08,10

MOTERYS 40 – 49 metų					
1.	Vida Blokas	Australija	33,97	34,72	1:08,69
MOTERYS 50 – 59 metų					
1.	Emilija Banionytė	Lietuva	38,19	38,72	1:16,91
2.	Ramunė Adamonienė	Lietuva	45,66	44,15	1:29,81
3.	Kristina Rupšienė	Australija	49,91	46,84	1:36,75
4.	Nijolė Degutienė	Lietuva	53,97	52,34	1:46,33
BERNIUKAI 12 metų ir jaunesni					
1.	Lucas Mauragis	Australija	35,50	35,53	1:11,03
2.	Aidas Laing	Australija	54,88	54,03	1:48,91
VYRAI 30 – 39 metų					
1.	Neris Mauragis	Australija	26,72	26,40	53,12
VYRAI 40 – 49 metų					
1.	Danius Mauragis	Australija	28,09	28,66	56,75
2.	Edmundas Petrauskas	Lietuva	32,75	33,38	1:06,13
3.	Craig Adamas	Australija	36,97	38,72	1:12,63
VYRAI 50 – 59 metų					
1.	Tauras Milašius	Lietuva	26,47	27,00	53,47
2.	Edmundas Stumbrys	Lietuva	36,43	34,28	1:10,71
VYRAI 70 metų ir vyresni					
1.	Stasys Grigas	Lietuva	38,66	39,41	1:18,07
2.	Vilius Šaduikis	Lietuva	42,25	40,50	1:22,75
3.	Mindaugas Mauragis	Australija	44,56	48,97	1:33,53
SNIEGLENTĖS (DIDYSIS SLALOMAS)					
1.	Ben Katauskas	Australija	41,93	43,00	1:24,43

